

Nương Tử Tạm Khoan Dung

Contents

Nương Tử Tạm Khoan Dung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	51
8. Chương 8	59
9. Chương 9	67
10. Chương 10	76

Nương Tử Tạm Khoan Dung

Giới thiệu

Chí hướng của nàng là lưu lạc giang hồ Tối không quen nhìn chính là cái loại thư sinh tay trái trời gà kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-tam-khoan-dung>

1. Chương 1

Đệ nhất chương

Cuối thu khí sáng, từng cơn gió nhẹ từ từ thổi qua, cuốn theo chiếc lá vàng chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Gió từ nhỏ đến lớn, từ thoảng qua đến dồn dập, giống như lô trà nóng càng thêm nóng, từ ôn tới sôi trào, thế không thể chắn.

Tiếng vó ngựa đát đát vang lên trên quan đạo, một con ngựa đỏ thẫm từ cuối đường đi tới, người ngồi trên ấy nhàn tình trái xem phải ngắm, một chút cũng không chịu ảnh hưởng của trận cuồng phong.

Hồng cùng bạch hình thành đối lập tiên minh, ngồi trên lưng con ngựa đỏ thẫm là một bạch y cô nương, ngay cả hài của nàng cũng là màu trắng. Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện quanh hài của nàng có ngân tuyến, dưới ánh mặt trời còn phát ra quang mang chói mắt. Dung mạo được dấu sau đầu lạp khiến người ta không thể nhìn trộm được gì.

Ngựa dừng trước một trà lâu giữa quan đạo. Cô nương áo trắng xuống ngựa, ngồi xuống chiếc bàn gần đó, nói: “Cho một hồ trà nóng.” Thanh âm giống như châu lạc ngọc bàn thực dễ nghe và êm tai.

Đầu lạp được tháo xuống để trên bàn, ánh mắt mọi người đang ngồi trong trà lâu không hện mà cùng nhìn về phía khuôn mặt của nàng – mi thanh tú như viễn sơn, mắt lúng liếng như làn thu thủy, mũi cao thẳng, môi anh đào hồng nhuận trời sinh bất nhiễm đạn chu, làn da trắng ửng hồng, phẳng phất như thật mịn màng. Dung mạo tú nhã đến cực điểm như vậy tựa hồ là tiểu thư khuê các được dưỡng trong nhà cao cửa rộng, thậm chí làm cho người ta phảng phất có thể cảm nhận một cổ thư nhã anh khí như phủ vào mặt.

Dung nhan như vậy, khí chất như vậy, vô luận nghĩ thế nào cũng nên ngồi ở bên trong nhuyển khiếu, tay cầm quạt tròn che nửa mặt hoa, nhưng là cười ngựa hiên ngang rồi dùng đầu lạp che mặt thế này cũng có một tư vị khác.

Cầm lấy chén trà, mười ngón tay dài trắng như ngọc, ngay cả chén trà được nàng cầm trên tay tựa hồ cũng vô hạn rạng ngời.

“Chủ quán, xin hỏi Tô Châu Kỉ gia còn cách đây bao xa?” Nàng vừa mở miệng nói chuyện, mọi người nhin không được liền say đắm trong tiếng nói duyên dáng của nàng.

“Hỏi khách quan, theo quan đạo này đi thẳng ước chừng trăm dặm nữa sẽ đến.”

Tô Châu Kỉ gia là một gia tộc giàu có, trong nhà từng có người làm quan tới tướng vị, nhất mạch thư hương gia truyền, nhiều đời dụng tâm kinh doanh, gia sản giàu có, cho dù miệng ăn núi lở cũng không cần lo lắng đến vấn đề sinh kế. Nay Kỉ gia bởi vì có vị thiếu gia yêu thư thành si, tài danh lan xa mà càng thêm nổi tiếng.

Nghe nói đại đa số các thiên kim danh môn khuê tú đều nhắm đến danh hàm Kỉ thiếu phu nhân, tranh đấu đến sứt đầu mẻ trán, chỉ tiếc Kỉ Ngâm Phong si mê cho thư, thủy chung không có ý đồ muốn cưới vợ, làm cho chúng gia nữ nhi không yên lòng, giống như đang lạc trong đám sương mù, không sao hiểu được tâm tư của Kỉ đại tài tử. (Quân: “Kỉ đại tài tử” tức là đại tài tử của Kỉ gia, ám chỉ Kỉ Ngâm Phong.)

“Cảm tạ chủ quán.” Cô gái áo trắng uống xong nước trà, một lần nữa lại đem đầu lạp đội lên, đăng an lên ngựa, lần này gờ roi thúc ngựa, tuyệt trần mà đi.

Kỉ gia vang danh khắp chốn, Tô Châu thành nổi danh nhất cũng chỉ có Kỉ gia tọa ở phía nam thành, có tìm cả nước cũng không có nhà thứ hai. Ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng rất tán thưởng Ngâm Phong thiếu gia của Kỉ gia nên có không ít quan lại quyền quý trong triều muốn gả nữ nhi của mình vào Kỉ phủ.

Không có phủ môn rường cột chạm trổ, cũng không có gia đình cả vú lấp miệng em, chỉ có một đại môn mộc mạc hai phiến sơn son, cùng một lão môn nhân hòa ái dễ gần.

“Cô nương tìm ai?”

“Kỉ lão gia.”

“Cô nương tìm lão gia nhà ta có việc?”

Cô nương áo trắng lấy từ trong lòng ra một khối ngọc bội trong suốt, vừa thấy liền biết ngay là vật quý, “Giúp ta đem cái này cho Kỉ lão gia, ông ấy nhìn sẽ biết ta là ai.”

“Cô nương chờ một chút.” Lão môn nhân cẩn thận tiếp nhận ngọc bội rồi đi vào bẩm báo.

Thời gian không đến một chung trà, lão môn nhân đã đi ra. Chẳng những có lão môn nhân, ngay cả Kỉ lão gia vốn rất ít ra ngoài đón khách cũng theo ra tới cửa, hơn nữa vẻ mặt lại còn kinh hỉ không sao hiểu nổi.

“Người là Doanh Tụ, Tô gia nữ nhi.” Kỉ lão gia kích động tiêu sái đi đến trước mặt nàng.

“Tiểu nữ Doanh Tụ, bái kiến bá phụ.”

“Nào nào, có chuyện gì vào trong nhà rồi nói, vào trong rồi nói ...” Kỉ lão gia nhiệt tình mời nàng vào gia môn.

Phòng khách tuy mộc mạc nhưng ý nhị, đem đến cho người ta cảm giác đặc biệt thoải mái.

“Mau gọi thiếu gia đến đây, nhanh đi, nói là Tô cô nương đã đến.”

Hạ nhân lĩnh mệnh lui đi, cảm thấy có chút ngờ vực nói thầm: Thiếu gia sẽ đến sao?

Tô Doanh Tụ tháo đầu lạt xuống, dung mạo tú nhả xuất trần làm cho người trong Kỉ gia phải sợ hãi than nhẹ một tiếng. Nhất là Kỉ lão gia, hần vẫn nghĩ nữ nhi của một nam tử nhanh nhẹn dũng mãnh như Tô Hồng Viễn cho dù không phải cao lớn thô kệch cũng không thể có khí chất nữ tử yếu điệu của đất Giang Nam được. Hiển nhiên, ý nghĩ lúc trước của hần là sai lầm, có lẽ Tô Doanh Tụ càng giống mẫu thân của nàng hơn.

“Là Tô gia tiểu thư đến đây sao?” Tiếng bước chân dồn dập từ sau thính đường truyền đến, Kỉ lão phu nhân ung dung đẹp đẽ quý giá được thị nữ nâng hạ đi vào khách phòng. Liếc mắt một cái nhìn đến vị khách quý là cô gái tú lệ kia, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng, khối đá lớn đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng được đặt xuống. Nàng chỉ sợ đó là một cô nương giang hồ lỗ mãng thôi. “Thật sự là khả ái a.”

“Bá mẫu.” Tô Doanh Tụ đứng dậy cúi đầu, làm theo nghi thức chào hỏi bình thường, không có lấy cấp bậc lễ nghĩa trên giang hồ để dọa bọn họ.

Lúc này, một gã nam tử vội vàng đi vào. “Cha, bảo ta đến có chuyện gì?”

“Phong nhi, đến đây, mau qua chào Tô cô nương đi. Nàng chính là vị hôn thê mà ta vẫn nói với người.” - Kỉ lão gia vẻ mặt kích động nói.

Tô Doanh Tụ ánh mắt trong trẻo nhìn về phía hần, nho sam màu xanh, phương khăn oản phát, ánh mắt thư khí ngời ngời, mi thanh mục lãng, trên khuôn mặt có chứa một cỗ mị lực vô hình, hữu xạ tự nhiên hương, là một vị nam tử tuấn mỹ khó gặp.

Ánh mắt Kỉ Ngâm Phong dừng trên người vị khách nhân, nàng giống như một quyển sách ý vị sâu xa, đây là cảm giác đầu tiên của hần. Ánh mắt trong trẻo của nàng bên trong lại hàm ẩn một chút nghiền ngẫm cùng cơ trí, tựa như có ý cất giấu cái gì đó. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hần có cảm giác, chính là nàng – người mà hần luôn đau khổ tìm kiếm. (Quân: ‘đau khổ’ là nguyên văn nhá, ta ko có bịa đâu.)

“Bá phụ, bá mẫu, Doanh Tụ lần này đến đây chính là vì chuyện giải trừ hôn ước, danh xưng vị hôn thê xin miễn cho tiểu nữ không thể nhận.” Tô Doanh Tụ nhẹ nhàng nói ra ước nguyện ban đầu của mình.

Người trong Kỉ gia toàn bộ giật mình ngốc lảng.

Ánh mắt Kỉ Ngâm Phong mang theo chút thăm dò đánh giá vẻ mặt bình thản ung dung của nàng: “Tiểu thư đây là sợ vẫn sinh không xứng với người sao?”

Tô Doanh Tụ lắc đầu, mỉm cười nói: “Doanh Tụ chỉ là không muốn cùng công tử nhận thức qua loa mà đã ưng thuận chuyện chung thân đại sự, như vậy thực không ổn. Cha mẹ ta cẩn thận thương lượng một hồi cũng nói rằng một người nhân phẩm tuyệt hảo như Kỉ công tử đây hần là xứng đôi với tiểu thư danh môn khuê tú mới phải, một nữ tử giang hồ như ta không thích hợp.” Tuy rằng cái vụ “thương lượng” kia là dị thường hóa bạo ác liệt, nhưng quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả là nàng thắng.

Kỉ Ngâm Phong không chút hoang mang: “Hôn nhân là chuyện đại sự cả một đời, không phải trò đùa. Kỉ mỗ chờ tới tận bây giờ chẳng lẽ chỉ để chờ một câu “không thích hợp” của tiểu thư thôi sao?”

Tô Doanh Tụ có chút lắp bắp kinh hãi, “Công tử đây là có ý gì? Việc này phải giải quyết thế nào? Không phải là muốn tiểu nữ giáp mặt tạ tội?”

“Không cần phải vậy.” Hấn lắc đầu, “Chuyện hôn ước này thật ra không cần phải giải trừ, văn sinh một chút cũng không cho rằng tiểu thư so với danh môn khuê tú có gì kém cỏi.” Đây là hấn nói thật, cho dù xuất thân danh môn giàu có cũng chưa chắc đã có được khí chất ý nhị như nàng.

Tô Doanh Tụ mày liễu nhú lại, có chút ảo não với tên gốc tử cổ chấp này, “Kỉ công tử ...”

“Văn sinh Kỉ Ngâm Phong, tiểu thư có thể gọi thẳng tên tại hạ. “

Vợ chồng Kỉ thị nhìn nhau, vui mừng quá đổi. Hiếm khi thấy con mình đối với những thứ ngoài sách vở cảm thấy hứng thú, vui là chuyện tất nhiên.

Tô Doanh Tụ lúc này thật là ảo não. Nàng cứ nghĩ con một sách này là đối tượng thuyết phục tốt nhất, kết quả lại là khó thuyết phục nhất. Bất ngờ a bất ngờ.

“Cha mẹ, nếu không có vấn đề gì nữa, các người có thể chuẩn bị hôn sự được rồi.” Kỉ Ngâm Phong thực thán nhiên nói với cha mẹ, sau đó xoay người rời đi.

Tô Doanh Tụ cũng đứng lên đi theo. Nếu không thuyết phục được hấn thì chẳng phải mọi cố gắng của nàng lúc trước đều uổng phí sao? Không được!

Kỉ Ngâm Phong khước miệng giương lên một nụ cười. Nàng quả nhiên đuổi theo!

Chưa tới tiểu viện đã nghe đến nòng hậu vị thư mặc, Tô Doanh Tụ không khỏi phân thần nhìn khoảng sân rộng trước mắt, chẳng lẽ nơi này tất cả đều là thư?” (Quân: “thư” trong thi thư, kinh thư, ... nói chung là tất cả những gì liên quan đến sách vở bút mực)

Nàng đoán đúng, cửa vừa mở ra là có thể nhìn đến trên những giá sách bên trong phòng chất đầy toàn sách là sách — ánh mắt dời về phía tên thư sinh đang đi vào nhà giữa, hấn quả nhiên là cái thư gốc (thư sinh gốc tử). Nếu cả đời đều phải nghe hấn “chi, hồ, giả, dã” không ngừng thì nàng tình nguyện dùng kiếm giết quách cái mạng nhỏ của mình cho xong.

“Kỉ Ngâm Phong, người đứng lại đó cho ta.” Tô Doanh Tụ có chút phát hỏa, bước nhanh đi vào trong phòng.

Kỉ Ngâm Phong ngồi xuống bên bàn học, lộ ra nụ cười ôn hòa với nàng nói: “Ngồi đi.”

Nàng ngồi xuống, nhưng là phi thân ngồi thẳng lên bàn học của hấn, ánh mắt phi thường không có thiện cảm nhìn hấn: “Ta thiên tân vạn khổ mới có thể khiến cha mẹ đồng ý giải trừ hôn ước, người dựa vào cái gì mà muốn ta thực hiện lời hứa năm đó cha ta vì không phụ trách nhiệm mới nhận lời.” Là nàng phải gả a, cha dựa vào cái gì thay nàng quyết định. Hơn nữa năm đó nàng mới sáu tuổi, đây rõ ràng là không tôn trọng nàng thôi.

Kỉ Ngâm Phong cũng không tức giận, chỉ là đem sách vở trên bàn dọn sang một bên, tiện đà nói với nàng: “Nhưng ta đối với hôn sự này rất vừa lòng, dựa vào cái gì mà chỉ vì người không hài lòng nên phải cự tuyệt?”

Đây có thật là vị Kỉ đại thiếu gia chỉ đối với sách vở có tình mà mọi người đồn đại không? Nàng nhất thời không thể xác định rõ ràng được điều này.

“Tóm lại, người không thể đồng ý.” Nàng cuối cùng cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Ta đã đồng ý rồi, phụ mẫu ta cũng nhất định đã bắt tay vào chuẩn bị hôn sự rồi.” Hấn thành thực nói cho nàng biết.

“Này!” Tô Doanh Tụ vẫn ngồi yên, kẻ kiếm vào cổ hấn, lạnh lùng trừng mắt, nói: “Người nếu cứ khẳng định một mực như vậy, tin hay không ta một kiếm làm thịt người?”

“Trừ phi người muốn làm quả phụ.” Kỉ Ngâm Phong vẫn như trước vân đạm phong khinh nói.

Tô Doanh Tụ trừng lớn mắt nhìn hấn. Lời đồn kia rốt cuộc là như thế nào mà truyền ra?

Hấn thân thủ chỉnh lại vạt áo, nhìn nàng tao nhã cười: “Còn muốn động thủ sao?”

Nhịn không được có chút hờn dỗi, nàng dăm chiêu gật gật đầu: “Kỉ Ngâm Phong, là ta xem thường người. Nhưng như vậy không có nghĩa là ta sẽ đáp ứng gả cho người.” Một tên chỉ biết đọc sách tay trái gà không chặt, nàng không cần.

Kỉ Ngâm Phong đột nhiên thân thủ giữ nàng lại, điều này làm cho động tác xoay người muốn rời đi của Tô Doanh Tụ phải dừng lại giữa chừng.

“Người thay đổi chủ ý?” Nàng hy vọng nhìn hắn.

“Không từ mà biệt? Phải chuyện mà người giang hồ hay làm không?” Hắn hỏi như vậy.

“Đương nhiên không phải.” Nàng cho rằng đây là hắn đối với người giang hồ ác ý xuyên tạc.

Bạc môi khê nhếch, hắn cười nói: “Vậy là tốt rồi. Ít nhất ta có thể khẳng định ngươi sẽ không ‘không phụ trách nhiệm’ mà bỏ đi.”

Tô Doanh Tụ hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Tên thư sinh trước mắt này tuyệt đối không phải là Kỉ công tử mà người ta vẫn đồn đại, tuyệt đối không phải, nàng lấy tính mạng ra để thề, đồn đại hại chết người a!

Buồn bực! Phi thường buồn bực!

Có thể không buồn bực được sao?

Nàng rõ ràng là tới giải trừ hôn ước, chiếu theo ý tứ nguyên bản của nàng là vô cùng đơn giản, nàng có thể tiếp tục đi lại trên giang hồ du sơn ngoạn thủy, tiêu dao khoái hoạt. Nhưng hết thấy mọi sự đều vì tên nam nhân vật chính này mà toàn bộ ngấm nước nóng.

oOo

Gió cuốn thu tàn, chiếc lá rụng.

Thê lương a!

“Trì hà đã tàn hiệp tan mất, giai nhân độc tọa lâm dư hận. Tình ý xa xưa không niệm luyến, không biết khanh tâm ý thế nào?”

Cái tử thư ngọc (tặc tử thư sinh ngọc tử) kia cứ nhiên lại chạy đến phía sau chỉ thị nàng. Có trời mới biết, nàng mấy ngày nay đều bị vị đại tài tử như hắn làm cho tức đến hộc máu, lại không thể dùng võ lực phục nhân. Bởi vì tên ngọc tử kia cứ nhiên lấy “đồ có cái đúng của thất phu” đến dỗ nàng. (Quân: Hiểu chết liền =.)

Hai tròng mắt tinh lương ngó trừng hắn, ước gì trừng hắn tới độ tự động biến mất không thấy luôn. “Người tới đây làm cái gì?” Làm ơn cho nàng một chút im lặng có được không, may hỉ phục đã làm nàng mệt chết rồi. Nàng lớn như vậy cũng chưa từng có bao nhiêu quần áo, trừ bỏ màu trắng cũng rất ít quần áo có màu sắc khác. Nhưng đã nhiều ngày nay, các màu vải dệt nàng đều đã được kiến thức qua.

Kỉ Ngâm Phong như trước là Giang Nam tài tử khí chất tao nhã, dừng lại bên lan can đá nàng đang ngồi, cười nói: “Một ngày không thấy như cách tam thu, nửa ngày không thấy, mấy tháng đã qua đời.”

Lại nữa! Tô Doanh Tụ vô lực ngẩng đầu nhìn trời, âm thầm rên rỉ không thôi. “Người đừng có tra tấn lỗ tai ta nữa được không. Người không biết phương thức người biểu đạt bất mãn làm cho người ta rất dễ nổi điên sao?”

Kỉ Ngâm Phong thành thực nhìn nàng: “Ta có cái gì bất mãn?”

Được lắm! Nàng thùy hạ mi mắt: “Ta sẽ thành thật nhận hết chỗ quần áo kia, vậy được rồi chứ?”

“Đương nhiên có thể.” Hắn cười, nhưng lại có chút bình thường giảo hoạt giống hồ ly.

Nàng theo lan can đá nhảy xuống, tính trở về phòng, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm, chỉ cần không nhìn thấy hắn là được.

“Doanh Tụ, ta với ngươi không lâu nữa sẽ chính thức là vợ chồng, ngươi cho rằng như vậy thật sự có thể gần nhau trăm năm sao?” Kỉ Ngâm Phong ngữ khí ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Nàng xoay người nhìn hắn, vươn ngón trỏ lắc lắc: “Đầu tiên, ta chưa nói là muốn gả cho ngươi. Tiếp theo, ta cần bản là không tiếp thu chuyện hai chúng ta gần nhau trăm năm.” Thư sinh toan khí, cả đời này nàng cũng không chịu được.

Hắn cầm tay nàng, nhẹ nhàng cười nhợt nhạt, thanh âm đột nhiên ép tới rất thấp: “Người nhất định sẽ gả cho ta.”

“Ha, thật nực cười! Người cũng không phải ta, sao có thể thay ta quyết định?” Tô Doanh Tụ khinh thường hẳn chỉ mộng tưởng hảo huyền.

“Nhưng nếu Kỉ Ngâm Phong bệnh tình nguy kịch, mà vị hôn thê của hắn lại lâm trận hồi hôn, thế nhân sẽ đối đãi với vị nữ tử đó thế nào đây?”

“Người” Nàng quả thực không thể tin được sẽ có ngày mình bị một tên thư sinh nhu nhược uy hiếp. “Đây là kết quả của việc đọc đủ thứ thi thư sao?” Khổng lão phu tử hẳn là mổ bụng tự sát tạ thiên hạ rồi, quả thực dạy hư người đọc sách khắp thiên hạ.

“Tay người thực mềm mại, không giống tay của người luyện võ.” Kỉ Ngâm Phong mở tay nàng ra, lòng bàn tay trơn mềm, không hề lưu lại vết chai do việc luyện võ, tựa như bàn tay trơn nhẵn của các tiểu thư khuê các không dính nước mùa xuân vậy. (Quân: Ở đây tức là bàn tay đẹp, chưa bao giờ phải đụng chạm với việc nặng nhọc hay gì cả)

“Liên quan gì tới người?” Tô Doanh Tụ không được tự nhiên rút tay về, cố ý xem nhẹ cảm giác tê dại còn lưu lại trên tay.

“Ta chỉ là tò mò, nghe nói người luyện võ trên tay bình thường đều có vết chai, người vì sao không có?” Hắn thật sự là tò mò.

“Mang bao tay da lột để luyện là được.” Nàng bắt tri bắt giác trả lời hắn, sau đó ảo não trừng mắt hắn. Kỉ Ngâm Phong này nhất định có yêu thuật gì, luôn có thể làm cho người ta thả lỏng cảnh giác, dễ dàng bị hắn lừa đi. Sớm biết sẽ có kết quả này thì nàng đã không đến Giang Nam giải trừ hôn ước, để cho hắn đợi đến chết luôn đi, dù sao cha mẹ liên thủ cũng không phải đối thủ của nàng, sợ cái gì?

Nhìn nàng vẻ mặt ảo não, tâm tình Kỉ Ngâm Phong đột nhiên tốt đến không ngờ, bất mãn đối với nàng mấy ngày liền đều tan thành mây khói. “Ngày mùa thu đăng cao thưởng cúc thực thích ý, có muốn đi cùng không?”

Tô Doanh Tụ tiếp tục trừng mắt hắn. “Không đi! Còn nữa, buông tay ra. Sách thánh hiền không phải đã nói nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Hắn cứ nhiên lại bắt tri bắt giác cầm tay nàng.

“À, người là thê tử chưa quá môn của ta.” (=vợ chưa cưới)

Hắn cứ nhiên dám không biết liêm sỉ mà trả lời như vậy? Nàng thật sự càng ngày càng hoài nghi vị Kỉ công tử trước mắt này có phải bị quỷ ám hay không mà không hề giống với những gì người ta đồn đại.

“Này ...” Mọi bất mãn của nàng đều bị chuyện tình linh xảy ra ngoài ý muốn đánh bay. Một con ếch nên xuống mười tám tầng địa ngục đột nhiên theo bên cạnh nhảy ra làm cho Kỉ Ngâm Phong nhất thời chấn kinh, thân hình quơ quơ. Hắn bị làm sao cũng không quan trọng, vấn đề là hắn vẫn cầm tay Tô Doanh Tụ làm nàng cũng bị vạ lây, sau đó hai người ngã thành đống.

Bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần sát như thế, hơi thở hòa vào làm một ... bốn phiến môi ôn nhuận ngọt ngào dính sát vào nhau không thể phân, tình hình lúc này đã hoàn toàn nằm ngoài ý liệu.

Nàng khiếp sợ che môi mình lại, lui ra xa ước chừng cách hắn ba trượng, nhưng một câu đều không nói được. .

Kỉ Ngâm Phong chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng phất bụi bặm bám vào y bào, sao đó làm như không có việc gì cười cười: “Thì ra môi của nữ hài tử cũng có thể mềm như vậy. (Quân: Đọc đến đây ta rút ra một kết luận, ko thể tin vào vẻ thư sinh của mấy chàng công tử. Dích xác là sói đội lốt cừu!)

Vậy cũng nói, chẳng lẽ môi của nữ nhân là sắt sao? Tô Doanh Tụ dùng ánh mắt vạn ác tiếp tục trừng hắn.

“Thân thể kia chắc cũng sẽ rất mềm mại.” Hắn cứ nhiên làm ra một bộ biểu tình bưng bĩnh đại ngộ.

Nàng trừng mắt tới mức không thể lớn hơn được nữa. Nam nhân như vậy mà là cái người phảng phất không thuộc nhân gian khói lửa, đời này chỉ muốn cùng sách cổ điển tịch nương tựa lẫn nhau quá khổ hạnh tặng sống hết đời người mà người ta đồn đại sao? Theo nàng thấy hắn so với đăng đồ tử cũng chẳng kém là bao.

“Đạo đức giả!” Nàng phỉ nhổ.

“Doanh Tụ, theo giúp ta đến thư phòng một lát đi.”

Hắn còn dám đưa ra yêu cầu!

Tô Doanh Tụ kiên quyết lắc đầu: “Ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Nếu tiếp tục nhìn thấy cái mặt của hắn thì rất có khả năng nàng sẽ thất thủ đem hắn ra thiên đao vạn quả. Nhẫn, nhất định phải nhẫn.

“Vậy đành phải đến phòng người quấy rầy làm một ly trà xanh vậy.” Kỉ Ngâm Phong dường như đoán chắc nàng sẽ không cự tuyệt.

Trên thực tế Tô Doanh Tụ quả thật không dám cự tuyệt. Nàng tuyệt đối không muốn nghe người nào đó cứ ở ngoài cửa sổ phòng mình niệm một đoạn “Kinh thi” kinh điển thông báo cầu yêu, cái gì mà “nam” mới có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập ...

Xuyên qua con đường lát đá cuội thật dài trong hoa viên là đến lâm thủy tiểu tạ mà Tô Doanh Tụ đang ở tạm. Hoàn cảnh thập phần thanh u, theo cửa sổ nhìn lại, lọt vào trong tầm mắt là hồ nước xanh biếc cùng những hoa thủy uyên ương bông bênh tự do trên mặt hồ.

“Thành so với mục chi từ tử.” Kỉ Ngâm Phong nhẹ nhàng ngâm một câu làm cho lòng của nàng nhin không được rung động một chút.

Xem nàng đi vào trong nội thất, hắn cười nói: “Có nam khách tới chơi, người lại hướng giường mà đi, tựa hồ có chút không ổn.”

“Câm miệng.” Nàng đột nhiên cảm thấy hắn như là đang cố ý khiêu khích nàng.

“Theo ta thấy, người đây là có đến bảy phần dụ hoặc.” Kỉ Ngâm Phong vẫn như trước nhẹ nhàng nói.

Tô Doanh Tụ hít sâu một hơi. Nàng nhẫn, ai bảo năm đó lúc phụ thân gặp rủi ro lại được Kỉ lão gia cứu, nàng không thể hại Kỉ lão gia lúc tuổi già tang tử (tuổi già táng con, tương đương câu ‘kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh’) được. Bỏ giày thêu, đem màn giường buông xuống, trốn trên giường không để ý đến hắn, hắn tự nhiên sẽ mất mặt rồi đi.

Cước bộ dời về phía giường, làm cho người đang chớp mắt nằm trên giường nắm chặt quyền đầu.

“Doanh Tụ, nếu người quả thực không muốn gả làm vợ ta thì quên đi.”

“Thật sự?” Tô Doanh Tụ lập tức xoay người ngồi dậy, vẻ mặt kinh hỉ lộ ra ngoài màn giường.

“Giả.” Kỉ Ngâm Phong dễ dàng an vị trên tháp thượng, rồi sau đó rất nhẹ nhàng và kiên quyết phun ra chữ này.

Người này thật sự là phi thường đáng đánh đòn – đây là điều lớn nhất mà Tô Doanh Tụ có thể lĩnh hội vào lúc này. Bàn tay nắm chặt rồi lại nhanh chóng buông ra, không ngừng nhắc nhở mình, hắn là cái văn nhược thư sinh, vạn nhất bị mình đánh chết thì rất thảm, là lấy oán trả ơn a. Đạo nghĩa giang hồ tối khinh thường nhất là loại hành vi này, nàng sẽ không làm như vậy.

“Nghe nói người giang hồ tuổi còn rất nhỏ liền xuất đạo. Người bao nhiêu tuổi thì xuất sư?”

Tô Doanh Tụ vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng mỗi lần tiếp xúc với đôi mắt mê người như ánh trăng vùng sông nước Giang Nam kia của hắn, nghe tiếng nói dụ hoặc đặc trưng đất Giang Nam của hắn là lại mềm lòng. “Mười ba.”

“Một mình hành tẩu giang hồ rất khó sao?”

“Sẽ không.” Ít nhất nàng không có cảm giác này, từ lúc xuất đạo đến nay đều rất thuận lợi.

“Không tịch tịch sao?”

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó khẳng định nói: “Không!” Nàng luôn có biện pháp làm cho cuộc sống của mình muôn màu muôn vẻ, thời điểm tịch tịch dường như không bao giờ có.

“Người một chút cũng không giống người giang hồ mà ta nghe nói.” Kỉ Ngâm Phong có chút tiếc nuối.

Tô Doanh Tụ ánh mắt quái dị xem xét hần, khẩu khí thập phần thành khẩn: “Nói thật, ta cũng thấy người một chút cũng không giống Kỉ công tử mà mọi người đồn đại.”

Nhìn đến công tử nhà mình cùng vị hôn thê của hần sóng vai ngồi bên giường nói chuyện, vô luận là ai cũng thấy vô cùng kinh ngạc.

Kỉ Ngâm Phong quần áo thực chỉnh tề, Tô Doanh Tụ cũng vậy. Nhưng là, Tô Doanh Tụ khoanh tay chống má, vẻ mặt thoải mái tự tại nói chuyện phiếm làm cho tỳ nữ Kỉ phủ vào đưa nước trà vô luận thấy thế nào cũng là hình ảnh lang hữu tình, thiếp có ý. Cho nên, chỉ một lát sau toàn bộ gia nhân Kỉ phủ đều biết thiếu gia nhà bọn họ cùng thiếu phu nhân tương lai cảm tình tốt lắm, tốt đến mức còn chưa thành thân đã có thể cùng nhau ngồi ở đầu giường nói chuyện phiếm.

Cho nên khi Kỉ Ngâm Phong bị người ta ném ra ngoài cửa sổ, hạ nhân Kỉ gia hoảng sợ vạn phần, không rõ bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trong đầu bọn họ nổi lên xung đột, là thiếu gia hành vi vượt rào? Nhưng vô luận thế nào cũng thấy thiếu gia nhà bọn họ không giống như hạng người đẳng đồ tử, cho nên hạ nhân Kỉ gia lại càng hoang mang.

“Kỉ – Ngâm – Phong, trong vòng ba ngày không cho phép người tới đây.” Trong phòng rống ra một tiếng rồi sau đó “rầm” đóng chặt cửa sổ.

Xem ra, quả thật thiếu gia đã làm cái gì đó chọc cho người ta thật sự tức giận. Chẳng lẽ thiếu gia thanh tâm quả dục nhà bọn họ rốt cuộc cũng thông suốt?

Hoang mang a hoang mang!

Ban đêm, đúng lúc trăng tròn lên tới đỉnh, người của Kỉ gia tụ họp ở lương đình trong hoa viên xiêm áo trà bánh ngắm trăng nói chuyện phiếm.

Từ một tiểu kính chậm rãi đi tới, Tô Doanh Tụ mặc một kiện váy dài nguyệt sắc, cổ tay áo và chân váy đều dùng chỉ bạc làm viền, sắc bạc dưới ánh trăng chiếu rọi lại tỏa ra một vầng sáng, tựa như tiên tử Quảng Hàn từ Nguyệt cung nhẹ nhàng phiêu dật bay xuống vậy.

Trong mắt Kỉ Ngâm Phong hiện lên một tia kinh diễm, mạn thanh ngâm: “Đạp nguyệt thuận phong hạ Quảng Hàn, đồng thụ nhân gian một vòng thu.” (Quân: “đồng” trong cùng nhau, “thụ” trong cảm thụ thưởng thức)

Lại nữa! Tô Doanh Tụ không dấu viết lờm hần một cái, tùy thời tùy chỗ đều có thể nổi hứng làm thơ, hần có một hay không a?

“Tụ nhi đai lưng thượng hoa sen, chân thêu linh tú, không biết là xuất từ bàn tay khéo léo của ai a.” Kỉ lão phu nhân ánh mắt kinh hỉ nhìn thất lưng của Tô Doanh Tụ, mặt trên dùng ngân tuyến đơn giản nhẹ buộc vòng quanh làm thành một bức hoa sen đón gió nở rộ, nếu không phải ngồi gần nhất, thật đúng là không nhìn ra đai lưng của nàng lại có phong tư khéo như vậy.

Tô Doanh Tụ lộ ra khinh thiên tươi cười. “Là ta.”

“Tụ nhi thực thích nguyệt nha bạch sắc a. Ta xem người từ lúc đến phủ thay đổi mấy bộ quần áo rồi nhưng tất cả đều là thuần một sắc bạch.” Kỉ lão phu nhân mỉm cười nói. “Hoa y niên kỷ hoa, nên đổi quần áo nhiều màu sắc mới tốt.”

“Màu trắng trắng trong thuần khiết, thanh nhã.” Tô Doanh Tụ nói ra nguyên nhân yêu thích của mình.

“Tựa như người vậy.” Kỉ Ngâm Phong ý vị thâm trường nhìn nàng.

Vợ chồng Kỉ thị nhìn nhau, vừa lòng vuốt cằm.

Tô Doanh Tụ từ chối cho ý kiến, nhéo một khối bông tuyết cao để vào trong miệng, ngẩng đầu thiện lương nhìn trăng tròn. Lại là trăng tròn, không thể tưởng được bất tri bất giác đi vào Kỉ gia đã là bán nguyệt có thừa (ý nói thời gian qua đã lâu), hai vợ chồng đỡ hơi kia xác định vững chắc mà chạy đến đây thì không biết sau này nàng làm sao tiêu dao được nữa. Sớm biết như thế này, nàng cho dù có bị bọn họ đuổi giết khắp giang hồ cũng tuyệt đối không đến Tô Châu.

Đánh giá cảm xúc ảo não lóe ra trong mắt nàng, Kỉ Ngâm Phong nhin không được cúi đầu che miệng, trong lòng cười thầm. Tuy rằng nàng bộ dáng trinh tnh nhàn lương, nhưng tính tình cùng vẻ bề ngoài cách biệt một trời một vực, điều này càng làm cho nàng có thêm một cỗ phong tình không đồng dạng như những nữ nhân khác.

“Tụ nhi, mười tám tháng này chính là ngày lành, ta xem hôn lễ liền tổ chức vào hôm đó đi.”

Kỉ lão phu nhân đột nhiên đưa ra đề nghị làm cho Tô Doanh Tụ miệng nuốt củ lạc suýt nữa mắc nghẹn, con mắt sáng như làn nước mùa thu lúc này đang gọn sóng nhìn về phía bá mẫu, cố hết sức điềm đạm đáng yêu: “Bá mẫu, như vậy có vẻ quá mau.”

“Phong nhi chờ cũng không lâu, hai kẻ già này cũng muốn sớm ôm tôn tử rồi.” Kỉ lão phu nhân cười ha ha nói, vẻ mặt cực kì từ ái.

Tô Doanh Tụ nhất thời không biết nói gì mà chống đỡ. Không thể nói với bọn họ giang hồ nữ nhân không câu nệ tiểu tiết, việc thành gia không vội, tạm thời cứ hoãn lại cũng không sao.

“Nương, Doanh Tụ là thẹn thùng, ngài không nên giáp mặt nàng hỏi loại chuyện này.”

Lời Kỉ Ngâm Phong nói làm cho Kỉ lão phu nhân giật mình, cười hòa giải: “Đúng rồi, đúng rồi! Xem ta già mà hồ đồ rồi a. Tụ nhi, đừng trách ta nha.”

Thẹn thùng? Nàng là sợ hãi a. Tô Doanh Tụ đột nhiên cảm thấy điểm tâm trong miệng lúc trước rất ngon mà hiện tại cứ như ăn sấp khô vậy, khó có thể nuốt xuống. Thành thân? Nàng rõ ràng là tới từ hôn a, vì sao lại đi đến cái tình trạng như hôm nay?

Một canh giờ trôi qua, hai lão lấy cớ buồn ngủ nên rời đi trước, lưu lại hai người trẻ tuổi tiếp tục ngắm trăng.

Vừa thấy thân ảnh hai lão biến mất ở hành lang, Tô Doanh Tụ lập tức liền đứng lên, chuẩn bị trở về phòng đi ngủ.

“Doanh Tụ, ngươi sẽ thành thân với ta sao?” Kỉ Ngâm Phong cười hỏi, tựa hồ muốn nói chuyện tình này có cũng được không có cũng chẳng sao.

Tô Doanh Tụ tay phải đặt trên bàn đá bên cạnh, trừng mắt hấn. “Ba” một tiếng liền bẻ một góc vật liệu đá, chà xát ở trong tay, một lúc sau miếng đá liền hóa thành bụi rơi xuống đất, sau đó rất khinh xảo nói: “Còn phải xem tâm tình thế nào đã.”

Tâm tình không tốt nàng sẽ tìm hấn đến giải hận. Từ khi gặp được hấn, nàng rốt cuộc biết cảm giác gặp tú tài không thể nói lý nhà binh là cái gì, mà nàng chính là cái tên “binh” xui xẻo ấy.

2. Chương 2

Đệ nhị chương

Giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ thắm treo cao.

Kỉ phủ có việc mừng, thiếu gia muốn thành hôn nên mỗi người trong phủ đều mặt mày hưng phấn vui mừng, không có ngoại lệ.

Vì hôn sự của cậu con trai độc nhất, Kỉ phủ trước nay luôn tiết kiệm giờ đây trang hoàng bố trí lại phủ đổi mới từ trong ra ngoài. Cả căn nhà cao thấp nhuộm thắm sắc đỏ làm cho người trong thành Tô Châu một phen kinh ngạc.

Tò mò cái quái gì? Tô Doanh Tụ một chút cũng không cảm thấy kỳ quái. Tên kia biết nàng chỉ yêu màu trắng, không chịu dễ dàng thay đổi phục sức nên mới dùng vải đỏ giăng kết khắp nhà làm cho nàng một thân áo trắng trở nên cực kì bắt mắt, vô luận như thế nào nàng cũng đừng có mà nghĩ ban ngày đục nước béo cò đi ra ngoài. Bất đắc dĩ, nàng phải thỏa hiệp.

Buổi tối? Nói đến buổi tối, nàng lại càng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cái tên Kỉ Ngâm Phong ra vẻ đạo mạo kia không thêm để ý tới nam nữ chi ngại, chạy tới cùng nàng cầm đuốc soi đêm nói chuyện phiếm. Nàng muốn giết người!

Tô Doanh Tụ hiện tại đang ở tòa tiểu trúc “Nghênh Phong”. Hai ngày gần đây, mỗi khi màn đêm buông xuống, Kỉ Ngâm Phong hoặc cầm thi thư, hoặc cầm sách dạy đánh cờ ở bên ngoài cho đến hết đêm. Hạ nhân trong Kỉ phủ đều nghị luận bàn ra tán vào, không rõ thiếu gia bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì.

Vận công điều tức một hồi, Tô Doanh Tụ thần thanh khí爽 nhảy từ trên giường xuống, nhìn một cái tên nam nhân đang ngồi bên ngoài tay cầm dụng công thánh hiền thư chỉ có thể lắc đầu. Hắn nghĩ như vậy thì có thể ngăn cản nàng rời đi sao? Nàng chỉ động một đầu ngón tay cũng đối phó được với hắn. Chỉ là, hiện tại việc hôn nhân này dư luận xôn xao, nếu nàng đi bây giờ e là suốt đời sẽ mang tội danh ‘lấy oán trả ơn’ mất.

“Này, Kỉ Ngâm Phong.” Nàng đi đến ngồi đối diện với hắn, “Chúng ta thương lượng một chút được chứ?”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng một cái, sau đó gật đầu. “Được!”

“Ta đáp ứng thành thân với ngươi, nhưng ngươi phải lập một cái chứng từ, ba tháng sau sẽ viết hưu thư cho ta, thế nào?”

“Hưu thư?” Kỉ Ngâm Phong có chút dăm chiêu nhìn nàng, chậm rãi buông sách xuống, nói: “Chưa từng viết qua.”

Tô Doanh Tụ vẻ mặt kì quái: “Người đọc sách nhiều năm như vậy, không viết qua cũng nên nhìn thấy qua chứ.”

Hắn giương lên khóe môi: “Người đọc sách chú ý là cá mồi chi thể không thể khí.” (Quân: Đại khái là không thể bỏ vợ)

“Vậy Trần Thế Mi(1) thì sao?” – Nàng không cho là đúng.

Kỉ Ngâm Phong sợ run một chút, bật cười nói: “Như vậy không có nghĩa là tất cả những người đọc sách đều như thế.”

“Chỉ là một tờ hưu thư thôi mà, ngươi không viết được sao?”

“Thất xuất chi điều, ngươi phạm vào điều nào?” Hắn hỏi lại.

“Thất xuất chi điều?” Nàng rất ngạc nhiên, nhớ mang máng mẫu thân đã từng nói qua nam nhi hưu thê dựa vào bảy điều khoản, nhưng cụ thể là bảy điều nào nàng thủy chung không rõ lắm.

Kỉ Ngâm Phong nhin không được bật cười ra tiếng. Trên đời có ai như nàng không a, không rõ cái gì gọi là thất xuất chi điều mà còn cứng rắn yêu cầu hắn viết hưu thư.

“Cười cái gì? Ta không biết mới hỏi a.” Nàng không cho rằng cái này có gì đáng buồn cười.

Kỉ Ngâm Phong lật trang sách mới, thành thật nhìn nàng: “Cái gọi là thất xuất chi điều tức là không có con, trộm cướp, đồ kị, mắc bệnh hiểm nghèo, dâm ý, lảm lời, không hiếu thuận cha mẹ chồng, ngươi muốn ta viết điều nào?”

Đây là thất xuất chi điều? Tô Doanh Tụ mày liễu nhíu chặt, vẻ mặt trở nên oán giận: “Không có con đâu phải là lỗi của mỗi mình thê tử? Dâm ý? Nam nhân ở bên ngoài miên hoa tức liễu tại sao lại không bị gì? Không hiếu thuận cha mẹ chồng, chẳng lẽ chỉ mỗi mình thê tử là người phụng dưỡng sao, trượng phu là người chết à? Lảm lời, cái này càng kỳ quái. Nói chuyện mà cũng có tội sao? Chẳng lẽ phải thú về một người vừa cầm vừa điếc mới được sao. Trộm cướp? Trên giang hồ lấy đạo thành danh cũng có khối người, ta xem vợ chồng nhà người ta hiệp đạo cũng rất hạnh phúc, hận không thể mỗi ngày dính vào một chỗ kia kia. Đồ kị, chẳng lẽ đồ kị là không đúng sao? Yêu trượng phu nên mới đồ kị, nếu không yêu hắn thì có muốn đồ kị cũng chả được. Bệnh hiểm nghèo, cái này là tức nhất, chẳng lẽ có bệnh là không cần đến nữa sao? Vợ chồng không phải là hoạn nạn có nhau, một khắc không rời à?”

Nhìn nàng bộ dáng lòng đầy căm phẫn, Kỉ Ngâm Phong cười nhưng không nói. Kiên nhẫn đợi cho nàng nói xong, mới chậm rãi mở miệng: “Là người bảo ta viết a.”

Tô Doanh Tụ trừng mắt liếc hắt hủ một cái: “Không có con, không phụng dưỡng cha mẹ chồng, trộm cướp, đồ ky, bệnh hiểm nghèo đương nhiên không thể viết, vậy võ mồm đi, ai bảo ta cũng không phải câm điếc.”

Kỉ Ngâm Phong khó xử nhìn nàng, “Doanh Tụ, người không có bàn lộng thị phi, từ khi người bước vào Kỉ gia đến nay sự kiện ồn ào nhất cũng chỉ là giải trừ hôn ước, ta thật sự nghĩ người không có thời gian mà đi bàn lộng thị phi, vậy thì sao mà viết được đây?”

Nàng dùng sức vỗ cái bàn, hung tợn nhìn hắt hủ: “Ta bảo người viết thì viết đi, nói nhiều điều vô nghĩa như vậy làm gì?”

“Người khác không tin cũng không thành vấn đề, nhưng ta đường đường là người đọc sách sao có thể bẽ cong sự thật, tùy ý bịa đặt ra tội danh rồi gán cho người khác đây?”

Lại nữa! ‘Chi, hồ, giả, dã’ – điều mà cả cuộc đời này nàng thống hận nhất.

“Đem toàn bộ những lý do thoái thác đó của người thu lại cho ta.” Nàng ở trước mặt hắt hủ hươu hươu quyền đầu, “Viết nhanh cho ta, ngày mai sẽ bái đường thành thân, người cũng không muốn để cho dân chúng toàn thành Tô Châu chế giễu chứ?”

Kỉ Ngâm Phong gật gật đầu, “Nói cũng đúng.” Sau đó một bên lấy giấy bút, mài mực thật tốt, bút lông chấm chấm mực rồi lại dừng giữa không trung, con người lóe ra ý cười nhìn nàng: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Người sẽ không nuốt lời?”

“Người giang hồ chúng ta một lời nói ra đáng giá ngàn vàng.” Tô Doanh Tụ lời thề son sắt.

Thoăn thoắt, mạnh mẽ hữu lực, nhìn không ra một thứ sinh yếu nhược khi viết chữ lại có thể có một cỗ dương cương quý khí như vậy. Tô Doanh Tụ ở một bên âm thầm tán thưởng.

Chứng từ, hưu thư rất nhanh đã viết xong. Nàng thu hồi chứng từ, lúc muốn lấy hưu thư lại bị Kỉ Ngâm Phong dè lại.

“Người hối hận?” – nàng nhún mày.

“Ta là sợ người đổi ý, cho nên hưu thư này trước cứ để ta giữ, ba tháng sau giao lại cho người.” Hắt hủ lấy hưu thư, gấp lại gọn gàng rồi nhét vào trong tay áo.

Tô Doanh Tụ bĩu môi, gật đầu: “Cũng tốt, có giấy trắng mực đen, ta còn sợ người cái gì chứ.” Xoay người đi vào phòng ngủ, sau đó đột nhiên quay đầu lại nói: “Này, người đêm nay có thể về phòng mình mà ngủ đi. Mỗi ngày đều giống con chó canh cổng ở đây nhìn ta, không thấy phiền sao?”

Kỉ Ngâm Phong cười nói: “Ta đột nhiên hiểu được vì sao có người lại tình nguyện làm chó. Bởi vì chỉ có chó mới có thể được mỹ nhân công khai ôm vào trong lòng trước dân chúng thôi a.”

Tô Doanh Tụ oan thủ nhìn hắt hủ, ánh mắt chậm rãi mị lên. Tên đặng đồ tử này, cư nhiên chiếm tiện nghi của nàng.

“Ta đang nói cầu mà thôi.” Hắt hủ cười thực chân thành, không có chút tạp niệm.

Nàng lườm hắt hủ một cái rồi tiếp tục đi vào trong phòng.

“Đương nhiên, nếu người ôm ta, ta cũng sẽ không phản đối.”

Tô Doanh Tụ bỗng nhiên xoay người, Kỉ Ngâm Phong như trước vẫn cười đến vân đạm phong khinh. Người này quả nhiên Buổi tối một ngày trước khi thành thân, Kỉ đại thiếu gia lại bị người ta ném ra khỏi Nghênh Phong tiểu trúc, lần này số người đến xem náo nhiệt còn nhiều hơn lúc trước.

Ngày thứ hai, ngay từ sáng sớm Nghênh Phong tiểu trúc đã phi thường náo nhiệt, người săn sóc dâu, tỳ nữ ra ra vào vào, làm việc không ngơi tay.

Giá y thử qua không dưới ba bộ, nào có ai ngay cả giá y cũng nhiều bộ như vậy? Chẳng lẽ Kỉ gia thật sự có tiền mà không có chỗ tiêu sao? Điều này làm cho ngọn lửa trong mắt Tô Doanh Tụ càng thiêu càng vượng, cũng không thể ngăn cản người săn sóc dâu bận rộn tay chân. Còn phải tiếp tục chịu đựng một đám người bôi vè vè ở trên mặt, tóc ở trên đầu vẫn tới vẫn lui, sau đó nàng khắc sâu một điều mà đến chết cũng không thể quên – tân nương quả thật không phải để cho người làm.

Khó trách từ trước đến nay tân nương mỗi khi xuất giá đều khóc tí tách rì rầm, thì ra là bị người ta chính muốn phát điên lên lại không thể phát tiết nên mới lấy tiếng khóc để biểu đạt.

Thật vất vả cũng thu thập xong hết thấy, Tô Doanh Tụ bị người ta phủ lên đầu một cái khăn đỏ, an tọa ngồi ở mép giường, trong lòng thật to thở ra một tiếng, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi các nàng bài bố.

Thời điểm hỉ nhạc vang lên, người săn sóc dâu cước bộ đến gần, cười nói: “Chúc mừng tân nương, chúng ta nên đến hỉ đường đi thôi.”

Thực huyền nào! Tô Doanh Tụ không kiên nhẫn nhú mày, tùy ý để nàng ta dìu nàng đi ra cửa. Ở trong này lâu như vậy, nhắm mắt lại cũng có thể đi được, không cần phải để người ta thất lão tám mươi rồi còn giúp nàng đi a.

Càng đi, tiếng người cười nói càng ồn ào, nhạc thanh càng vang dội, nàng biết mình cách hỉ đường càng ngày càng gần.

Nghe tiếng chủ trì xướng lễ vang dội, Tô Doanh Tụ lại cảm thấy có một cỗ xúc cảm mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Lúc chủ trì xướng đến “Phu thê giao bái”, nàng nghe được một thanh âm lãnh ngạo vang lên – “Không thể bái.”

Là hần! Hần làm sao có thể tìm đến nơi này?

Cước bộ tới gần, nàng một chút cũng chưa động, cứ đứng như vậy mà chờ.

“Vạn Sự Thông nói người đến Tô Châu lập gia đình ta còn không tin, hiện tại ta rốt cuộc có thể khẳng định tân nương thật sự là người.”

Kỉ Ngâm Phong đánh giá nam tử đến phá ngang hôn lễ này: một thân trang phục giang hồ, lộ ra cổ hơi thở giang hồ, dung nhan tuấn mỹ mang theo nét ngạo khí, tựa như một thanh kiếm không vỏ phát ra hàn quang mũi nhọn bức người, khiến người ta không thể đến gần.

“Xin hỏi vị công tử đây cùng nàng nhận thức nhau?” Hần đoán người này có quan hệ với Tô Doanh Tụ.

“Tô cô nương, người ngay cả dũng khí ứng thanh cũng không có sao?”

Mọi người nghe ra trong thanh âm kia không có thiện cảm, nam tử này cùng tân nương có cừu oán sao?

Dưới tấm khăn choàng đỏ thắm Tô Doanh Tụ cười khê nói: “Ngạo thị giang hồ Đàn Hiệp Huyết Kiếm tới tận đây, tiểu nữ thật sự là vô cùng cảm tạ. Có điều, dù có chuyện lớn đến đâu cũng phải qua hôm nay rồi nói sau.”

Chợt nghe thanh âm kiếm ra khỏi vỏ, dân chúng tầm thường gặp cảnh đao quang kiếm ảnh này nhất thời thét chói tai.

“Ta sẽ giết người.” Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức một mảnh tĩnh lặng, ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng nghe được rõ ràng.

Kỉ Ngâm Phong thân thủ chặn trước người tân nương, nho nhã lễ độ nói: “Vị công tử này, hôm nay chính là ngày mừng của vãn sinh, như Doanh Tụ đã nói, có chuyện gì cũng để qua hôm nay rồi tính sau.”

Tô Doanh Tụ dễ dàng kéo Kỉ Ngâm Phong ra phía sau mình, thẳng tắp đón nhận chuôi kiếm trước mặt. Nàng biết kiếm này đang ở ngay trước mặt mình nhưng nàng không ngại.

“Tô cô nương, trong thiên hạ này người dám không để tâm tới Huyết Kiếm của ta đại khái cũng chỉ có người. Quả thật là kẻ tài cao gan cũng lớn.” Trong thanh âm lạnh như băng lộ ra một tia khâm phục.

“Thật sự chỉ có ta sao? Ta nhớ không lầm thì một năm trước có một nữ tử phong hoa tuyệt đại cũng đối mặt với kiếm của người như vậy, ở trên vách núi đen cao vạn trượng bị người đâm nên trụ nhai đến tan xương nát thịt.” Tô Doanh Tụ nói phi thường nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại làm người ta nghe được không rét mà run.

“Nàng ở đâu?” Huyết Kiếm Vô Tình vẻ mặt nhất thời kích động. (Quân: Huyết Kiếm Vô Tình chắc là biệt danh trên giang hồ =.)

“Tan xương nát thịt a.”

Kỉ Ngâm Phong đột nhiên có cảm giác thê tử của mình đang trêu chọc người ta, hơn nữa là có ý định đã lâu.

“Tô Doanh Tụ, tính nhẫn nại của ta không tốt lắm đâu.” Kiếm lại tiến sát thêm một tấc, khăn đỏ phiêu động.

“Của ta tốt là được rồi.” Ý cười trong thanh âm của Tô Doanh Tụ càng thêm rõ ràng.

Kiếm động, thân cũng động. Mọi người mở to nhãn giới, không nghĩ dòng dõi thư hương quan lại như Kỉ gia lại lấy về một cô con dâu thân mang tuyết kỹ, chứ không phải về sau đi theo con đường hành tẩu giang hồ chứ?

Trong hỉ đường, hồng ảnh mơ hồ giao tranh với kiếm quang như múa, nhanh đến chóng mặt.

Kỉ Ngâm Phong càng xem càng chỉ biết lắc đầu. Thê tử ngoạn với người ta mà không nhớ rõ hôm nay là ngày bái đường a.

Mọi người hoang mang nhìn chú rể làm như không có việc gì tiêu sái đến một bên tìm vị trí ngồi xuống, dường như rất nhàn hạ thoải mái thưởng thức hai người đánh cho khí thế ngất trời.

“Người dù thế nào hôm nay cũng phải hỏi ta sao?” Nghe tiếng gió tránh thoát một chiêu kiếm, Tô Doanh Tụ hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Qua hôm nay, thiên hạ to lớn biết đi nơi nào tìm người?” Huyết Kiếm Vô Tình kiếm hoa như vũ, một bộ không đem cái khăn đỏ chướng mắt kia hất sang một bên tuyệt không dừng tay.

“Ta có khó tìm như vậy không?”

“Vận động giang hồ tam bang tứ phái bảy mươi hai động cũng tìm không thấy, chẳng lẽ không khó tìm sao?”

Khó tìm như vậy sao? Kỉ Ngâm Phong không khỏi sờ sờ cằm, một bộ biểu tình tự hỏi.

“Nhưng người tìm được ta.” Tô Doanh Tụ có chút buồn bực.

“Đó là bởi vì người dừng lại ở một chỗ. Đây là chuyện chưa từng có bao giờ trong suốt sáu năm người hành tẩu giang hồ, ngay cả Vạn Sự Thông đều chắc chắn lấy làm kỳ lạ, mãnh liệt đề nghị ta nhất định phải tới tìm người.”

“Oa! Tên hỗn đản, bán đứng ta hẳn có chỗ tốt gì?” Tô Doanh Tụ phát ra tiếng kêu thảm thiết, quả thực so với bị kiếm đâm còn kích động hơn.

“Lâm Nam Anh, sao người cứ tấn công vào mặt của ta vậy, chẳng lẽ người yêu thương ta?”

Thanh âm này rõ ràng là tình bạn cố tri lâu ngày không gặp, vị tân nương của Kỉ gia này lời nói ra đều thực kích thích nha!

Lâm Nam Anh thu kiếm lui ra phía sau, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng: “Ta chỉ là chán ghét phải cùng một cái khăn đỏ nói chuyện.”

Tô Doanh Tụ mở hai tay ra, làm bộ dáng bất đắc dĩ: “Hôm nay, những thứ gì đó trên đầu ta đều phải do trượng phu của ta tháo xuống, người dù không tình nguyện nhưng cũng chỉ còn cách chịu đựng thôi. Cũng phải trách người a, chọn ngày thật sự là phi thường không tốt. Người nếu ngày hôm qua hoặc ngày mai hăng đến, ta khẳng định mặt đối mặt nói chuyện với người. Mà thôi, như thế này cũng tốt, rất may mắn là hôm nay không cần nhìn đến cái bản mặt đòi nợ của người, lần sau gặp ta nhất định phải cảm ơn Vạn Sự Thông.”

Lâm Nam Anh sắc mặt lập tức trở nên khó coi, càng giống bộ mặt đến đòi nợ hơn.

“Ngươi, lập tức cùng nàng bái đường xong rồi đem cái vải bố chướng mắt đó vén lên cho ta.” Trường kiếm chỉ về phía chú rể đang nâng chén trà lên chuẩn bị uống. Tô Doanh Tụ đã là ngoại tộc trong chốn giang hồ rồi, không thể tưởng được trượng phu của nàng cũng kỳ quái chẳng kém.

Chủ trì bị bất dưng tiếng nói run run xướng lễ: “Phu ... thê ... giao bái ... đưa vào ... động phòng ...”

Người săn sóc dâu đưa đến hỉ xứng, Kỉ Ngâm Phong ngay tại hỉ đường vén khăn chùm đầu của cô dâu, lập tức hỉ đường một mảnh kinh diễm.

Đầu đầy châu ngọc cũng vô pháp đoạt đi hào quang sáng rọi của dung nhan tú nhả mặt mày như hoa kia. Một đôi mắt sáng trong, một thân giá y càng phát ra vẻ thanh ngọc tự nhiên, linh khí bức người của nàng.

Kỉ Ngâm Phong nhất thời ngẩn ngơ, không nghĩ tới nàng sau khi trang điểm xong lại đẹp đến kinh tâm động phách như thế.

“Tô Doanh Tụ, nàng rốt cuộc ở nơi nào?”

“Chẳng lẽ Vạn Sự Thông không nói cho ngươi sao?”

“Hắn biết ?” Lâm Nam Anh sắc mặt phi thường kém.

Tô Doanh Tụ đem khăn voan đỏ chụp trong tay đùa bỡn, không chút để ý nói: “Ta đem người giao cho hắn cũng được nửa năm rồi, cho nên hỏi hắn mới có thể biết đáp án, hỏi ta cũng vô dụng.”

“Vậy sao vừa rồi ngươi không nói sớm?” Lâm Nam Anh gân tay bạo khởi.

“Nga, ngươi quấy rầy hôn lễ của ta, phải hỏi báo cái gì đó thì trong lòng ta mới thấy bình thản. Chẳng lẽ không đúng sao?” Nàng thần nhiên cười nhìn hắn, tươi cười hồn nhiên lại mang theo vài tia bướng bỉnh.

Lâm Nam Anh cuối cùng cấp cho nàng một cái trừng mắt rồi phi thân mà đi.

“Oa, ngươi sao lại không lễ phép như vậy chứ. Thú lão bà trẻ vài năm cũng coi như trời phạt ngươi.” Tô Doanh Tụ dương dương tự đắc nhìn theo bóng dáng người nào đó nhỏ giọng nói. Hắc hắc, xem ra lại sắp có náo nhiệt rồi đây, giang hồ quả nhiên là chưa bao giờ tịch mịch.

“Nương tử, giúp mọi người làm điều tốt cần gì phải tính toán chi li?” Kỉ Ngâm Phong đi đến bên người nàng, cười lắc đầu.

Nàng đá cái khăn đỏ: “Có người làm cho tâm tình của ta không tốt, ta nhất định sẽ không để cho tâm tình của hắn thư sướng. Đây là nguyên tắc công bằng của ta.”

Chiếc khăn đỏ thắm xoay tròn duyên dáng trên không rồi như một đóa hoa từ từ nở rộ khoe sắc đáp xuống nóc nhà.

“Các vị thân bằng bạn hữu, có thể vui vẻ nhập hỉ yến.” Nàng lộ ra tươi cười xấu hổ như bách hoa e lệ, dễ dàng trấn an mọi người mới vừa rồi bị kinh hách nên cảm xúc dao động.

Kỉ Ngâm Phong lôi kéo thê tử của mình trở lại tân phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tô Doanh Tụ ngồi ở trước bàn trang điểm chuyên tâm tháo mũ phượng cùng trang sức trên đầu xuống. Nàng thực không hiểu, chẳng lẽ cứ phải đội trên đầu đủ thứ như vậy mới biểu hiện là vinh hoa phú quý sao? Dem mái tóc dài buông xõa sau lưng, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn, sau đó đưa tay cởi giá y của mình. Màu đỏ tía nàng vẫn không thích cho lắm.

Một đôi tay thon dài trắng nõn theo bên cạnh giúp nàng cởi xuống giá y trên người.

“Cảm tạ.” Nàng thuận miệng nói lời cảm tạ, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhú mày nói: “Kỉ Ngâm Phong, ngươi không cần kính rượu bằng hữu dự hỉ yến sao?” Nàng nhớ không lầm thì trong hôn lễ, chú rể lúc này phải đang ở hỉ đường kính rượu mọi người mới đúng, sao hắn lại không đi?

“Ta chỉ là lo lắng mình không có tam bang tứ phái bảy mươi hai động bằng hữu để nhờ vả.” Hắn thần nhiên cười nói, đem giá y của nàng cởi ra rồi chỉnh tề treo một bên.

Tô Doanh Tụ không khỏi bật cười: “Ta đã nói với ngươi rồi, người giang hồ nặng nhất hứa hẹn. Ngươi cần gì phải như thế? ười lắc đầu, nàng đi đến tủ quần áo tìm một kiện xiêm y thích hợp mặc vào.

Kỉ Ngâm Phong cùng nàng đồng thời cầm lấy một quần áo màu vàng hạnh, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

“Nhìn không ra, ngươi còn có thể giúp người ta chọn quần áo a.” Nàng cầm bộ xiêm y lên, gọn gàng nhanh chóng mặc vào người.

“Người muốn đi ra ngoài?” Hấn hỏi.

“Ta dám đi ra ngoài sao?” – Nàng hỏi lại.

“Không dám.” – Hấn giương mi khẳng định. Màn đêm còn chưa buông xuống, đêm động phòng hoa chúc cũng chưa qua, tân nương tử sao dám rời khỏi tân phòng.

“Vô nghĩa.” Nàng trả lại hấn một ngum.

“Nhưng người mặc quần áo này để làm gì?”

Lúc này ánh mắt Tô Doanh Tụ nhìn hấn đã chẳng còn thanh nhu bình thản nữa. “Kỉ – Ngâm – Phong –”

Kỉ Ngâm Phong mở ra trang sách mà mình đọc hôm qua, nói: “Thoát có một kiện quần áo cũng không có gì khác nhau.”

Đôi mắt đẹp của nàng thoáng chốc bốc ánh lửa. Người kia thật sự đáng đánh đòn, cả đầu toàn ý đồ phong hoa tuyết nguyệt bất lương. (Quân: ‘phong hoa tuyết nguyệt’ ngày xưa thường dùng để chỉ chốn lầu xanh, nói tới đây chắc mọi người cũng hiểu nó ám chỉ chuyện gì)

Trang sách ó vàng bị người ta giật khỏi tay, xuất hiện trước mắt hấn bây giờ là một dung nhan kiều diễm đầy nộ hỏa.

“Đi ra ngoài kính rượu, ta muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.” Từ sáng sớm đã bị một đám người dựng dậy ép buộc đến tận bây giờ, nàng thầm nghĩ muốn ngủ một giấc, nhưng tuyệt đối không cần cùng tên thư sinh giả vờ tao nhã này ở cùng một chỗ.

“Mọi người sẽ không để ý ta không ra ngoài kính rượu đâu.” Kỉ Ngâm Phong cười đến thực lười nhác.

“Thánh nhân không phải dạy người lấy lễ nghĩa đối đãi người ngoài sao?” – Nàng hừ một tiếng.

“Ta không uống rượu, mọi người đều biết, tự nhiên là cũng không có nhu cầu kính rượu.” – Hấn vạch trần đáp án.

“Ha, không uống rượu?” Điều này thật ra làm nàng cảm thấy rất tò mò, “Không uống hay là không thể uống?”

“Không muốn uống.” Hấn cười, vươn tay đoạt lại cuốn sách.

Tô Doanh Tụ đột nhiên thối lui một bước nhỏ, mày liễu nhướn cao: “Chúng ta nói lời quân tử đi.”

“Chăm chú lắng nghe.”

“Sau này cùng phòng không cùng giường. Xuất môn ta tôn ngươi vi phu, ngươi làm gì ta không xen vào, đồng dạng ta làm gì ngươi cũng đừng quản. Ba tháng sau, ngươi đi đường của ngươi, ta qua cầu độc mộc của ta.”

Kỉ Ngâm Phong cười cười, vui vẻ gật đầu đồng ý, sau đó thuận lợi cầm lên kinh thư của mình, như trước ngồi bên bàn bắt đầu lật xem, dường như trong mắt hấn sách mới là nương tử hấn muốn ở chung cả đời.

Điều này cũng không có gì không tốt! Tô Doanh Tụ không hiểu sao trong lòng cảm thấy có chút buồn buồn.

Đi đến trước giường xóc lên đệm chần, sau đó ngẩng nhìn trên đệm giường trải đầy đại tảo, cây dẻ, hoa sinh. Làm cái gì vậy? Giường chỉ dùng để ngủ thôi, không phải dùng để bày hoa quả a.

“Ý nghĩa của chúng là chúc phúc cho cuộc sống vợ chồng, sớm sinh quý tử.” Kỉ Ngâm Phong thanh âm mang ý cười ở một bên truyền đến, nhất định là vì bộ dáng ngẩn người của nàng.

“Nhàm chán.” Nàng bĩu môi. Ba tháng cùng phòng không cùng giường, có mà là thần tiên mới sinh được quý tử. Động thủ đem này đó trên giường dọn đến trên bàn, cuối cùng nàng cũng có thể nghỉ ngơi.

Nghe tiếng hít thở đều đều, Kỉ Ngâm Phong nhẹ nhàng buông quyển sách trên tay xuống, chống má nhìn thê tử say ngủ tựa như trẻ mới sinh, vẻ mặt trù mến, trong mắt tràn ngập yêu thương.

Sắc trời dần tối, hần đứng dậy châm hỉ chúc (nến đỏ), tân phòng được ngọn đèn chiếu rọi một màu đỏ tươi rực rỡ, mà nàng tựa như một bạch ngọc oa nhi ngủ trong biển lửa vậy.

Nhẹ nhàng đi tới bên giường, cúi đầu nhìn kiều nhan gần trong gang tấc ...

Một đôi thủy mâu bỗng nhiên mở ra, cùng hần mắt đối mắt: “Có việc sao?”

“Người không đói bụng sao?”

“Đương nhiên đói. Ta gần như cả ngày trời một miếng nước cũng chưa uống, người săn sóc dâu lại nói tân nương tử không thể tùy tiện ăn cái gì. Chẳng lẽ tân nương thì không phải là người sao?”

Kỉ Ngâm Phong cười khẽ, “Đây là quy củ.”

“Quy củ không phải do con người đặt ra sao, sửa lại thì tốt rồi.” Tô Doanh Tụ không tiếp thu nổi cái kiểu quy củ phép tắc này, trong mắt nàng hết thấy lễ nghi đều là cái loại phiền phức chó má.

“Ta gọi người đưa đồ ăn tiến vào.”

“Cám ơn.” Nàng không chút keo kiệt đối với hần lộ ra lúm đồng tiền mê người.

Kỉ Ngâm Phong ánh mắt căng thẳng, vội vàng đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, đồ ăn ngon miệng đã được người ta đưa vào động phòng.

“Kỉ Ngâm Phong, lại đây cùng nhau ăn a.” Nàng nhiệt tình tiếp đón vị tân hôn trưởng phu của mình.

Kỉ Ngâm Phong chậm rãi đi tới, ngồi xuống cùng nàng dùng cơm. “Doanh Tụ, không cần phải đem cả họ lẫn tên đều gọi ra như thế.”

“Ồ, muốn ta gọi người tướng công sao? Ta làm không được, cảm giác thật là khó chịu.” Nàng lộ ra biểu tình không chịu nổi.

“Tên tự là tốt rồi.”

Tô Doanh Tụ gật gật đầu, “Tên của người thật sự rất có ý tứ. Ngâm Phong, ngâm gió ngội trăng, dù sao thì cũng may không phải phong hoa tuyết nguyệt.”

Kỉ Ngâm Phong nhìn nàng, miễn cưỡng áp chế nuốt xuống ngụm canh trong miệng nhưng cuối cùng vẫn bị sặc.

“Uống nhanh như vậy làm gì?” Nàng đưa qua một cái khăn quyen.

Nhìn cái nguyệt sắc cầm khăn kia, trong mắt Kỉ Ngâm Phong hiện lên ý cười. Nếu để mẫu thân biết trên người nàng mang khăn quyen màu trắng chắc sợ hãi đến chết mất, dù sao thì hôm nay cũng là ngày vui a.

Quân: Theo tập tục của người Trung Quốc xưa, trong ngày cưới tất cả đều dùng màu đỏ mang ý nghĩa may mắn hạnh phúc, và họ quan niệm rằng màu trắng là màu của tang tóc, ko nên xuất hiện trong những ngày này.

“Đúng rồi, Kỉ Ngâm Phong, ta hỏi người, tân nương ở đất Tô Châu các người khi xuất giá đều phải may ba bộ giá y sao?” Nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không rõ, quyết định vẫn là hỏi hần tra ra đầu mối, nếu không đêm nay khẳng định không ngủ được.

Nói đến giá y, Kỉ Ngâm Phong nhin không được cười đáp: “Mẫu thân ta nói muốn thêu lên giá y hoa khai phú quý, cầm sắt hợp minh, phụ thân lại nói trăm điều hướng phượng thì tốt hơn.”

“Vậy người khẳng định là người chọn thêu u lan thúy trúc lâu.” Kiện áo nàng chọn cũng là cái đó. Mặc danh kì diệu trên mặt có điểm nóng, đành phải cúi thấp đầu làm như tập trung ăn cơm.

Kỉ Ngâm Phong ý vị thâm trường cười, không dấu vết đem quyen khăn của nàng nhét vào trong ống tay áo mình, “Đó không phải có thể giải thích thành chúng ta vợ chồng tâm linh tương thông sao?”

Tô Doanh Tụ bỗng nhiên ngẩng đầu, “Này, Kỉ Ngâm Phong ...”

“Ngâm Phong.” – Hắn cười sửa lại.

Nàng không cho là đúng bĩu môi, “Được rồi, Ngâm Phong. Mấy lời buồn nôn đó người tốt nhất không cần đang lúc ăn cơm lại giảng cho ta nghe. Ta sợ chính mình không chịu nổi.” Chỉ là trùng hợp thôi mà hắn cũng có thể nói thành như vậy, thực thái quá.

“Tức là nếu không phải lúc ăn cơm thì có thể nói.” Hắn lập tức làm ra biểu tình ngậm miệng.

Tô Doanh Tụ thong thả buông chiếc đũa xuống, ánh mắt cực kì không có thiện cảm nhìn hắn.

Kỉ Ngâm Phong lập tức xua tay, “Hôm nay người tuyệt đối không thể đem ta ném ra ngoài.”

Đúng rồi, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, đem hắn văng ra ngoài thì thật bất lịch sự. Nhưng nếu không đem hắn ném ra ngoài thì lòng nàng sẽ phi thường không thoải mái.

Thời điểm tay Tô Doanh Tụ chạm đến thân mình Kỉ Ngâm Phong lại đột nhiên có chuyển biến lớn, mười ngón tay linh hoạt chậm rãi tra tấn lòng người, dời về phía vạt áo hắn, thanh âm nhu hòa tựa như xuân thủy vậy, “Tướng công, cũng không còn sớm nữa, để ta hầu hạ người đi ngủ.”

Kỉ Ngâm Phong không hiểu ra làm sao nhìn nàng thành linh trở nên ôn nhu.

Đôi mắt Tô Doanh Tụ nhẹ nhàng chớp chớp, hắn trong đầu linh quang chợt lóe, bình tĩnh đại ngộ. Đúng rồi, ngoài cửa sổ khẳng định có người nghe trộm.

“Đúng là cũng không còn sớm nữa.” Hắn ăn ngay nói thật, canh hai đã qua lâu rồi.

Nến đỏ chiếu hắt lên cửa sổ hai thân ảnh gần sát nhau đang chậm rãi đi về phía giường ngủ ...

Ánh nến đột nhiên vụt tắt, động phòng một mảnh tối đen.

Kỉ Ngâm Phong cảm thấy một ngón tay mềm nhẵn chặn trên môi mình, mùi thơm bắt đầu vẩn vút trên đầu mũi, tiếng nói mê người ở bên tai hắn nhẹ nhàng vang lên.

“Không được suy nghĩ miên man, ngoan ngoãn nằm ngủ đi.”

Nhưng là, hắn đã bắt đầu tâm viên ý mãn rồi a.

Đêm xuân một khác đáng giá ngàn vàng, nhưng Kỉ Ngâm Phong lại cảm thấy đêm động phòng hoa chúc của hắn tựa hồ quá mức dài lâu. (Quân: nằm cạnh mà ko đc ăn, thấy dài là đúng rồi =.=)

Trần Thế Mĩ: Một nhân vật lịch sử nổi tiếng trong một vụ án mà Bao Chửng từng phá. Chi tiết có thể search trên google, hoặc không thì mình xin giới thiệu các bạn đọc bộ “Đến Khai Phong phủ làm nhân viên công vụ” để tìm hiểu về vụ án này.

3. Chương 3

Đệ tam chương

Ánh nắng ban mai đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, Tô Doanh Tụ mở mắt, nàng đánh cái ngáp thanh tú, nhưng giữa chừng phải ngừng lại, trợn tròn mắt ra nhìn.

Khuôn mặt lúc ngủ tựa trẻ mới sinh gần trong gang tấc, nửa thân người mình vẫn còn bị hắn ôm vào trong ngực, chần gối tối hôm qua dùng làm vạch ngăn cách không biết từ khi nào đã bị đá đến cuối giường.

“Tĩnh tĩnh, Kỉ Ngâm Phong, tĩnh tĩnh ...”

Dưới sự lay tỉnh đầy “nhiệt tình” và “bất khuất” của Tô Doanh Tụ, Kỉ Ngâm Phong rút cuộc từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, vẻ mặt mê mang nhìn người đang buồn bực đến kiên nhẫn phiếm hồng trước mắt.

“Nương tử ——”

“Không được gọi như vậy.” Nàng túm lấy vạt áo hắn, hung hăng uy hiếp: “Còn dám gọi ta như vậy ta sẽ ném người ra ngoài.”

“Được rồi.” Hấn đương nhiên hiểu đạo lý đại trượng phu có được thì cũng dần được.

“Người làm thế nào mà lại ôm ta ngủ?” Tô Doanh Tụ nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn hấn. Sớm biết rằng sau khi người ở bên ngoài rời đi nên đá hấn xuống giường, nhưng bởi vì hấn ngủ say, dung nhan quá mức đáng yêu mà mềm lòng, vậy nên mới dẫn tới cái tình trạng bây giờ đây.

“Ta cứ nghĩ mình ôm là chăn bông a.” Kỉ Ngâm Phong vô tội nhìn nàng, tuy rằng ôm chăn bông và người hoàn toàn không giống nhau nhưng hấn cũng không cần báo cáo chi tiết như thế.

Biểu tình kia, ánh mắt kia thật sự chân thành, làm Tô Doanh Tụ cho dù hoài nghi cũng không thể nói gì nữa, chỉ có thể oán hận buông vạt áo của hấn ra, sau đó ngay khi cúi đầu xem xét lại túm lấy quần áo của người nào đó kéo hấn tới trước mặt, “Kỉ – Ngâm – Phong –” Chết tiệt, dám cứ quần áo của nàng ra, nàng cũng không nhớ rõ mình trong lúc ngủ còn có thói quen thoát y.

Tay Kỉ Ngâm Phong vòng qua thắt lưng nàng, hai người lại cùng nhau đổ nằm xuống đệm giường mềm mại, tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của nhau đều có thể cảm nhận rõ ràng.

“Doanh Tụ, người là thê tử của ta, đây là động phòng của chúng ta, mà ta cũng không phải đăng đồ tử.”

Nhìn hấn ánh mắt trong sáng thành khẩn, trong nháy mắt Tô Doanh Tụ không thể phản bác lại hấn, bởi vì hấn nói đều là sự thật.

“Người không muốn cùng ta đi chu công chi lễ *, ta không trách người. Nhưng là nhất thời du củ cũng không phải là bốn ý của ta.”

(*) chu công chi lễ: tương đương với vợ chồng chi thực, tóm lại là chuyện phòng the *đỏ hết cả mặt rùi nè*

“Chúng ta đã giao ước cùng phòng không đồng giường ...” Không hiểu sao nàng cứ nhiên cảm thấy lương tâm có quý, thật sự gặp quỷ!

Hấn đặt ngón tay lên đôi môi ôn nhuận của nàng, “Nhưng chúng ta tối hôm qua đồng giường, cho nên dù có xảy ra chuyện ngoài dự đoán cũng không thể trách lúc trước chúng ta ước định không tốt.”

Tựa hồ hấn nói cũng có đạo lý.

“Cho nên, chúng ta có thể đi chu công chi lễ sao?” Kỉ Ngâm Phong thanh âm bất tri bất giác mang theo vài phần mỉa mai.

Thiếu chút nữa đã thốt ra từ “được”, Tô Doanh Tụ mắt hạnh trợn lên, không thể tin được mình thiếu chút nữa lại để cho hấn làm càn, “Nam nhi đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, người không thể bẻ nhờ nuốt lời.”

“Bộ dạng của ta quả thật quá mức gầy.” Hấn thản nhiên thừa nhận hết sức bộc trực.

“Người muốn bội ước?” Trong mắt nàng bắt đầu bốc lên từng tia lửa nhỏ.

“Đầu đêm là muốn gặp hồng, nương tử đại nhân.” Hấn thành thật nhìn chăm chăm ánh mắt bốc hỏa của nàng, đột nhiên phát hiện lúc nàng phát hỏa ánh mắt thực mê người.

“Gặp ... hồng ...” Tô Doanh Tụ có chút lắp bắp lắp lại. Đó là có ý tứ gì?

Kỉ Ngâm Phong vừa thấy vẻ mặt của nàng liền hiểu được sao lại thế này, “Nam nữ sau khi trải qua chu công chi lễ thì sàng đan tuyết trắng sẽ nhiễm hồng, mà bình thường trường bối sẽ nghiệm hồng.”

Tô Doanh Tụ vẫn là nghe không hiểu, nương hình như cho tới bây giờ cũng không giảng qua cái này cho nàng.

“Lạc hồng xử nữ a.” Hấn có chút vô lực.

“Người làm sao mà biết?” Nàng ánh mắt vi mị, trong khẩu khí mơ hồ lộ ra một cổ hàn khí.

“Trong sách có ghi.” Kỉ Ngâm Phong nói chi tiết.

“Thật không?” Nàng cười có chút lạnh lùng, “Ta nhớ hết thấy đệ tử nhà giàu đến một tuổi nhất định sẽ đến thanh lâu kĩ quán để trải nghiệm, phải chứ?”

Hắn vẻ mặt đã chuyển thành biểu tình bị vũ nhục: “Doanh Tụ, ta lấy đầu ta ra để thề, ta không có, thật sự là theo trong sách xem mà biết a.”

“Chúng có đầu?” Nàng vẫn không tin.

Kỉ Ngâm Phong lập tức xuống giường đem quyển sách ngày hôm qua lật xem lấy đến.

Tô Doanh Tụ mới nhìn hai trang mà đã mặt đỏ tai hồng không nhìn tiếp được nữa, cắn răng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên, “Ta cứ nghĩ người mỗi ngày cầm sách đều là thánh hiền thư, thì ra là mấy thứ hạ lưu này sao?”

Kỉ Ngâm Phong nghiêm trang nói: “Nương tử, người đây là có điều không biết, cái đó gọi là biết chỉ vì cần biết, không biết vì không muốn biết. Đối với những gì mình không biết thì tự nhiên sẽ có thái độ muốn học tập. Ta từ trước tới nay chưa bao giờ trải qua việc nam nữ, mà nay đến lúc đón dâu, không thể cùng thê tử ở động phòng hai mặt nhìn nhau không biết làm gì được.”

Tựa hồ rất có đạo lý – Không đúng! Tô Doanh Tụ dùng sức ném trả sách cho hắn, “Người là cái đồ hạ lưu bại hoại, còn dám nói chính mình tư tưởng thuần khiết, người từ đầu tới đuôi đều không trong sáng chút nào.”

Kỉ Ngâm Phong cười né qua một bên, “Đối với thê tử của mình tâm hoài bất quỷ là điều thiên kinh địa nghĩa, cho dù nói ra cũng không có vấn đề gì.”

Hắn còn dám nói thế? Tô Doanh Tụ nhảy xuống giường, dự tính nhất định phải đem hắn ném ra ngoài cửa sổ.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, không tốt rồi. Mau mau ... chạy mau đi ...” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Chạy? Tô Doanh Tụ buồn bực ra mở cửa phòng, chỉ thấy một gã phó dịch Kỉ phủ chạy vội đến, vẻ mặt hoảng sợ.

“Xảy ra chuyện gì, mới sáng tinh mơ mà sao đã thất kinh như vậy?” Kỉ Ngâm Phong đi đến bên bàn ngồi xuống, mày kiếm nhíu lại nhìn hạ nhân.

“Thiếu gia, bên ngoài ... đại sảnh có một vài người giang hồ đến nói là muốn tìm thiếu phu nhân, thoát nhìn đều không dễ chọc vào.” Hạ nhân thở hổn hển nói, một bên lau đi mồ hôi lạnh trên mặt.

Tô Doanh Tụ mày liễu khê nhíu, không nói hai lời liền phi thân chạy đến tiền sảnh.

Kỉ phủ luôn luôn chỉ cùng nghiệp quan thân sĩ lui tới nay đột nhiên lại có một đám khách giang hồ, xác thực rất khiến người ta cảm thấy kinh tâm động phách. Hơn nữa người tới đều trì đao bội kiếm, tỏa ra một cỗ hơi thở nồng hậu vị giang hồ.

Một bóng hạnh hoàng thiểm nhập đại sảnh, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, cạnh chủ vị đã có thêm một cô nương thanh thanh tú tú mặc hoàng y – nàng một đầu tóc đen dài như mây buông thả sau gáy, làm mọi người cho rằng cô nương đây vẫn chưa phải phụ nhân. (Quân: Phụ nữ Trung Quốc sau khi lấy chồng sẽ vấn tóc cao lên, còn thả tóc có nghĩa vẫn còn là một vị cô nương)

“Cha, nương, các người trở về phòng đi thôi. Nơi này giao cho con dâu là tốt rồi.” Tô Doanh Tụ ôn ngôn mềm giọng nói với cha mẹ chồng ngồi đối diện trên ghế chủ vị.

Vợ chồng Kỉ thị liếc nhau, nghĩ đến tình hình ngày hôm qua lúc con dâu ở hỉ đường, gật đầu đồng ý.

Nhìn theo cha mẹ chồng đi vào hậu đường, Tô Doanh Tụ đại mã kim đao hướng ghế chủ vị ngồi xuống, nhìn chung quanh một vòng rồi cười nói: “Chư vị vượt ngàn dặm xa xôi đến đây là đặc biệt muốn chúc mừng ta thành thân sao?”

Trung niên nam tử cầm đầu khóe mắt run rẩy một chút, trầm giọng nói: “Tô cô nương, ta đến đây chính là muốn chứng thật một việc.”

Tô Doanh Tụ lộ ra vẻ mặt mờ mịt, nhẹ vuốt mái tóc dài đen thùi của mình, “Ta không phải giang hồ Vạn Sự Thông a.”

“Thánh nữ của tề giáo có còn sống ở nhân thế hay không?” Trung niên nam tử ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm về mặt biển hóa của nàng.

Tô Doanh Tụ nháy mắt mấy cái, rất kinh ngạc nhìn mọi người đang như hổ rình mồi, “Các người không phải đã đem nàng hạ táng sao? Ta nhớ chính mình còn đi dự lễ tang nha. Thật đáng tiếc cho vị muội muội kết bái, hồng nhan bạc mệnh a ...” Nói xong liền một giọt nước mắt to đùng tràn mi mà ra, rơi xuống thấm vào đất, làm người ta xem ở trong mắt một bộ thống khổ nói không nên lời.

“Nhưng hôm qua Huyết Kiếm Vô Tình đại náo hỉ đường không phải cũng là tìm người hỏi chuyện thánh nữ rơi xuống vực sao?” Trung niên nam tử cũng không tùy tiện hoài nghi tính chính xác của tin tức.

“Người làm sao biết hẳn không phải là di tình mặc luyến mà yêu thương nữ nhân khác?”

“...” Lời này tựa hồ rất có đạo lý.

“Ta mãnh liệt đề nghị các người đi tìm Vạn Sự Thông đi.” Tô Doanh Tụ ánh mắt vi mị vẽ lên một tia giảo hoạt. Hừ! Cái này gọi là lễ thượng vãng lai. (Quân: Đại khái gần giống như ăn miếng trả miếng)

“Quầy rầy, chúng ta xin cáo từ.” Trung niên nam tử có chút thất vọng chấp tay nói lời từ biệt.

Tô Doanh Tụ mỉm cười nói: “Cuối cùng ta có chuyện này muốn làm phiền chư vị, trăm ngàn lần không cần lại đến Kỉ phủ quấy rầy. Giang hồ sự giang hồ, tin tưởng chư vị cũng không muốn cùng triều đình có quan hệ gì.”

Trung niên nam tử gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, dẫn thủ hạ xoay người rời đi.

Tới đột nhiên mà đi cũng nhanh chóng, dường như Kỉ phủ cho tới bây giờ vốn không hề có một đám người như vậy từng đến.

Kỉ Ngâm Phong theo ngoài cửa đi vào, vẻ mặt hoang mang nhìn một đám người vội vã rời đi, “Doanh Tụ, bọn họ chính là tới hỏi tin tức sao?”

Tô Doanh Tụ vẻ mặt có chút đăm chiêu, ngoảnh mặt làm ngơ câu hỏi của hắn.

Hắn chưa từng gặp biểu tình ngưng trọng của nàng như thế, không khỏi có chút tò mò: “Người suy nghĩ cái gì?”

“Kỉ Ngâm Phong, hôm nay hãy đưa hưu thư cho ta.” Nàng là tới báo ân, không phải lại gây cừu oán. Ân ân oán oán trên giang hồ nàng không muốn liên lụy đến người trong Kỉ gia cùng thế vô tranh, nếu không lương tâm nàng cả đời sẽ bất an.

Kỉ Ngâm Phong sắc mặt nhất thời đen xuống: “Người đã quên ước định của chúng ta?”

Nàng liếc mắt nhìn hắn, chậm rãi từ ghế chủ vị đứng lên, “Ta không quên. Nhưng ta lại càng không muốn người của Kỉ gia vì ta mà bị thương tổn. Giang hồ là nơi tràn ngập huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh), cũng là nơi không thể giảng đạo lý.”

“Vợ chồng vốn là hoạn nạn có nhau.”

“Kỉ Ngâm Phong, người không hiểu giang hồ nên vĩnh viễn người không có khả năng biết giang hồ có bao nhiêu đáng sợ.” Nếu nói vậy mà có thể dọa được hắn thì cũng không hẳn không phải chuyện tốt. Bởi vì nàng đột nhiên phát hiện mình một thân tuyệt học của thân phụ mà khi đối mặt với vị tài tử thanh danh cực long Giang Nam này cũng không thể chiếm thế thượng phong.

Kỉ Ngâm Phong đột nhiên nở nụ cười, trong ánh mắt toát ra vài tia hứng thú, “Doanh Tụ, tề nhân mới vừa rời ở ngoài cửa nhìn vào thì hình như không phải như vậy. Công phu xướng niệm tọa đánh (dùng lời nói để giải quyết sự việc thay cho dùng vũ lực) của người đã muốn lộ hỏa thuần thanh rồi. Hơn nữa, từ ngày hôm qua cho đến hôm nay, những người giang hồ quang lâm đến Kỉ gia tựa hồ đối với người đều có một tầng dè chừng và sợ hãi không nói thành lời.”

“Ý của người là ...” Nàng ánh mắt cực bất hữu thiện (cực kì không có ý tốt, không có thiện cảm). Người này thông minh như vậy làm gì? Một chút cũng không hảo ngoạn a.

Hắn lại gần nàng, sát bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Trọng hứa hẹn không phải là mỹ đức* của người giang hồ sao? Vậy có gì cứ qua ba tháng rồi nói sau a.”

(*) mỹ đức: mỹ tức là đẹp, đức trong đạo đức. Mỹ đức tức là đức tính tốt đẹp

Hắn quả thật phi thường đáng đánh đòn! Tô Doanh Tụ bàn tay trắng nõn khinh huy, ngay sáng sớm tân hôn ngày thứ nhất đã ném trượng phu của mình ra khỏi đại sảnh Kỉ phủ, làm hạ nhân trong đình viện vấy nước quét nhà hai mắt nhìn nhau.

Thiếu phu nhân tựa hồ phi thường thích ném thiếu gia, mà thiếu gia của bọn họ tựa hồ làm không biết mệt.

Kỉ Ngâm Phong chậm rãi đứng lên, phỉ phỉ bụi đất bám vào quần áo. Nàng không chế lực đạo thập phần tốt nha, một chút cũng không làm đau hắn, ngẫu nhiên làm người bay trong không trung cũng không tệ. (Quân: =.=)

Tô Doanh Tụ đi từ đại sảnh về thẳng tân phòng, mới sáng tinh mơ mà còn có nhân tạo phóng hại nàng ngay cả tóc cũng chưa kịp búi.

“Nương tử, người còn chưa hưởng cha mẹ châm trà.” Hắn nhắc nhở nàng.

“Đầu tóc rối bù châm cái gì trà, ta đi rửa mặt chải đầu đã.” Thanh âm của nàng từ rất xa truyền đến.

Phải không? Nếu thiếu phu nhân bọn họ hình tượng như vậy mà bảo là đầu tóc rối bù thì trên đời còn có ai dám xưng thực nữ nhân tình tao nhã?

Văn a văn, văn sáu lần đều chấm dứt bằng thất bại. Điều này làm cho Tô Doanh Tụ rút cuộc hiểu được một đạo lý, văn tóc cũng cần học văn, mà nàng chỉ sợ không có năng lực này.

“Thiếu phu nhân, xin để cho hầu gái đến hầu hạ người.” Ở một bên nhìn nửa ngày, tỳ nữ rút cuộc không mở miệng không được. Chiếu theo tình hình này của thiếu phu nhân nhà bọn họ, văn tóc xong rồi đi châm trà chắc quá trưa mất.

“Để ta.” Thanh âm tao nhã mà không cho người khác cơ hội cãi lời theo cửa truyền đến.

“Thiếu gia, ngài” Tỳ nữ chần chờ. Chuyện này sao có thể?

Kỉ Ngâm Phong khoát tay, “Người đi xuống đi, để ta lo là được rồi.”

Tỳ nữ sửng sốt một chút, sau đó linh quang chợt lóe, bình tĩnh đại ngộ, mang ý cười lui xuống.

Tô Doanh Tụ lạnh lùng nhìn hắn, “Người hội sơ kế?”

“Sẽ không?” Hắn cười lắc đầu, đi tới cầm lấy lược, chuẩn bị chải đầu cho nàng.

“Vậy người xem náo nhiệt?” Nàng thật muốn đem hắn đá văng ra ngoài.

“Khuê phòng chi nhạc như vậy, tỳ nhân cũng không muốn cho người bên ngoài thảo luận. Hơn nữa mái tóc của nương tử phi thường mê người, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.” Hắn chậm rãi chải vuốt mái tóc dài đen bóng, cứ như đối đãi với bảo vật trân quý nhất trên đời này vậy.

“Cần ta một đao cắt xuống tặng cho người thưởng thức không?” - Nàng tiểu lí tàng đao hỏi.

“Tóc của nữ tử là quý giá nhất, tóc đen không thể tùy tiện cắt.” Hắn cẩn thận vuốt tóc, lấy một cây trâm ngọc bích khắc hoa cổ định lại.

Thanh lịch mà hào phóng, rất xứng với nhân tình uyển chuyển hàm xúc cùng dung mạo và khí chất của Tô Doanh Tụ, phi thường thích hợp. Hắn vừa lòng gật gật đầu.

Duỗi tay đem hắn kéo đến trước mặt, vẻ mặt của nàng ôn nhu như nước, “Người vuốt tóc thật sự rất đẹp. Nói xem, một tài tử chỉ biết đọc sách như thế nào mà ngay cả búi tóc cho nữ nhân cũng thành thực như vậy?”

“Nương tử hân là biết trên đời có loại người trời sinh liền trí tuệ hơn người, ngu phu cũng không khéo là một trong số đó mà thôi.” Hân cười đến phi thường sung sướng, “Biểu tình nghi kỵ ghen tuông của nương tử thực đáng yêu.”

“Ghen?” Tô Doanh Tụ lập tức buông hân ra, một cước đá hân ra gian ngoài, mát mẻ nói: “Kiếp sau cũng đừng mơ.”

Kỉ Ngâm Phong lại như trước tươi cười đầy mặt, không chút để ý lần nữa vuốt râu hùm, cười nói: “Nếu kiếp sau nương tử cũng nguyện ý gả cho ta, ta sẽ không phản đối.”

Mâu quang chợt lóe, Tô Doanh Tụ vọt tới trước mặt hân cầm tay hân lên, “Đây là có chuyện gì?” Vải băng miệng vết thương vẫn còn mới, trước lúc đi tới đại sảnh vẫn chưa có, nàng khẳng định như vậy.

Kỉ Ngâm Phong không sao cả cười cười, dùng ống tay áo che lại, “Chỉ là làm chút lạc hồng thôi.”

“Máu của người?” Nàng nhú mày, trong lòng đột nhiên thấy cảm động.

“Chẳng lẽ nương tử thay đổi tâm ý?” Hân mỉm cười, con người mang tiểu ý xem xét nàng, lóe ra một tia tình dục không thể bỏ qua.

Nhìn không được tay nàng lại nắm lấy vạt áo hân —

“Nương tử, tân hôn mới là ngày đầu a, người không thể rất không nể mặt.” Hân bắt lấy tay nàng, tươi cười mang theo một tia xấu xa.

Nói cũng phải, mới sáng tinh mơ mà ném người ta đến hai lần, quả thật cũng có chút quá đáng. Tô Doanh Tụ chậm rãi thu tay về.

Hân cười giữ chặt tay nàng còn chưa kịp thu lại, “Đi thôi, cha mẹ nhất định là chờ đến sốt ruột.”

Nàng thoáng chối từ một chút, cảm giác được tay hân siết càng chặt, lại nhìn đến hạ nhân đang nghênh diện đi tới, rốt cuộc cũng tùy ý để hân nắm tay đi về phía trước.

Nhìn tiểu vợ chồng giống như kim đồng ngọc nữ sóng vai nhau mà đi, vợ chồng Kỉ thị trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vui mừng dị thường.

“Cha, nương, thỉnh dùng trà.” Tô Doanh Tụ dâng trà, hai đầu gối quỳ xuống đất.

“Hảo, hảo! Thật sự là con dâu ngoan.” Kỉ lão phu nhân cười đến toe toét.

Kỉ Ngâm Phong thân thủ nâng thê tử dậy, cười nói: “Cha, nương, con dâu các người còn có chuyện muốn nói.”

Tô Doanh Tụ kinh ngạc nhìn hân một cái. Hân làm thế nào mà biết được?

“Tụ nhi muốn nói cái gì?” - Kỉ lão gia cười ha ha hỏi.

Tô Doanh Tụ bộ dáng nhu thuận phục tùng liêm mi, dịu ngoan nói: “Tụ nhi xuất thân giang hồ lỗ mãng, có chút giang hồ tục sự không tiện ở lại trong phủ, muốn rời đi giải quyết một chút, không biết cha mẹ đại nhân có chấp thuận hay không?”

Vợ chồng Kỉ thị nhìn nhau, sau đó Kỉ lão gia mở miệng: “Nhưng người cùng Phong nhi vừa tân hôn, lúc này mà đi xa ...”

Kỉ Ngâm Phong cười ngắt lời, “Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, con đọc sách thật nhiều, cảm thấy đọc vạn cuốn sách cũng không bằng đi vạn dặm đường, hơn nữa cũng muốn ra ngoài du ngoạn một chút cảnh đẹp sơn xuyên, vừa lúc cùng nương tử đồng hành.”

“Vậy thì còn gì tốt hơn.” Kỉ lão phu nhân cười gật đầu, “Nhưng như vậy liệu có ảnh hưởng đến chuyện của Tụ nhi không?”

Tô Doanh Tụ âm thầm tổn hơi thừa lời. Tốt, hân nguyện ý đi theo cùng, nàng sẽ khiến hân nếm thử đau khổ. Tâm niệm chuyển động hết sức, thân nhiên cười: “Không vấn đề gì. Chỉ là hai người chúng ta đồng thời đi xa, cha mẹ chồng dưới gối không ai tỷ phụng, chuyện này thực không phải.”

Kỉ lão gia ha ha cười: “Trong nhà có nhiều nha đầu phó dịch như vậy, các người cứ việc yên tâm đi xa, không cần lo lắng.”

“Con dâu cảm ơn cha mẹ chồng rộng lượng.” Tô Doanh Tụ hạ thấp người thi lễ, “Nếu cha mẹ chồng có việc muốn tìm hai vợ chồng ta, chỉ cần tìm một khát cái trên đường phố Tô Châu hỏi là được.”

Khất cái?

Nhìn thấy bọn họ trong mắt hoang mang, Tô Doanh Tụ cười giải thích: “Cái bang là bang phái lớn nhất giang hồ, tin tức linh thông thiên hạ đều biết. Chỉ cần cha mẹ báo tên con dâu, bọn họ tự nhiên sẽ biết làm thế nào để thông tri cho ta.”

Kỉ lão gia cảm thán. “Không thể ngờ khát cái quần áo tả tơi lại có thể khiến người ta không thể khinh thường.”

Tô Doanh Tụ cười khê, “Đây là chuyện trong chốn giang hồ, phụ thân không biết cũng không có gì là kỳ quái.”

“Không biết các người chuẩn bị khi nào thì đi?” Kỉ lão phu nhân hỏi.

“Con dâu nghĩ hôm nay sẽ lên đường.”

“Nhanh như vậy?” Vợ chồng Kỉ thị trăm miệng một lời.

Nàng nói: “Con dâu cũng không muốn vội vàng như vậy, nhưng ta sợ chuyện sáng nay sẽ lại tái diễn, cha mẹ sẽ lại kinh hách, vẫn nên đi trước xử lý thì tốt hơn.”

“Vậy được rồi.” Hai lão chỉ có thể gật đầu.

“Vậy chúng con xin phép lui xuống thu thập hành lý.” Kỉ Ngâm Phong hướng cha mẹ cáo lui.

“Ừ!”

Ra khỏi đại sảnh, ở một góc khuất nơi hành lang gấp khúc, Tô Doanh Tụ dùng sức kéo ống tay áo của trượng phu: “Này, người làm gì mà phải đi theo ta?”

Kỉ Ngâm Phong vẻ mặt vô tội, “Chúng ta mới tân hôn mà người đã muốn phao phu? Như vậy thực không tốt, huống hồ chúng ta ước định ba tháng, người không phải là muốn ở bên ngoài hẳn đủ ba tháng rồi trực tiếp tới tìm ta muốn hưu thư đi?”

Mắt thấy tâm tư mình bị người ta vạch trần, nàng cũng không buồn che dấu nữa. “Như vậy thì sao? Người có ý kiến gì?” Có ý kiến cũng sẽ đem người đánh đến không ý kiến mới thôi.

Hắn kéo hồi tay áo, mỉm cười cực có phong độ quân tử, nói: “Ta không dám có ý kiến gì.” Hắn chính là không dám chứ không phải không có, nàng nhất định phải nghe rõ.

Một đường không nói gì trở về tân phòng, bọn họ đều tự thu thập hành lý của mình.

Tô Doanh Tụ hành lý phi thường đơn giản, chỉ cầm heo vài món quần áo thay lúc tắm rửa, chút bạc vụn, vẫn nhẹ nhàng đơn giản bình thường như khi nàng đến.

“Nương tử –” Kỉ Ngâm Phong vừa cất lời đã bị con người hỏa dạn của nàng trừng đến im bật, đành phải cười cười sờ sờ mũi, “Người là nương tử của ta a.”

“Ta sợ người về sau không đổi miệng được.” Nàng cắn răng, nhớ tới hắn hôm nay hình như luôn luôn gọi nàng là nương tử.

Ta là không muốn sửa a! Kỉ Ngâm Phong ở trong lòng lặng lẽ nói, chỉ là trên mặt một bộ biểu tình ngưng ngừng, “Ta sẽ chú ý.”

Ánh mắt lóe lóe, Tô Doanh Tụ không chút để ý nói: “Xuất môn bên ngoài không thể so với người ở nhà làm thiếu gia, quần áo cùng ngân lượng cũng mang vừa phải thôi.”

Kỉ Ngâm Phong khóe môi mang ý cười. Nàng vẫn là quan tâm hắn.

Mang bọc hành lý đi ra ngoài, đi chưa được hai bước hấn đã cảm thấy hai tay trống rỗng, quay đầu nhìn chỉ thấy Tô Doanh Tụ mang theo biểu tình “Ta mang là được.” Thấy hấn tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, nàng bĩu môi nói: “Ta là sợ người thân mình đơn bạc chịu không nổi mệt mỏi, vạn nhất ngã bệnh, đối với người đồng hành như ta quả là vô cùng xui xẻo.”

Kỉ Ngâm Phong nói: “Đa tạ nương tử sẵn sóc văn sinh.” Mắt thấy nàng mày liễu nhưn cao tức giận, hấn liền nhắc chân chạy về phía trước.

Nhìn về phía bóng dáng chạy trốn, Tô Doanh Tụ vừa mới bốc lên lửa giận bất tri bất giác tan theo mây gió, chỉ còn lại nồng đậm ý cười dâng lên từ tận đáy lòng. Kỳ thật, có cái trượng phu không hợp với hình tượng con một sách như người ta đồn đại có lẽ cũng không phải quá tệ.

Đột nhiên ý thức được suy nghĩ vừa rồi của mình, một ngọn lửa nóng ầm như thổi quét qua kiêu nhan như hoa, đưa tay phủ lên hai gò má nóng bừng, trong khoảng thời gian ngắn phảng phất chỉ còn lại tiếng tim đập thục “thăng thẩn”.

Kỉ Ngâm Phong chờ ở đại môn rồi cuộc nhìn thấy thê tử mình công theo bọc hành lý, nắm con ngựa đỏ thẫm của mình chậm rãi đi tới. Hấn vẫn cảm thấy dùng nhược liễu phát phong để hình dung thê tử là tối thỏa đáng, dáng người mạn diệu như vậy ngay cả đi lại cũng như múa, làm cho người ta không thể rời mắt.

Nhược liễu phát phong: cảnh liễu mềm bay theo gió chỉ sự yếu điệu, mềm mại

Đem hành lý buộc bên lưng ngựa, Tô Doanh Tụ phi thân lên ngựa, sau đó hướng Kỉ Ngâm Phong vươn tay, “Lên.”

Đưa tay cho thê tử nắm, nháy mắt cảm giác đằng vân giá vũ bay lên lưng ngựa, vững vàng ngồi xuống.

“Ôm lấy thắt lưng ta, nếu bị ngã khỏi lưng ngựa ta cũng sẽ mặc kệ đấy.”

Kỉ Ngâm Phong cười nói: “Ta nhất định sẽ ôm chặt.” Tuy nói quân tử không khi phòng tối, nhưng là hiện tại ôm lấy eo thon nhỏ của thê tử tựa hồ là quang minh chính đại a, hấn dù sao cũng chỉ là văn nhược thư sinh mà thôi!

Hắc hắc!

Tô Doanh Tụ lắc trụ cương ngựa, nói với cha mẹ chồng đứng ở ngoài cửa đưa tiễn: “Cha, nương, các người trở về đi, ta sẽ chiêu cố tốt tướng công.”

Kỉ Ngâm Phong nói: “Cha mẹ không cần lo lắng, có nương tử chiêu cố, con sẽ không có việc gì.”

“Các người cần đi sớm về sớm a.” Kỉ lão phu nhân ánh mắt bắt đầu ướt át. Con trai độc nhất lần đầu xuất môn đi xa, rốt cuộc vẫn là luyến tiếc.

“Một đường phía trước mọi sự cẩn thận.” Kỉ lão gia dặn dò.

“Con dâu đã biết.”

“Con nhớ kỹ.”

Tô Doanh Tụ cuối cùng nhìn thoáng qua cha mẹ chồng, sau đó giơ roi thúc ngựa, dương trần mà đi.

Cảm giác gió cứ như dao nhỏ cắt qua mang tai, Kỉ Ngâm Phong không khỏi ôm chặt thắt lưng thê tử, lớn tiếng hỏi: “Người vì sao cứ gấp gấp rời đi như vậy?”

Tô Doanh Tụ dật ra tiếng cười dễ nghe như chuông bạc, theo trong gió phiêu đảng, “Nếu không rời đi, Kỉ phủ sẽ mỗi ngày bị người ta đăng môn đến thăm.”

“Người đắc tội rất nhiều người sao?” Hấn chỉ có thể lý giải như vậy.

“Không phải, ta chỉ là không khéo nhận thức hơi nhiều người, biết đến sự tình so với người bình thường nhiều hơn một ít mà thôi.” Cho nên phóng mắt khắp giang hồ tối có thể trốn nhân cũng chỉ có nàng mà thôi.

Vừa ra Tô Châu thành, con ngựa liền dần dần chậm lại. Cảnh tượng quan đạo cuối mùa thu cũng chậm chậm ánh vào mi mắt.

Trên cành lá đã một mảnh điêu linh, chỉ còn lại một hai phiến lá khô miến cưỡng trụ trên cành phiêu diêu theo gió, phảng phất như ngay sau đó sẽ cùng với đất mẹ thân yêu làm một cái ôm ấm áp.

“Kỉ Ngâm Phong, người có từng rời đi Tô Châu thành chưa?” Nàng chỉ là tò mò.

“Có a.”

“Khi nào?”

“Bảy năm trước vào kinh đi thi.”

“Người khảo trúng cái gì?” Nàng hơi nghiêng người nhìn về phía hắn.

Kỉ Ngâm Phong cười cười, “Thi đình khôi thủ, chẳng qua ta đối với chuyện làm quan không có hứng thú, nên đành cô phụ một danh đầu bảng mà thôi.”

“Trạng Nguyên a.” Nàng trêu tức cười nói, “Ta nghe dân chúng nói, bình thường những Trạng Nguyên còn trẻ anh tuấn đều bị hoàng gia nhìn trúng chọn làm con rể, ban thưởng gả cho công chúa, người chẳng lẽ không có sao?”

Kỉ Ngâm Phong lấy một bộ tiếc nuối nói: “Bởi vì ta thưở nhỏ đính hôn, cảm bả chi thể không thể khí.”

“Có quý mới tin người.” Nàng không cho là đúng hừ một tiếng, “Nhất định và vị công chúa phải gả kia không có cách nào để thích người.” Cùng người này ở chung một chỗ hơn một tháng, nàng đã biết hắn không phải người thuộc vòng tuần hoàn của thế tục lễ pháp, tuy rằng hắn đối với thế nhân biểu hiện giả dối thì là như thế.

Buồn nở nụ cười hai tiếng, Kỉ Ngâm Phong ôm tay nàng nắm thật chặt, “Một nửa, bởi vì khi đó ta đối với vị hôn thê của mình còn có một tia ảo tưởng, sợ quá mức vô đoán sẽ hủy đi hạnh phúc của mình.”

Thân thủ đánh cái tay không thành thật của hắn, Tô Doanh Tụ phát ra cảnh cáo, “Không cần sờ loạn, thành thật ôm thắt lưng ta là tốt rồi.” Lời này tựa hồ ... nhiệt khí lại không thể ức chế dâng lên đến cổ nàng.

Nhìn nàng nháy mắt vành tai đã đỏ bừng, Kỉ Ngâm Phong cười thầm, lại hảo tâm không có nói phá. Hắn sợ có người then quá thành giận, lại xui xẻo ỉn.

Sau khi chậm rãi bình phục tâm tình, Tô Doanh Tụ nhìn sắc trời nói: “Ta rất ngạc nhiên, người vì sao không chịu vào triều làm quan?”

“Quan trường không thích hợp với ta.” Hắn ánh mắt bắt đầu nhìn về nơi phương xa, trong triều đình trói buộc nhiều lắm, hắn thích cuộc sống vô câu tự tại, giống như cảm giác khi ở bên nàng vậy.

“Vậy người nghĩ giang hồ thích hợp với người sao?” Nàng mày liễu khẽ nhướn.

Hắn cười nhẹ ra tiếng, “Nương tử, người sao không nói rõ với ta.”

“Nói cái gì?”

“Người nói thẳng ta là cái loại văn nhược thư sinh căn bản không thích hợp với chốn giang hồ thì tốt rồi.” Hắn cười lắc đầu. Tiểu thê tử của hắn thật sự rất thú vị!

“Vậy thì sao?” Nàng có chút ảo não, hung hăng quát roi ngựa, con ngựa bị đau chạy như điên.

Kỉ Ngâm Phong tay lập tức gắt gao ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng, trong gió cất tiếng cười to.

Hắn còn cười được! Tô Doanh Tụ càng phát ra cảm tức, từ khi gặp được con mọt sách này tới nay, nàng lúc nào cũng ở thế hạ phong. Nàng hành tẩu giang hồ lâu như vậy cũng chưa từng chịu uất ức như thế.

Vô luận là ai nhìn đến bọn họ đều cho rằng họ là trời sinh một đôi. Hai người khí chất quả thực hài hòa đến không chê vào đâu được. Quả nhiên là nam tài nữ mạo, xứng đôi vô song.

Cho nên khi bọn họ sóng vai đi vào khách điểm đã khiến ánh mắt mọi người tụ lại một chỗ.

“Khách quan, hai vị dùng cơm hay muốn ở trọ?” Chưởng quầy đầy mặt tươi cười hỏi.

“Chuẩn bị hai gian phòng, sau đó đem cơm chiều đưa đến trong phòng. Chúng ta sẽ không đi ra ăn.” Tô Doanh Tụ phân phó như thế.

“Hai gian?” Chương quỳ về mặt hoang mang. Bọn họ rõ ràng là một đôi vợ chồng, chẳng lẽ đang cãi nhau? Xem vị công tử trước mặt này vẫn nhược kinh nhi, thật sự không có khả năng a.

Kỉ Ngâm Phong cười cười, “Chủ quán, một gian phòng là được rồi. Nương tử nhà ta chỉ đang tức giận với ta thôi.”

Chương quỳ về mặt “quả nhiên là thế” làm cho Tô Doanh Tụ nghiêng răng ken két. Bọn họ giống vợ chồng như vậy sao? Lời nàng nói thì không thể tin như vậy sao? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nói Kỉ Ngâm Phong cái mặt đặc biệt dễ dàng làm cho người ta tin phục. Thiên lý ở đâu chứ?

4. Chương 4

Đệ tứ chương

Vừa qua cửa phòng, Kỉ Ngâm Phong đã bị người nào đó túm áo, kéo khuôn mặt như hoa như ngọc tới gần: “Này, người vì sao không ở một mình một phòng?”

Kỉ Ngâm Phong tâm tình cực kỳ tốt nhìn đôi mắt nàng sáng ngời như lửa, vô tội nói: “Chúng ta cùng phòng không đồng giường, ta không có vi phạm ước định a.”

Quan trọng là nàng không muốn ở cùng phòng với hắn! Tô Doanh Tụ cắn răng trừng mắt hắn: “Người biết rõ tâm tư của ta.”

“Người thừa nhận chúng ta có tâm linh tương thông?” - Hắn cười dài hỏi.

Tuy hắn không có võ nhưng lúc này nàng cảm thấy mình đã bị hắn đánh thành nội thương, “Ta vì sao lại không giải trừ cái hôn ước này a.” Nàng giống như đang hỏi người khác, lại càng như hỏi mình.

“Bởi vì duyên phận a.” Hắn nghiêm trang nói, thuận tay sửa sang lại vạt áo cho chỉnh tề.

Duyên phận? Tô Doanh Tụ đột nhiên cảm thấy mình thật bi ai, nhất định là lão thiên gia thấy nàng làm hại giang hồ đã lâu mới quyết định đem cái tên thư sinh tay trái gà không chặt này làm trượng phu của nàng.

“Cốc cốc!” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Khách quan, đồ ăn các người muốn tới rồi.”

“Vào đi.” Kỉ Ngâm Phong tiến lên mở cửa để tiểu nhị đem đồ ăn vào trong phòng.

“Khách quan dùng thử thả, có cái gì cần xin cứ nói.” Điềm tiểu nhị đặt đồ ăn lên bàn xong, rời khỏi phòng.

Tô Doanh Tụ ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm lấy chiếc đĩa nhưng lại cảm thấy không có khẩu vị, trái lại Kỉ Ngâm Phong ngồi đối diện mình lại ăn rất ngon, trong lòng càng thấy bất bình.

“Nói thật, ta thật sự không hiểu nổi người. Rõ ràng chỉ là người đọc sách, vậy mà lại cố tình không có chút tự giác của nho môn đệ tử gì cả.” Thậm chí nàng còn có cảm giác hắn giống như loại hoa hoa công tử lỗ mãng, ít nhất đối với nàng thì là thế. “Biết rõ ta muốn thoát khỏi hôn ước này vậy mà dù chết cũng không chịu buông tay. Người rốt cuộc có ý đồ gì?”

“Người rất đẹp.” Hắn dừng chiếc đĩa nói.

Nàng gật đầu. Điều này thì không thể nghi ngờ, khắp giang hồ không có ai là không thừa nhận.

“Nhưng mỹ mạo của người không đả động ta, bởi vì mỹ nhân nào đối với ta đều giống nhau, sau trăm tuổi đều là một đóa hoa khô héo mà thôi.”

Dám nói như vậy thì hắn thật sự phi thường đáng đánh đòn. Tô Doanh Tụ tay nắm chặt chiếc đĩa, hung hăng trừng mắt hắn.

Kỉ Ngâm Phong lộ ra một nụ cười mỉa hoặc, “Người giống như một cuốn sách, một cuốn sách tràn đầy thần bí. Ta thích cái cảm giác thần bí cùng nhẹ nhàng khoan khoái mà người đem lại cho ta.”

Nàng mặt trầm như nước, lạnh lùng nhìn hắn: “Người nếu thích sách như vậy sao không trực tiếp lấy làm vợ đi, kéo ta xuống nước làm cái gì?” Nàng giống sách? Mười chín năm sống trên cõi đời này, đây là lần đầu tiên nàng nghe có người hình dung mình như vậy.

“Sách là vật chết, người là sống a.” Kỉ Ngâm Phong trả lời như vậy.

Tô Doanh Tụ nhắm mắt lại một chút, tự nhủ mình phải nhẫn nại, sau đó mới chậm rãi mở hai tròng mắt, “Kỉ Ngâm Phong, lời nói đùa này chẳng vui chút nào.”

“Lời ta nói là thật.”

“Ta đây muốn đánh người.” Đũa trúc trong tay bị bẻ làm hai đoạn, nàng vẽ mặt gió lốc nhìn hắn, chậm rãi buông tay.

Tay nàng còn chưa kịp hành động, tay hắn đã gắt gao ôm lấy thân thể của nàng, hai phiến môi ấm áp gắt gao bắt lấy cánh môi anh đào hồng nhuận của nàng.

Thời gian trong khoảnh khắc đó thực tĩnh lặng, tựa như đang dừng lại ——

Ngọn nến bị gió thổi tắt, chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập vang lên trong đêm tối.

Nàng rõ ràng cảm thấy tim hắn đập thật gấp gáp, cánh tay đang cởi vạt áo của mình còn phát run, không hiểu sao đột nhiên muốn cười. Nam tử như vậy nếu muốn yêu đương vụng trộm thì khó có thể tưởng tượng được sẽ xảy ra cái loại nhiễu loạn gì.

Tô Doanh Tụ không nghĩ tới mình thật sự đã bật cười, muốn che dấu cũng không còn kịp.

Kỉ Ngâm Phong cảm giác bộ ngực nàng vì đang cười mà có chút dựng lên, không ngừng ma sát với thân thể mình, không khỏi càng thêm tâm viên ý mã, tay run run tham nhập vào trong vạt áo của nàng

“Bốp” một tiếng vang thanh thúy, nàng chụp lấy cánh tay không thành thật của hắn, một cước đá hắn lên giường, lấy từ trong lòng ra một hòn đá lửa nhỏ thấp sáng ngọn nến, căn phòng nhất thời sáng lên.

“Tự nhi ...” Hắn bất mãn kêu, một lần nữa đi trở về bên cạnh bàn.

Tô Doanh Tụ một bộ biểu tình làm như không có việc gì, tựa hồ lúc này trong phòng tối cái gì cũng không có phát sinh, thần nhiên dùng cơm.

“Ăn sớm rồi nghỉ sớm một chút. Ngày mai chúng ta còn phải đi tiếp.” Nàng vui đầu ăn cơm, cổ che dấu nổi lòng “thăng thần” đang nhiễu loạn.

Kỉ Ngâm Phong hít một tiếng, “Thì ra người thật sự có việc muốn xử lý a.”

“Đương nhiên, mang theo tên thư sinh văn nhược như người hành tẩu giang hồ tuyệt đối là chuyện ngu xuẩn nhất. Nếu không phải tất cả đều là bất đắc dĩ, người nghĩ rằng ta và người sẽ làm người đồng hành sao?”

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Tô Doanh Tụ dừng đũa, nhìn hắn, “Còn nhớ rõ kiếm khách ngày đó ở hỉ đường không?”

“Nhớ rõ.” Chỉ sợ cả đời cũng khó quên.

Nàng lộ ra vẻ tươi cười vui sướng khi thấy người gặp họa, hắc hắc cười xấu xa hai tiếng, “Ta đang vội đi xem diễn a.”

Kỉ Ngâm Phong nhất thời không nói gì.

“Cái tên Vạn Sự Thông chết tiệt kia tiết lộ hành tung của ta cho hắn, ta cũng khiến hắn gà chó không yên. Hiện tại người của ‘Phi Nguyệt giáo’ cũng đã tham dự vào, náo nhiệt lần này nhất định là đặc biệt lớn, nếu bỏ qua không xem thì thật đáng tiếc.”

Hắn chỉ có thể không nói gì thở dài. Với cái tính này của nàng nhất định trêu chọc đến nhiều lắm thị phi, khó trách ngày thành thân lại có người tìm tới cửa đi nháo, “Ta nghĩ người nên đi về trước xem nhạc phụ nhạc mẫu.”

“Gặp bọn họ làm gì?” - Tô Doanh Tụ vẽ mặt khó hiểu.

“Bọn họ là trưởng bối a.”

Nàng vẫy vẫy tay nói: “Không cần. Hiện tại ai cũng không biết họ đang ở nơi nào tiêu dao khoái hoạt, làm sao có thể tìm được.” Nếu không phải bọn họ đuổi giết nàng khắp giang hồ ép nàng đi hoàn thành cái hôn ước kia, nàng cũng sẽ không tự tìm xui xẻo chạy đến Tô Châu giải trừ hôn ước, cũng sẽ không rước lấy ỉn một trạng phu phiền toái cùng bao phiền não như bây giờ.

Kỉ Ngâm Phong rốt cuộc hiểu được vì sao mẫu thân năm đó thầm oán phụ thân định ra việc hôn nhân này. Một nữ nhân tìm không ra thân gia, vô luận là ai đều cảm thấy không thể tin.

“Người từ nhỏ đã biết đến hôn ước này sao?”

“Làm sao có thể.” Nhắc tới điều này nàng lại cảm tức, “Lúc ta mười tám tuổi bọn họ mới đột nhiên nói cho ta biết, ta còn có một vị hôn phu chưa bao giờ gặp mặt đang ở Tô Châu chờ ta tới thành thân.”

“Nhưng người năm nay mới vừa tới Tô Châu.” Hắn có chút kỳ quái suốt một năm trước nàng làm cái gì.

“Ta bị bọn họ đuổi giết suốt một năm rưỡi, nếu không phải cuối cùng cũng đạt thành hiệp định, ta sẽ không chạy đến Tô Châu giải trừ hôn ước.” Có cha mẹ nào lại đuổi giết nữ nhi như đôi song thân dờ hơi kia của nàng cơ chứ, làm cho cả giang hồ nghĩ bọn họ là kẻ thù không đội trời chung, nào biết bọn họ là người một nhà a!

“Thực may người đến đây.” Hắn chậm rãi giương mày.

Tô Doanh Tụ số chết trùng mắt hắn, “Người đang vui sướng khi người gặp họa sao?”

Kỉ Ngâm Phong cười lắc đầu, “Đương nhiên không phải. Nếu người không đến Xương ta đã tính thay ta tìm mối cầu thân, chuyện đó mới chân chính đáng sợ.”

“Sao người không nói sớm.” Nàng vẻ mặt ảo não, “Ta nếu sớm biết thì một năm rưỡi bị đuổi giết kia chuyện gì cũng không có a.” Làm sao có thể như vậy a, năm nay rõ ràng không phải năm bồn mạng của nàng.

Không thể phủ nhận, những lời này quả thật đã kích đến hắn. Tốt xấu gì Kỉ Ngâm Phong hắn cũng là đại tài tử nổi tiếng thiên hạ, bao nhiêu quan to quý nhân muốn đem nữ nhi gả cho hắn, nhưng thê tử đỉnh hôn từ thuở nhỏ của hắn lại coi hắn như giày cũ muốn vứt bỏ, nói không chịu đã kích đến quỹ cũng chẳng tin!

“Ta không xứng với người sao?” Hắn hỏi.

Tô Doanh Tụ nhìn hắn một cái, nhún nhún vai, “Không phải vấn đề xứng hay không xứng, mà là cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ mình lại có vị hôn phu đính ước từ thuở nhỏ. Cũng tại lão cha ta vì báo ân mới định liệu việc này, hắn nếu muốn báo ân sao không bán mình cho Kỉ gia làm nô bộc đi.”

Kỉ Ngâm Phong nhin không được muốn cười. Có thể dạy dỗ ra một nữ nhi như vậy thì cha mẹ nhất định là người phi thường. Hắn có chút chờ mong muốn gặp nhạc phụ nhạc mẫu của mình.

“Huống hồ, ta có nằm mơ cũng chưa nghĩ tới mình phải gả ột người không để ý đến chuyện bên ngoài, con một sách chỉ một lòng đọc sách thánh hiền. Trời mới biết ta ghét nhất là cái loại văn nhân này, vẫn là tận tình giang hồ, tiêu dao khoái hoạt thì hạnh phúc hơn.”

“Người có thành kiến với người đọc sách.” Hắn khẳng định.

Lườm hắn một cái, Tô Doanh Tụ tức giận nói: “Cho dù không có thành kiến, các người dòng dõi thư hương như vậy, lễ nghi quy củ khẳng định là nhiều đến mức thừa thãi. Một con ngựa hoang chốn giang hồ như ta làm sao có thể chịu nổi.”

“Nói vậy cũng có vài phần đạo lý.”

“Vốn dĩ đã rất có đạo lý.” Nàng cười khinh bỉ, tự phụ nói.

Kỉ Ngâm Phong cười cười, buông bát đĩa đi đến trước giường mở bao hành lý lấy một quyển sách ra đọc.

Tô Doanh Tụ nháy mắt mấy cái, xác định hắn không cùng mình nói chuyện, rầu rĩ đầy bụng, gọi điểm tiểu nhị lên thu dọn chén bát.

Ngọn nến vàng lay động, hấn ngồi ở bên bàn cầm đuốc soi đèn đọc, khuôn mặt tuần mỹ dưới ánh đèn lại có một loại yêu dã nói không nên lời, phảng phất như có lực hấp dẫn trí mạng, làm cho ánh mắt Tô Doanh Tụ gắt gao định trụ trên người hấn.

Hấn thực sự rất tuần mỹ, cũng rất khí chất. Nếu không có những hành động vô lại như ngày thường, hấn thật sự chính là giai công tử tọc thể chỉ có một, tình lang trong mộng của các cô gái xuân khuê.

Hấn rất muốn chuyên tâm đọc sách, nhưng là bị lưỡng đạo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu sáng quắc nhìn chăm chăm, hấn có cố mấy cũng không thể làm ình đình hạ tâm lai, chỉ có thể than nhẹ trong lòng một tiếng, chậm rãi đánh dấu trang sách, ngẩng đầu nhìn qua.

Khi không nói lời nào, Tô Doanh Tụ hoàn toàn là tiểu thư khuê các nhân tính điển hình, khí chất dịu dàng động lòng người, dấu có là văn nhân thanh ặc khách cũng đều phải động tình. Nhưng bộ dáng cùng cá tính khi nàng nói chuyện cũng mang một phong vận khác, làm cho đôi mắt người ta không lúc nào rảnh thưởng thức phong tình hay thay đổi của nàng.

“Tụ nhi, người nhìn ta như vậy ta làm sao đọc sách được?” Hấn không phải chỉ trích, mà là bất đắc dĩ. Hấn thật sự muốn tĩnh tâm.

Tô Doanh Tụ vô tội nháy mắt mấy cái, đầu hơi hơi nghiêng, nói: “Ta không quấy rầy người a.”

“Người đã quấy rầy ta rồi.”

“Lần đầu tiên phát hiện người khi đọc sách lại có bộ dáng thực mê người, đây không phải là khí chất tài tử sao?” Nàng mặt mày vì loạn nhìn hấn hỏi.

Kỉ Ngâm Phong trong lòng vừa động, cười nói: “Người cho rằng ta có khí chất tài tử sao?”

“Có a.”

“Nhưng người bình thường chẳng phải vẫn nói ta là ngụy quân tử sao?” Hấn cười hỏi lại.

Tô Doanh Tụ trừng hấn, “Này, người ngày thường có biểu hiện giống tài tử sao?” Cả ngày đi theo nàng bám dính không rời, nhiều loạn sự thanh tĩnh của nàng, lại còn thường xuyên làm nàng nộ khí xung thiên, đó mà cũng được xem là nhân phẩm của tài tử ?

Hấn ý cười càng sâu, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập tình ý: “Đó là bởi vì tài tử muốn chiếm được phương tâm của giai nhân a. Người sao lại không hiểu phong tình như thế ?”

“Người mà giành phương tâm cái gì, người căn bản là muốn chọc giận ta thì có.” Nàng căn bản không tin lý do thoái thác này của hấn.

Một tiếng cười khê dật ra từ trong cổ họng Kỉ Ngâm Phong. Cũng phải, vừa được hai mươi cái xuân xanh, hấn đây là lần đầu tiên ác liệt đối đãi với một cô nương mà mình yêu thích, khó trách nàng lại cho rằng như vậy.

Nghe được tiếng trống canh đánh ngoài cửa sổ, bọn họ liếc mắt nhìn nhau.

Kỉ Ngâm Phong cười nói: “Canh hai đã qua, chúng ta nên đi ngủ đi.”

Tô Doanh Tụ nhìn trong phòng chỉ có duy nhất một cái giường cùng một bộ đệm chần, lại nhìn xung quanh phòng một vòng, trừ bỏ một bàn hai ly trà, không có vật gì dư thừa, vẻ mặt khó chịu nhìn hấn, “Cùng phòng bất đồng giường, hôm nay như thế nào ngủ?”

“Nếu chúng ta đã cùng giường mà không có chuyện gì phát sinh thì cứ tiếp tục như vậy đi.” Hấn vẻ mặt vân đạm phong khinh nói.

Tô Doanh Tụ mặt đanh lại, khẩu khí cũng trở nên lạnh buốt: “Kỉ Ngâm Phong, người rất muốn bị ném ra ngoài cửa phải không?”

Hấn cầm tay ngọc của nàng, kéo đến trước ngực mình, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, ngữ khí dị thường chân thành tha thiết, “Tin tưởng ta được không?”

Có lẽ là vì ngữ khí hẳn quá mức chân thành tha thiết, có lẽ là vì chúc quang quá mức mờ ảo, có lẽ là ... Tóm lại, nàng gật đầu, điều này làm cho chính nàng cũng thấy ngoài ý muốn.

Kỉ Ngâm Phong động thủ bỏ đi ngoại sam, Tô Doanh Tụ nhú mày, cái gì cũng chưa nói. Chờ khi hẳn nằm xuống giường, nàng nhắc chân bông bên ngoài giường nằm xuống, tay bắn ra một trận kinh phong tắt nhen.

Đầu mùa đông thời tiết vào đêm càng ngày càng lạnh, một chiếc giường đơn bạc và độc một cái chăn bông đối với hẳn mà nói xem ra là không đủ. Nàng cảm thấy hẳn phát run. Tâm tư vòng vo một hồi, nàng khẽ thở dài, “Kỉ Ngâm Phong, người lại gần đây đi, trời lạnh.” Hẳn dù sao cũng là đệ tử nhà giàu, chịu không nổi xóc nảy giang hồ cũng là chuyện bình thường.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy hẳn dựa vào bên người, hơn nữa còn đưa tay vòng qua ôm lấy thắt lưng nàng, muốn tức giận nhưng cuối cùng cũng lại dè dặt đi xuống.

Nghe tiếng gió lạnh xẹt qua cửa sổ, Tô Doanh Tụ bắt đầu sửa sang lại tâm tư của mình. Nàng hẳn là không chán ghét hẳn, hẳn mặc dù có khí chất sĩ tử nhưng tính tình lại tựa hồ không cổ hủ, điều này làm cho hẳn có khi có vẻ đáng yêu lại khả khí. Trước mặt người khác hẳn luôn giữ hình tượng công tử nhà giàu hào hoa phong nhã, ở trước mặt nàng lại bày ra mấy phần xấu xa cùng khôi hài, có khi thậm chí làm cho nàng buồn cười. Nàng nghĩ hẳn khi đó mới thực sự là hẳn, mà hẳn tựa hồ cũng chỉ ở trước mặt mình mới thể hiện con người đó.

Cảm nhận được tiếng hít thở đều đều của hẳn ngay tại bên người mình, không hiểu sao nàng cảm thấy an tâm, phiêu bạc giang hồ lâu như vậy, có lẽ cuối cùng cũng tìm được bến đỗ.

Hai tay chậm rãi ôm lấy thân thể đơn bạc của hẳn, Tô Doanh Tụ cười yếu ớt đi vào giấc ngủ, cảm thấy kỳ thật có một tướng công học phú ngũ xe cũng không phải chuyện gì xấu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kỉ Ngâm Phong mở mắt ra nhìn đến chính mình lại ngủ mơ cưỡi xiêm y của người khác, chỉ có thể thở dài một tiếng: “Phẩm hạnh như Liễu Hạ Huệ quả thực không phải ai cũng luyện được.”

Tô Doanh Tụ thấy hẳn cư nhiên còn có thể trêu chọc mình như thế, không khỏi “phốc” cười ra tiếng, đem xiêm y chỉnh trang lại, trêu tức nhướng mày, “Ta nhớ rõ có người nào đó đem ‘quân tử không khi phòng tối’ làm câu cửa miệng kia mà, chẳng lẽ hết thấy đều thành gió bên tai, đọc qua liền quên sao?”

Hẳn phát hiện nàng không có một chút dấu hiệu tức giận, không khỏi mở to mắt kinh ngạc, đáy lòng lặng lẽ dâng lên một chút nhảy nhót, điều này có phải chứng minh rằng nàng đang tiếp nhận hẳn không?

“Tụ nhi ...” Hẳn kích động nắm chặt vai nàng.

“Nhanh mặc quần áo vào đi, chúng ta cần phải khởi hành.” Nàng không dấu vết gạt phắt tay hẳn ra, đi giày, sửa sang lại bao quần áo.

Trong lòng hẳn bây giờ đang mừng như điên, nàng thật sự không có tức giận!

Nhìn hai người vẻ mặt sung sướng tiêu sái đi xuống lầu, chưởng quầy khách điểm lộ ra nụ cười hiểu ý. Vợ chồng cãi nhau, qua một đêm là lại vui vẻ thôi.

Trước khi lên ngựa Tô Doanh Tụ thay hẳn khoác lên một kiện áo choàng, “Vào mùa này người thật sự không nên theo ta đi ra ngoài.”

“Ta yếu lắm sao?” Hẳn hỏi lại.

Nàng mím môi cười cười, “Chỉ là thoát nhìn có chút đơn bạc thôi.” Nàng phi thân lên ngựa, đội đầu lạp rồi lại vươn tay kéo hẳn lên ngựa.

Giơ roi giục ngựa lao đi, còn lại phía sau là biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ nhiều không đếm được, đôi tiểu vợ chồng này thật sự là làm người ta cực kỳ hâm mộ a.

“Hôm nay nghĩ như thế nào mà lại đội đầu lạp?” Hẳn nghĩ nhất định là có nguyên nhân.

“Ta không muốn rêu rao.”

Quả thật bộ dáng nàng thực dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của thế nhân. Nhớ rõ khi mới gặp mặt, trên đầu nàng cũng là một đầu lạp tuyết trắng, thì ra là vì tránh cho phiền toái.

“Nhưng người ngày hôm qua không có mang.” Hấn nghi hoặc hỏi.

Tô Doanh Tụ cười nói: “Bởi vì ta muốn cho người khác biết ta đã rời đi Tô Châu thành a, nếu không chắc sẽ lại có người tới Kỉ gia tìm ta.”

Hấn trong lòng xẹt qua một tia cảm động, nàng kỳ thật là phi thường có nhân tâm.

Con ngựa chạy ước chừng được hai canh giờ thì dần dần chậm lại, Tô Doanh Tụ ghì cương tùy ý con ngựa chậm rãi bước đi.

“Kỉ Ngâm Phong, hỏi người một vấn đề được không?”

“Hỏi đi.”

“Người không phải là ngay từ đầu đã không tính ba tháng sau sẽ đem phong hưu thư kia đưa cho ta?” Nàng mắt phượng vì mị nhìn về phía trước.

Kỉ Ngâm Phong theo yết hầu dật ra một tiếng cười khẽ, siết chặt vòng tay ôm lấy cái eo mảnh mai của nàng, “Thê tử như hoa như ngọc lại đáng yêu thế này, ta vì sao lại muốn chấp tay dâng cho người ta?”

Nàng lập tức không khách khí chụp lấy cánh tay không an phận của hấn, sẵn giọng: “Người đọc thánh nhân thư bạch mà không đáng tin chút nào.”

“Thánh nhân cũng đã nói qua ‘yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu’, mà ta đây vốn là người đọc sách cũng rất tôn sùng tư tưởng này a.”

Tô Doanh Tụ đáp trả hấn một ngụm: “Có khi nhìn người một bộ dạng người khiêm tốn, ta vừa đến bộ dáng đó của người liền suy giảm, là ta nợ người a.”

“Phải a, nói không chừng kiếp trước người thiếu ân tình ta nên kiếp này mới phải đáp trả.” Hấn cười đáp lại.

“Cho người ba phần nhan sắc người liền dám khai nhiệm phòng.” Nàng trợn trắng mắt.

“Đệ tử liền đa tạ nương tử ban ân.” Tay hấn chậm rãi di chuyển tới bộ ngực mềm mại của nàng.

“Này này ...” Tô Doanh Tụ yếu ớt như muỗi kêu, quay đầu trừng hấn, “Thu hồi cái lộc sơn trảo của người lại.”

Gần gũi thưởng thức cái cổ tuyết trắng của nàng từ từ phỉm hồng, nhiệt độ cơ thể đã cấp tốc lên cao, Kỉ Ngâm Phong thất thanh cười khẽ, “Nương tử, lưng ngựa xóc nảy thậm kịch, đệ tử cũng là không cố ý a.”

Có quỷ mới tin người! Tô Doanh Tụ hung hăng trừng mắt hấn lại thả tay ôm lấy thắt lưng mình, “Không được ôm ta.”

“Nhưng đệ tử sẽ ngã xuống ngựa mất.”

“Ngã chết cũng đáng.” Nàng nhất thời không kịp ngăn cản mà thốt ra.

“A, nương tử, người như vậy ngóng trông vì phụ gặp chuyện không may a, chứ không phải là người đối với hưu phu không hề cảm thấy hứng thú, lại chuyển qua chủ ý thủ tiết cả đời chứ?” Hấn rất kinh ngạc nói.

“Kỉ Ngâm Phong ——” Nàng đã muốn phát cuồng rồi. Hấn làm sao có thể là người khiêm tốn a, rõ ràng chính là vô lại.

Tiếng cười sang sảng của Kỉ Ngâm Phong vang vọng trên quan đạo, khiến người qua đường ai nấy đều ghé mắt, không biết đôi tiểu vợ chồng cười chung một con ngựa này nói cái chuyện buồn cười gì mà làm cho trượng phu vui vẻ như thế.

Tô Doanh Tụ không dấu vết vụng trộm nhéo hấn một phen, thấp giọng cảnh cáo, “Còn cười nữa ta sẽ vút người xuống ngựa.”

Kỉ Ngâm Phong cố nén ý cười, đối với cái trừng mắt của tiểu thê tử không để ở trong lòng, hấn yêu cực kỳ cái bộ dáng ngây thơ của nàng vừa thẹn vừa giận lại không thể phát tác.

Hai tay kéo căng dây cương, con ngựa đổ thềm lập tức chạy vội lao đi.

“Tự nhi, không phải nói không vội đi hay sao?”

“Cho cái miệng thối hay nói mát của ngươi thanh tỉnh một chút.” Thanh âm ầm ầm về tổn hơi thừa lời truyền đến.

Kỉ Ngâm Phong lại cất tiếng cười to.

Phi điệu về rừng, ánh nắng chiều đỏ rực nơi chân trời, bao trùm khắp xung quanh là cảnh trí tịch dương tuyệt mỹ mà lãng mạn.

Bọn họ ở trước cửa thành liền xuống ngựa. Đây là một tòa trấn nhỏ, phạm vi không đến trăm dặm, nhưng lại là vùng phụ cận duy nhất có thể nghỉ trọ. Đêm nay bọn họ cũng chỉ có thể tìm nơi ngủ trọ tại cái trấn nhỏ này, đi tiếp về phía trước chỉ toàn là vùng hoang dã.

“Tịch dương vô hạn hảo, không cần phiền muộn gần hoàng hôn.” Đối mặt với chân trời sáng lạn, Kỉ Ngâm Phong chậm thanh ngâm.

Tô Doanh Tự âm thầm bĩu môi, thẳng khiên mã đi về phía trấn nhỏ.

Vào cửa thành mới biết chỗ này nhỏ đến mức độ nào. Chỉ có linh tinh hơn mười hộ cư dân, trấn trên có một gian khách điểm, một chỗ tửu quán trà lâu, người ở trong này dù có núi vàng núi bạc cũng không có chỗ mà tiêu.

Khách điểm duy nhất tạo lạc tại ngã tư đường, chủ quán là một đôi vợ chồng thành thật hồn hậu, mặt tiền cửa hàng tuy nhỏ, nhưng lại được quét dọn sạch sẽ, làm người ta xem ở trong mắt cũng thấy ấm lòng. Đó là một loại hương vị của gia đình, thực dễ dàng làm cho du khách tha hương an tâm vào ở.

Hai người liếc nhau, đều thấy trong mắt nhau ánh lên ý cười.

“Chủ quán, còn phòng trống không?”

“Có có, đương nhiên là có.”

“Một gian thượng phòng.”

“Hai gian.”

Vợ chồng chủ quán hai mắt nhìn nhau rồi nhìn đôi tiểu vợ chồng trước mắt này, nhất thời không biết nên nghe ai.

“Nương tử” Kỉ Ngâm Phong hơi hơi nhíu mi.

“Ta muốn tắm rửa.”

“Một gian thượng phòng.” Hắn quay đầu phân phó chủ quán như chém đinh chặt sắt.

Tô Doanh Tự trừng mắt hắn, âm thầm cắn chặt khớp hàm.

Chủ quán đánh giá một chút vẻ mặt của nàng, “à” một tiếng ra vẻ đã hiểu.

Dùng qua cơm chiều, chủ quán rất nhanh liền đem nước tắm Tô Doanh Tự muốn đưa tới phòng.

“Ngươi, đi ra ngoài.” Nàng chỉ ngón tay trắng nõn về phía cửa phòng, trừng mắt hắn.

“Bên ngoài đêm đã buông xuống rồi, nhiệt độ cũng giảm, ngươi thực nhẫn tâm bắt ta đi ra ngoài chịu đông lạnh sao?” Hắn cười khê.

“Ta muốn tắm rửa.” Nàng khê gọi, khuôn mặt thẹn thùng dần dần phiếm hồng.

“Ta xem sách, sẽ không quấy rầy ngươi.” Hắn nghiêm trang dương dương tự đắc cầm quyển sách trên tay, cứ việc tâm luật đã muốn bắt đầu không xong, nhưng thanh âm vẫn như cũ duy trì vững vàng.

“Thật sự?” Nàng hoài nghi xem xét hắn. Không phải nàng đa tâm, mà là nam nhân này đã không đáng giá để nàng tin tưởng.

“Thật sự, quân tử không khi phòng tối.” Lời này nói với thê tử của mình tựa hồ có chút là lạ.

Tô Doanh Tụ tựa phi tiêu liếc mắt hần một cái, chậm rãi đi ra phía sau bình phong.

Quần áo cứ một kiện lại một kiện vắt trên bình phong, tay cầm sách của Kỉ Ngâm Phong cũng từ từ siết chặt, thấy cuối cùng là một chiếc yếm đậm tử sắc vắt trên bình phong, nhiệt khí đã bắt đầu lan tràn khắp cơ thể.

Sau bình phong hơi nước bốc cao như khí trời, trong sương mù mơ mơ màng màng có thể thấy được dáng người mạn diệu đang chơi đùa trong bồn tắm.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng nước làm Kỉ Ngâm Phong ngồi ở bên cửa sổ đọc sách thủy chung không thể thu liễm tâm trí, ánh mắt mỗi khi lơ đãng lại hướng về phía cảnh xuân vô hạn sau bình phong.

Vụ lý xem hoa, hoa phi hoa, ý mê người.

Nghe tiếng bước chân đi gần tới bình phong, Tô Doanh Tụ mây liễu nhíu lại, bạc môi phiếm một tầng ý cười quyến rũ, “Tướng công, người cũng muốn tắm một chút sao?”

Tiếng sách vở rơi xuống đất truyền đến, cước bộ nhất thời hỗn loạn, nàng thậm chí còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt quần bách của Kỉ Ngâm Phong lúc này, không nhìn được liền “phốc” bật cười ra tiếng.

“Tụ nhi —” Hần buồn bực gầm nhẹ một tiếng.

“Người là quân tử, môn đồ của Khổng thánh nhân, nhớ lấy, nhớ lấy.”

Vô luận Kỉ Ngâm Phong nghe như thế nào cũng thấy được ý cười cùng trêu chọc hàm xúc trong đó, hần chẳng biết làm gì khác hơn là cười khổ.

Một lần nữa đi trở về bên cửa sổ ngồi xuống, nương theo ánh nến tiếp tục đọc sách. Tuy rằng nỗi lòng bay tán loạn, tiêu cự không thể tập trung, nhưng hần cố hết sức làm cho lực chú ý của mình tập trung đến cuốn sách.

Chậm rãi thu liễm tâm thần, chuyên chú đọc cuốn sách trên tay.

Nghiêng tai lắng nghe tiếng hần hít thở dần dần vững vàng, Tô Doanh Tụ thản nhiên cười, vốc nước tẩy đi phong trần trên người.

Mùi thơm xử nữ thản nhiên vắn vít trên mũi, Kỉ Ngâm Phong kinh ngạc ngẩng đầu ...

Mỹ nhân mới tắm xong như hoa sen sau mưa càng hiển tươi mát, trên người vẫn còn dấu tích bọt nước đọng lại, ngọc diện mang theo ý cười nhạt nhẽo lại có một tư vị khác thường.

Tô Doanh Tụ một bên cầm lấy bố khăn khô ráo lau mái tóc dài ẩm ướt, một bên ngồi xuống cạnh cái bàn.

“Người không tắm một chút sao?”

Hần nhướn mày, có chút dăm chiêu nhìn về phía bình phong, bên môi nổi lên một nụ cười tà tứ, “Dùng nước người tắm qua?”

Chạm tới ánh mắt nghiền ngẫm của hần, mặt nàng không khỏi nóng lên, đem ánh mắt dời đi nơi khác, “Bảo chủ quán đến rồi là được rồi.”

“Không cần, nước nường tử tắm qua cũng lưu hương a.” Hần trêu tức nhìn cái cổ đang từ từ phiếm hồng của nàng.

“Kỉ Ngâm Phong ——” Nàng trừng mắt hần.

Kỉ Ngâm Phong kề sát vào nàng, “Thật sự rất thơm a, đây phải chăng chính là cái gọi là mùi thơm xử nữ?”

Tô Doanh Tụ nâng tay liền đánh, liền mắng: “Người cái đồ ngụy quân tử, cả đầu toàn kiêu diễm phong tình, đáng đánh a.”

Hần nhẹ nhàng bắt lấy tay nàng, cười nói: “Đối với nường tử của mình thất hồn lạc phách là chuyện bình thường.”

“Bình thường cái quỷ.” Nàng vung tay trái hung hăng đánh hần một phen, ngược lại còn làm cho hần cười càng thêm vui thích.

Trong tiếng cười, hần buông quyển sách trên tay xuống, đi tới phía sau bình phong thoát y tắm rửa.

Tô Doanh Tụ tiếp tục chà lau mái tóc, một bên thì thảo tự nói. “Người có tính cách ác liệt như vậy mà sao truyền ra ngoài lại tốt thể chứ, không có đạo lý.”

“Nương tử đang nói cái gì vậy?”

“Tập trung vào chuyên môn đi.” Nàng tức giận nói.

“Giúp ta kì lưng.”

Tô Doanh Tụ con người hỏa diễm bừng bừng nhìn về phía bình phong, gần từng chữ “Tự mình làm.” Hần hiện tại không có mảnh vải che thân, nàng đi vào không phải là cái gì cũng nhìn thấy sao? Người kia tuyệt đối là cái đồ bại hoại trong thánh nhân môn.

“Chúng ta là vợ chồng a, giúp ta kì một chút đi mà.” Hần bắt khuất tiếp tục yêu cầu.

“Không kì.” Nàng từ chối.

“Ta đây liền đi ra ngoài.” Hần cười, phía sau bình phong vang lên tiếng xuất thủy.

“Không cần.” Tô Doanh Tụ hỗn hển mệnh lệnh cho hần.

“Vậy người tiến vào giúp ta kì.”

Mặt của nàng nháy mắt đỏ bừng, môi dưới khe cắn, do dự một lát rốt cuộc đứng dậy hướng bình phong đi đến.

Nhìn nàng nhắm mắt lại đi đến gần bồn tắm, Kỉ ngâm Phong ý cười xấu xa, thân thủ đem nàng kéo tới gần.

“A!” Nàng cả kinh mở mắt, đập vào mắt chính là trượng phu da thịt quang lỏa, làm mặt nàng nổi lên hai rặng mây đỏ, ngượng ngùng xấu hổ vô cùng, “Kỉ Ngâm Phong, người ... người ...”

“Giúp ta kì lưng a.” Hần cười khê, đưa bố khăn cho nàng.

Tô Doanh Tụ đi qua, tiếp nhận bố khăn, chuyển ra phía sau thay hần kì lưng.

“Nương tử chưa từng xem qua nam nhân tắm rửa sao?”

“Người muốn bị quang thân ném ra ngoài sao?” Nàng cắn răng.

“Coi như ta chưa nói.” Kỉ Ngâm Phong mất mặt sờ sờ cái mũi. Thời tiết rét lạnh như vậy, hần cũng không muốn chịu cảnh không mảnh vải che thân bị ném ra ngoài, không cảm mạo thì cũng bị phong hóa.

5. Chương 5

Đệ ngũ chương

“Nương tử, người không thể bắt nạt ta không có võ công.” Mấy lần bị người ta không lưu chút mặt mũi nào ném ra ngoài phòng trọ, Kỉ Ngâm Phong kháng nghị.

“Người cũng không thể bắt nạt ta đối với người da mặt dày a.” Tô Doanh Tụ cũng là bất mãn đầy mình.

“Không cho phép ném ta văng ra ngoài.” Tôn nghiêm của nam tử hần cùng khí tiết của người đọc sách đã biến mất hầu như không còn một mảnh, đành phải cố gắng cứu vãn lại.

Nàng mày liễu nhướn cao, tà nghệ liếc hần một cái, lạnh lạnh nói: “Tùy tính hướng.”

Kỉ Ngâm Phong nhất thời há hốc mồm. Trả lời như vậy thật sự là rất lạnh, phi thường lạnh!

Nhìn cây cối bên đường trụi lủi trong gió lạnh phát ra tiếng gầy gầy rắc, Tô Doanh Tụ có cảm mà phát: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, chúng ta vẫn là thay xe ngựa đi.”

“Tốt.” Hần nhin không được ám hu một hơi, rốt cục có thể tạm biệt những ngày xóc nảy ngồi trên lưng ngựa.

Tô Doanh Tụ dường như không có việc gì đảo mắt nhìn hấn, trong lòng cười thầm, hấn nghĩ nàng thật sự không sợ lạnh? Đứa ngốc!

Thay xe ngựa đương nhiên là phải đi tìm xa phu. Ở nơi thành trấn phồn hoa này thì cũng không thiếu khuyết gì nên bọn họ dễ dàng tìm được xa phu cùng một chiếc xe ngựa vừa vặn.

Xa phu là một trung niên nam tử trung hậu. Xe hấn tuy rằng mộc mạc nhưng lại không giấu được sự khéo léo của chủ nhân. Toa xe chỉnh tề kiên cố vững chắc, trên màn xe còn thêu một đôi điệp sắc phi vũ, nhìn qua cảm giác không giống người thường.

Trong xe không khí hòa thuận vui vẻ cùng với thời tiết rét lạnh bên ngoài xe phảng phất như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

“Tốc độ như vậy liệu có chậm quá không?” Kỉ Ngâm Phong lo lắng nhìn nàng, tốc độ của xe ngựa so với ngựa cơ hồ kém hơn phân nửa lộ trình.

Tô Doanh Tụ cười nói: “Sẽ không. Bởi vì ta tin tưởng vô luận là Lâm Nam Anh hay Phi Nguyệt Giáo ai tìm được Vạn Sự Thông trước thì giang hồ cũng sẽ không gió êm sóng lặng như bây giờ.”

Nhìn thần thái cùng biểu tình của nàng, hấn hiểu ý mà cười. Người giang hồ đều có cách sống của bọn họ.

Tô Doanh Tụ đem một khối đá bản mỏng manh để lên trên chậu than, chờ khi phiến đá hồng nhiệt, lại lấy vài miếng thịt tươi mới đặt lên, mùi thịt nồng đậm từ trong toa xe chậm rãi phiêu tán làm người ta ngửi được mà phát thèm.

Nhìn nàng chuyên tâm nướng thịt, Kỉ Ngâm Phong cười nói: “Phương thức ăn uống kiểu này ta chưa bao giờ gặp qua.”

“Đây là phát minh của người giang hồ thôi. Xuất môn ra ngoài làm sao có thể có chén có bát a, nơi núi rừng cũng không có đồ dùng nhà bếp, nhưng hương vị lại thập phần ngon.” Nàng đem miếng thịt nóng hổi để vào một cái chén gỗ đưa cho hấn, lại lấy một miếng khác rồi đi ra ngoài toa xe, “Đại thúc nếm thử.”

“Cám ơn phu nhân.” Xa phu cười cảm tạ. Hấn làm người đánh xe vài chục năm nay rồi, đây là lần đầu tiên gặp được một đôi vợ chồng hòa khí như vậy.

Tô Doanh Tụ quay trở lại trong xe, tiếp tục nướng thịt.

“Chúng ta đến tốt cùng muốn đi tới chỗ nào?” Kỉ Ngâm Phong vẫn rất tò mò không biết mục đích cuối cùng là ở nơi nào.

Nàng giương lên một nụ cười quỷ dị, hắc hắc cười quái dị hai tiếng: “Trước hết tới Kim Lăng thành, nhưng cuối cùng ...” Nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười khoái trá.

“Cuối cùng là như thế nào?” Hấn đột nhiên có một ý tưởng kỳ quái, chỉ đợi nàng chứng thật.

“Chúng ta hay là trở lại Tô Châu thành đi.” Nàng khoái hoạt tuyên bố đáp án.

Quả nhiên, hấn cười lắc đầu: “Người đây là đang đùa giỡn sao?”

Nàng hừ một tiếng, trong giọng nói mang ý cười: “Hôn lễ của ta nha, tốt xấu gì thì đời này cũng chỉ làm một lần thôi. Hấn cư nhiên dám ngàn dặm xa xôi tới phá hư, không cho hấn loay hoay một vòng, trong lòng ta sẽ thấy rất khó chịu.”

“Nhưng là, sau khi hấn biết chẳng lẽ không tìm người tính sổ sao?” Hấn có chút lo lắng.

Tô Doanh Tụ cười, chìa cái mũi mình nói: “Tô Doanh Tụ ta là loại người nào, sao có thể sợ hấn đến tính sổ chứ. Huống hồ ta và lão bà tương lai của hấn là tỷ muội kết bái, là đại ân nhân của hấn, hấn cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng mà nuốt vào trong bụng thôi.”

Kỉ Ngâm Phong bật cười. Đúng vậy, hấn như thế nào có thể lấy tiêu chuẩn của người bình thường mà áp dụng với thê tử của hấn chứ. Hiện tại, hấn ngược lại có chút lo lắng cho vị nam tử họ Lâm được gọi là Huyết Kiếm Vô Tình kia. Chọc tới nữ tử như Tô Doanh Tụ tuyệt đối chỉ có thể là hấn bất hạnh.

“Này, Kỉ thư ngốc...”

“Ta là trưởng phu của người.” – Hấn nhắc nhở nàng.

“Được rồi, Kỉ Ngâm Phong!”

“Ngay cả danh cả họ cũng gọi ra a.” – Hấn có chút oán giận.

Tô Doanh Tụ lập tức mảy liễu nhưn cao, mắt phượng vì mị, “Tên cùng lắm cũng chỉ để gọi thôi, người muốn tiếp tục đối nghịch với ta về vấn đề này sao?” Nàng sẽ không để ý mà ném hấn ra ngoài cửa xe, một chút cũng không.

“Không dám.” Hấn mất mặt sờ sờ cái mũi. Ai! Mỗi khi như vậy hấn lại nhịn không được thống hận chính mình vì sao lại chỉ là người đọc sách tay trái gà không chặt, buồn bực a!

“Có đi qua Tần Hoài hà bạn nổi tiếng thiên hạ chưa?”

Kỉ Ngâm Phong thần tình phức tạp nhìn nàng.

Tô Doanh Tụ bĩu môi: “Ta chỉ là hỏi một chút thôi, đâu có nói người nhất định đã đi qua.”

“Không có.” – Hấn khẳng định trả lời.

“Sau khi ra khỏi Kim Lăng, hay là chúng ta tới đó đi, được không?” nàng tươi cười rạng rỡ nắm lấy tay hấn. Hấn nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Rốt cuộc có được hay không?” – Nàng truy vấn.

“Không tốt, người thân là nữ giới đi vào trong đó làm gì?”

“Bởi vì Vạn Sự Thông trụ ở nơi đó a.” – Nàng trả lời vẻ hiển nhiên.

“Khụ ...” Thực bất hạnh người nào đó bị sắc nước miếng của chính mình.

“Có cái gì kỳ quái chứ.” Tô Doanh Tụ vẻ mặt không cho là đúng, “Thanh lâu kĩ quán cùng sái tứ trà lâu luôn luôn là nơi tập trung nhiều tin tức nhất, hấn thân là giang hồ Vạn Sự Thông đương nhiên là lựa chọn vị trí hợp lý này a.”

“Người thường đi?” Hấn cẩn thận hỏi tưởng lại những gì nàng nói, hình như cùng cái người tên Vạn Sự Thông kia rất quen thuộc.

Tô Doanh Tụ sờ sờ tóc mai, tươi cười mang theo vài tia chần chờ nói: “Ta chưa nói sao?”

“Người khẳng định chưa nói.”

“Cái kia ... Vạn Sự Thông, hấn là cậu ta.”

Kỉ Ngâm Phong mắt mở to nhìn thê tử của mình. Cậu nàng? Đây không phải sự thật chứ? Hấn thật sự rất muốn té xỉu cho nàng xem. Nếu cái người tên Vạn Sự Thông kia là cậu nàng, vì sao lại muốn có người tới phá hư hôn lễ của ngoại nữ (cháu gái bên ngoại). Lại vì sao mà một chút cũng không lo lắng sẽ đem đến cho ngoại nữ huyết quang tai ương?

“Cậu của ta là người thực đáng đánh đòn.” – Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Đúng vậy, thật sự đáng đánh đòn.” Lúc này đây hấn vô điều kiện duy trì luận điểm của nàng, một người cậu như vậy quả thật quá bất lương.

“Cho nên người sẽ theo giúp ta, đúng không?” – Nàng vẻ mặt mong đợi nhìn hấn.

Hấn bỗng nhiên có cảm giác mình bị lừa.

Tô Doanh Tụ ý hướng hấn ôm ấp, ôn thanh mềm giọng nói: “Ngâm Phong, người đang tức giận sao?”

Không có, hấn cao hứng còn không kịp, đây là lần đầu tiên nàng biểu hiện yêu thương nhưng nhớ a! Bất mãn trong lòng Kỉ Ngâm Phong lập tức tan thành mây khói.

Đối mặt với kiều nhan như hoa, ôn hương nhuuyễn ngọc ôm đầy cõi lòng, cho dù là Liễu Hạ Huệ đi chăng nữa thì Kỉ Ngâm Phong cũng tin rằng hấn sẽ cầm giữ không được, huống chi hấn cũng chỉ là một phạm phu

tục tử thôi a. Chậm rãi tiến gần tới hai phiến môi anh đào tưởng nhớ đã lâu kia, khoảnh khắc khi nàng nhắm mắt lại, hần nhanh chóng tách hàm răng nàng mà ra tiến công, trần trọc mút vào, tay cũng chậm chậm hướng tới thắt lưng nàng.

Tinh lực thủy mâu thẳng tấp nhìn về phía hần, gắt gao đè lại móng vuốt sói của hần đang để ở thắt lưng mình.

Còn ngoạn? Kỉ Ngâm Phong có loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Thê tử hần gần trong gang tấc, hần lại muốn quá khổ hạnh tăng sống qua ngày, quả thực thiên lý cũng không tha. (Quân: ý anh này tức là vợ ở ngay cạnh mà suốt ngày phải “ăn” chạy như tăng lữ.)

Không nói hai lời hung hăng hôn lên cánh môi đỏ sẫm của nàng, gắt gao đem nàng ôm sát vào trong lòng, cơ hồ muốn nàng nhu nhập vào trong cơ thể.

Tình dục trong toa xe nhỏ hẹp chậm rãi tăng cao, tiếng thở dốc càng ngày càng nhiều, lý trí dần dần ruồng bỏ chủ nhân của chúng mà đi.

Tiếng vó ngựa như mưa từ xa truyền đến, tới trước cỗ xe ngựa thì đột nhiên đình chỉ im bất.

“Cường đao!” Xa phu phát ra một tiếng la hoảng sợ.

“Người ở trong xe thức thời thì đem tơ vàng tế nhuyễn giao ra đây, nếu không đao của đại gia cũng không tha cho các người.”

Lời đạo đầu phi thường tiêu chuẩn mẫu mực của bọn cướp đường.

Bên trong xe, Tô Doanh Tụ rất nhanh đem xiêm y chỉnh đốn lại lần nữa, cuối cùng không quên hung hăng trừng mắt nhìn mõ nam khởi xướng hết thảy mọi chuyện. Mà Kỉ Ngâm Phong nhìn nàng chỉnh lại vạt áo chỉ có đầy bụng không cam lòng, chỉ một chút nữa thôi a, bọn cường đạo chết tiệt!

Tô Doanh Tụ thân thể mềm mại đi ra khỏi toa xe.

Mấy chục tên đại hán thân hình nhanh nhẹn dừng mãnh bao vây xung quanh xe ngựa khi nhìn đến người ra khỏi toa xe là nữ nhân thì không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh diễm.

Một thân nguyệt sắc cẩm đoạn váy dài, thắt lưng đeo một khối ngọc bội, chất ngọc trong suốt sáng bóng, vừa nhìn liền biết là vật khó gặp. Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần thoát tục, dáng người yếu điệu, phong lưu ám ẩn, làm cho rất nhiều người không khỏi tâm tư ngửa ngáy, dâm sắc nổi lên trong mắt.

Kỉ Ngâm Phong cũng đi ra khỏi toa xe, nhìn đến ánh mắt đắm người kia, tuần nhan không khỏi trầm xuống, cho dù có là tượng đất thì lúc này cũng sẽ tức giận.

“Các vị hảo hán, vợ chồng chúng ta hai người là chạy lầy người, trong người cũng không có bao nhiêu, thỉnh các vị giơ cao đánh khẽ để chúng ta đi qua.” Tô Doanh Tụ ôn thanh hòa khí nói.

Tên đại hán cầm đầu cao thấp đánh giá nàng một phen, phát ra tiếng cười làm người ta Mao cốt tưng thiên(1): “Tiểu nương tử, người nếu có thể lưu lại theo giúp ta, trượng phu của người ta đương nhiên sẽ thả hần rồi đi.”

Kỉ Ngâm Phong tuần mạo kết hàn băng, lạnh lùng nói: “Người cũng là nhân sinh được cha mẹ dưỡng dục, há có thể nói ra những lời không bằng cảm thú như thế.”

“Tiểu tử, lão Đại của chúng ta là nể mặt mũi mỹ nhân mới nói như vậy, người nếu đã muốn chết chúng ta cũng vui vẻ thành toàn cho người.” Đám lâu la ở bên dưới ồn ào náo động.

Tô Doanh Tụ mâu quang lưu chuyển, cười nói: “Các người muốn ta thủ tiết cũng phải được ta đồng ý đã chứ, há có thể uống cổ ý nguyện đương sự như vậy.”

Tiếng nói ngọt ngào ôn nhuận như vậy làm người ta nghe vào xương cốt cũng muốn mềm ra, cường đạo cũng không ngoại lệ, lộ ra vẻ mặt si mê nói: “Tiểu nương tử, chỉ cần người lưu lại làm áp trại phu nhân của ta, trượng phu người ta tự nhiên sẽ thả.”

Nàng lộ ra vẻ mặt khó xử: “Nhưng là ta vừa không muốn lưu lại, vừa muốn trượng phu của ta bình an vô sự, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ cần trương phu của tiểu nương tử không ngại chúng ta lấy thiên vì bị, vì tịch phong lưu khoái hoạt một phen, ta sẽ để vợ chồng các người rời đi” (Quân: Ý của thằng cha này tức là nếu Phong ca không ngại cho bọn chúng ba chằm ba chèo Doanh Tụ một lần thì sau đó có thể rời đi.)

Kỉ Ngâm Phong tuần nhan xanh mét: “Bọn chuột nhất vô sỉ!”

Tô Doanh Tụ thân thủ đề lại đầu vai hấn, chậm rãi nhìn xung quanh một vòng, trên mặt tuy mang ý cười, nhưng trong mắt lại một mảnh thanh lạnh như băng: “Hảo hán một khi đã nói vậy, tiểu phụ nhân cho dù lòng có bất mãn cũng còn cách nào khác.”

Chúng cường đạo lộ ra thần sắc hưng phấn.

Bóng trắng khinh thiểm giống như một tia sáng bắn vào đám đạo phỉ, tiếng đao kiếm rơi xuống đất vang khắp rừng, mấy chục tên cường đạo đã như nê điều đồng tổ nhúc nhích không ngừng, bày ra đủ loại tư thế buồn cười trên lưng ngựa.

Tô Doanh Tụ nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, đem khăn lụa ra chà lau hai bàn tay một lần như vừa chạm vào cái gì đó dơ bẩn, rồi hai tay lại chà xát một phen, chiếc khăn hóa thành phần vụn phiêu tán khắp mọi nơi, mấy tên cường đạo nhìn xem mà trợn mắt há hốc mồm.

“Cao thủ!” Hai chữ này đột nhiên nổi lên trong lòng, sợ hãi cũng theo lòng bàn chân chạy dọc khắp thân thể.

Thật đáng buồn là bọn họ hiện tại có muốn cầu xin tha thứ cũng nói không được, miệng cũng chỉ mím chặt không thể phát ra bất kì thanh âm nào.

“Người tính xử trí bọn họ như thế nào?” Kỉ Ngâm Phong quan sát đến vẻ mặt thê tử, lại đột nhiên phát hiện mình căn bản đoán không ra bước tiếp theo nàng sẽ làm cái gì.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, không chút để ý nhìn về phía phương xa, “Tự nhiên sẽ có người xử trí bọn họ, chúng ta đi đi.” Nói xong liền chui vào trong xe.

Kỉ Ngâm Phong buồn bực tiến vào toa xe.

Xe ngựa một lần nữa chuyển bánh, người trong xe tiếp tục xóc nảy tiến hành lữ trình của mình.

Sau khi xe rời đi không lâu, một người từ trong rừng cây chậm rãi đi ra. Đó là một nam tử thực khí phách, toàn thân để lộ một cổ khí cuồng ngạo không gì kiềm chế được, khí thế như thể đem hết thủy hỏa nát dưới chân. Hắn một thân hắc y phảng phất như là Dạ Xoa đến từ địa ngục tố mệnh, trắng rừng vốn đã thanh u nay lại càng thêm quỷ dị vô thường.

Cường đạo không thể động đậy nhất thời cảm nhận một cỗ xúc cảm thanh mát xuyên thẳng thất lưng, có lẽ ngày này sang năm là ngày giỗ của bọn họ.

Hắc y nhân mắt lạnh nhìn thoáng qua đám cường đạo bị người điểm huyết, mũi nhọn hàn quang chột hiện nơi cổ tay rồi lại ẩn, chỉ trong chốc lát, trên sơn lộ đã là thi hoành lần lượt thay đổi, không một người nào còn sống.

Ngựa vô chủ vội vàng chạy tán loạn mọi nơi.

Trắng rừng yên tĩnh trừ bỏ gió lạnh hắt hiu cũng chỉ còn có những khối thi thể không bao giờ hồi phục được nữa, hắc y nhân nọ cũng đã hoàn toàn vô dã.

oOo

Lục triều kim phần, Kim Lăng thiên hạ phú.

Xe ngựa chậm rãi tiến nhập Kim Lăng thành, lọt vào trong tầm mắt là phố xá phồn hoa, thái bình thịnh thế, dân chúng an cư lạc nghiệp, tửu quán trà lâu thanh lâu ca quán sinh ý thịnh vượng, một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình.

Kỉ Ngâm Phong nhẹ nhàng than thở: “Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, quả nhiên.”

Tô Doanh Tụ nhìn ngả tư đường rộn ràng, tiếp tục cắn hạt dưa, không chút để ý nói: “Những lời này hình như trong thi thư sớm đã nhắc đến, không cần nói cho ta biết người bây giờ mới lĩnh ngộ hàm ý trong đó.” Nàng đã quyết định từ giờ trở đi sẽ khinh bỉ hẳn.

Hắn cười nghe nhìn nàng liếc mắt một cái: “Gia có cao đường, tử không xa du.”

Quân: ‘Nhà có bề trên, phận làm con cái không thể đi xa bỏ họ lại một mình

“Ra thế.” Nàng có chút sở ngộ gật đầu, mày liễu khẽ nhếch, điều quý nhìn hắn: “Chẳng lẽ người hiện tại không có cao đường sao?”

“Hiếu thuận thì có đủ đường, mà bất hiếu chỉ có ba, không có con nối dõi tông đường là tội lớn nhất. Hiện tại con dâu của họ chưa chắc đã bảo trụ được, tôn tử đương nhiên càng không biết ở phương nào, cho nên ...”

“Người đang hành hiếu?” Nàng tiếp lời nói, hạt dưa cầm trong tay bắn thẳng vào hắn, cười nói: “Thì ra đọc sách càng nhiều thì miệng lưỡi chỉ càng lợi hại hơn mà thôi.”

Hắn cười tránh sang một bên: “Bị nương tử phát hiện, hổ thẹn hổ thẹn.”

Nhìn hắn toan nho thở dài, Tô Doanh Tụ ý cười tràn đầy trong lòng, ý cười cũng kéo tới đuôi lông mày, thoáng chốc cứ như xuân về ba tháng hồi xuân, đại địa băng hàn tuyết tan rã, làm cho người ta đại ra, không thể nhúc nhích.

“Này, người bị choáng sao?” Phát hiện hắn đột nhiên vẻ mặt khờ dại nhìn mình chằm chằm, Tô Doanh Tụ trêu chọc nói.

Kỉ Ngâm Phong chậm rãi mở miệng: “Cười khuynh nhân thành, tái cười khuynh nhân quốc, quả nhiên không sai.”

Giật mình sững sốt một chút, hai gò má chậm rãi ửng hồng, vẻ mặt nàng nhất thời có chút ngượng ngùng, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Tựa như phát hiện được kỳ quan thiên hạ, hắn kề sát vào nàng nói nhỏ: “Tự nhi, thì ra người cũng có lúc thẹn thùng a.”

“Câm miệng.” Tô Doanh Tụ buồn bực quay đầu trừng mắt hắn. Tử thư ngọc này, rõ ràng là cái đồ đồ tử.

Kỉ Ngâm Phong cười thầm trong lòng, tay chỉ về một góc trên đường: “Cái tửu lâu kia thoạt nhìn khá tốt, chúng ta tới nơi đó ăn cơm trưa đi.”

Tô Doanh Tụ giương mắt nhìn, ba chữ to thiếp vàng “Bát Tiên lâu” ánh vào trong mí mắt, ba tầng lầu cao tinh xá, mái cong chọn góc, đèn lồng treo cao, hai bên cửa treo hai câu đối “Tấn thế gian thương nhân chi tâm – Sinh ý thịnh vượng thông tứ hải, tài nguyên tươi tốt đạt tam giang”. Trên bức hoành phi có bốn chữ kim quang chiếu rọi tứ phương: Cung hỉ phát tài.

Kỉ Ngâm Phong không có tâm tình thưởng thức phong cách kiến trúc của tửu lâu, toàn bộ thần trí đã lạc trong vẻ mặt mỉa mai hoặc mà thê tử lơ đãng để lộ ra – bàn tay trắng ngọc ngà chống chiếc cằm xinh xinh, môi anh đào khẽ hé, mắt phượng vì mỉa mai để lộ ra một chút ý cười.

Thủy mâu khinh chuyển, hơi lộ ra vẻ hờn dỗi: “Kỉ Ngâm Phong, người cả ngày nhìn chằm chằm ta chẳng lẽ không thấy phiền sao?” Thật sự là quá đủ rồi, hắn thường xuyên ngăn người nhìn nàng làm nàng cứ có cảm giác chân tay luống cuống.

“Không phiền, tuy nói sau trăm tuổi rồi lúc chết đi thì ai cũng chỉ còn là một đồng xương trắng thôi, nhưng tú sắc khả cơm vẫn có đạo lý của nó.” – Hắn làm một bộ biểu tình tìm được chân lý cho hành động ngày gần trước nụ cười của giai nhân.

“Ta không giống sách?” – Nàng cười hỏi.

“Người là thư trung nhan như ngọc.” – Hắn thành thật trả lời.

Ý cười không khỏi tràn từ đuôi lông mày tới khóe mắt, Tô Doanh Tụ lần đầu tiên phát hiện được một nam nhân ca ngợi lại làm nàng cảm thấy tâm hoa nộ phóng (tâm như hoa nở, ý chỉ sự vui mừng) như vậy.

Xe ngựa ở trước cửa tửu lâu chậm rãi dừng lại, lập tức một điểm tiểu nhị nhanh tay nhanh mắt lên chờ đón.

“Khách quan nếu muốn dừng chân ăn cơm thì Bát Tiên lâu của chúng ta là lựa chọn hàng đầu, tuyệt đối sẽ không làm các người thất vọng.”

Ngay khi Kỉ Ngâm Phong một thân lam đoạn cầm y, ngọc trầm thúc phát, tuần nhan như ngọc, ánh mắt phong thái vô hạn bước xuống xe, điểm tiểu nhị lập tức hiểu được lần này có khách hàng lớn tới cửa. Không phải nhà đại phú sẽ không có thần thái ý vị như vậy, nếu không phải học phú ngũ xe lại càng không thể có khí độ bất phàm đến thế.

“Nương tử, xuống xe.” Kỉ Ngâm Phong vươn tay vén màn xe lên, đỡ thê tử xuống xe.

Mùi thơm phả vào mặt, hoa mai đánh úp lại, bàn tay mềm như ngọc, mười ngón thon dài trắng nõn, chân váy mềm lay động theo mỗi bước đi, dáng điệu uyển chuyển, sau lớp lụa mỏng kia mơ hồ có thể thấy được kiều nhan như hoa, làm người ta trong phút lơ đãng mà thất hồn lạc phách.

“Khách quan, thỉnh vào bên trong.” Tiểu nhị là lần đầu gặp loại trường hợp đặc biệt với hai vị khách nhân xuất chúng như vậy nên có chút giật mình thất thần, nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục như bình thường, ở phía trước dẫn đường.

“Mỹ nhân như trân bảo một khi hiện thế, tất sẽ khiến cho thế nhân mơ ước chi tâm(2)” Kỉ Ngâm Phong cảm thán.

Tô Doanh Tú nhẹ nhàng băng quơ quét mắt nhìn hẩn một cái, không lên tiếng trả lời.

Đại sảnh lầu một vẫn còn bàn nhưng Kỉ Ngâm Phong lại quyết định ăn trong nhĩ gian, bởi vì hẩn đột nhiên phát hiện ánh mắt các thực khách trong tửu lâu không hẹn mà cùng nhìn về phía nương tử nhà mình, phẳng phẳng như muốn giặt phẳng chiếc khăn sa mỏng để chiêm ngưỡng tuyệt đại kiều nhan ẩn đằng sau.

“Làm gì phải quá mức như thế.” – Nàng không cho là đúng cười khê.

“Lần đầu tiên phát hiện trên đời nhiều sắc phối(3) như vậy.” – Hẩn oán hận nói.

Mở ra khung cửa sổ trong nhĩ gian, tầm mắt Tô Doanh Tú không có mục tiêu nhìn người trên đường đi tới đi lui, lạnh nhạt cười: “Đó là vì người quá mức xuất sắc nên mới vậy, ngày xưa ta cũng độc lai độc vãng hành tẩu giang hồ nhưng không có gây sự chú ý của người khác như vậy.”

Phải không? Thật là như vậy sao? Trong lòng Kỉ Ngâm Phong không khỏi tràn đầy nghi hoặc, sau đó cẩn thận hồi tưởng lại mới vừa rồi khi bước vào tửu lâu thì tựa hồ mọi người đều nhìn hẩn, sau đó ánh mắt mới chuyển qua trên người thê tử bên cạnh hẩn.

“Suy nghĩ cẩn thận rồi chứ?” – nàng cười hỏi.

Kỉ Ngâm Phong bất đắc dĩ cười khổ.

“Cho nên, cần gì phải quá mức so đo thế sự.” – Nàng tiêu sái cười, tiếp tục nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ.

Kỉ Ngâm Phong trong mắt tràn đầy thâm tình nhìn theo thân ảnh của nàng. Đúng rồi, chính là loại khí chất tiêu sái này làm cho dung nhan tú nhĩ của nàng có thêm mấy phần anh khí hiên ngang của nữ nhân giang hồ, giống như đơn điệu nguyên dã đột nhiên xuất hiện thanh tuyền làm ánh mắt người ta nhất thời sáng bừng lên.

Hương thơm của đồ ăn truyền vào mũi, điểm tiểu nhị bưng một khay đầy thức ăn ngon đi vào nhĩ gian.

“Phu nhân, có người đưa bái thiệp cho ngài.” Dọn xong thức ăn, tiểu nhị đem một phong thiệp mời kính cẩn đưa cho nàng.

Tô Doanh Tú đưa tay tiếp nhận, “Phiền toái người rồi, tiểu nhị ca.”

“Đây là phận sự của tiểu nhân, khách quan cứ thư thả dùng bữa, có việc gì hãy bảo ta.” Tiểu nhị rời khỏi nhĩ gian, thay bọn họ đóng cửa phòng lại.

“Người tựa hồ một chút cũng không giật mình.” Đây là kết luận của Kỉ Ngâm Phong sau khi quan sát kĩ càng vẻ mặt của nàng.

Tô Doanh Tụ cười cười, trực tiếp mở thiệp mời ra, “Quả nhiên là Phi Lai lâu.”

“Người đã sớm biết?” – hần lại càng kinh ngạc.

“Tôi địa bàn của Phi Lai lâu thì nhận được bài thiệp của bọn họ cũng là chuyện bình thường.”

“Muốn tận tình địa chủ sao?” – Hần đoán.

“Có lẽ.” Đáp án của nàng lại ba phải, hiểu thế nào cũng được.

“Vì sao?” – Hần không rõ.

“Phi Lai lâu” là võ lâm đệ nhất lâu, vừa chính vừa tà, hắc bạch nửa nọ nửa kia. Bọn họ một khắc trước có thể chủ trì võ lâm công nghĩa, nhưng ngay sau đó cũng có khả năng vào nhà người ta cướp của.

Kỉ Ngâm Phong sau khi nghe thê tử giới thiệu qua loa đã tóm gọn lại tình hình như vậy.

“Đồ ăn của tửu lâu này thực không tệ.” – Nàng trở về chỗ cũ gần bó với mỹ thực tư vị tuyệt vời, có chút hưởng thụ.

Kỉ Ngâm Phong cười khế. Hần biết nàng cố ý chuyển đề tài, nàng tựa hồ cũng không muốn nói nhiều về vị Phi Lai lâu chủ kia.

“Muốn uống xoàng một ly không?” – Hần thay nàng rót hai chén rượu.

“Người muốn chúc ta quá chén sao?” – Nàng tựa tiểu phi tiểu xem xét hần.

“Nương tử không thể uống sao?” – hần cười đến là bốn cột.

Nàng đẩy chén rượu ra, “Không uống.”

“Chỉ có một chén nhỏ thôi.” – Hần tha thiết khuyên bảo.

“Ta không uống rượu.” – Nàng kiên trì giữ vững lập trường.

Kỉ Ngâm Phong rót cục đành phải buông tha, tùy tay lấy ấm trà rót ỉnh một ly, không nghĩ tới một ly trà thơm vừa xuống đến yết hầu, tuần nhan liền đỏ ửng, ánh mắt bắt đầu mê ly.

Tô Doanh Tụ há hốc mồm. Trà cũng có thể say lòng người sao? Nhìn người nọ thân hình xiêu vẹo, ánh mắt của nàng buộc chặt lại.

Mắt thấy hần chuẩn bị ngã xấp xuống đến nơi, nàng vội vàng vươn tay đỡ hần, không nghĩ tới hần lại thuận thế ôm lấy nàng, men say mơ mơ màng màng nhìn nàng cười nói: “Nương tử, người hoảng thật là lợi hại nha.”

Một mùi hương khác thường bay vào mũi, vẻ mặt nàng đột nhiên biến đổi, cầm ấm trà đưa lên mũi ngửi, thần sắc uất giận đã tràn ngập trong mắt.

“Tiểu nhị, người lăn ra đây cho ta.”

Có người đẩy cửa tiến vào, cũng là điểm tiểu nhị.

Huyền y như mực, vẻ mặt kiên cố, khi nhìn đến Kỉ Ngâm Phong ôm thân thể mềm mại của Tô Doanh Tụ thì đáy mắt nhất thời hiện lên một tia huyết sắc tàn nhẫn.

“Lâu chủ đại giá quang lâm chẳng hay có gì chỉ bảo?” Tô Doanh Tụ thẳng tắp chào đón ánh mắt hần, không chút lùi bước.

Vân Phi Lai lạnh lùng nhìn Kỉ Ngâm Phong đang dần rơi vào mê man, ý cười trên miệng nhiễm thượng vài phần huyết tinh, “Năm đó ta nói rồi, người là của ta. Mà ta nếu không có được thì bất cứ ai cũng đừng nghĩ đến chuyện sở hữu.”

“Lâu chủ có nói qua sao?” – Nàng kinh ngạc nhú mày. Năm đó nàng chỉ chọc cho hần nổi điên mà thôi, làm gì phải để trong lòng lâu như vậy chứ.

“Trí nhớ của người quả thật cần người ta nhắc nhở một chút.” – Hần cười thị huyết.

“Vân Phi Lai, người đường đường là người đứng đầu Phi Lai lâu cư nhiên lại dùng loại thủ pháp hạ lưu này để đối phó với một người không có võ công, nếu truyền ra ngoài không sợ bị giang hồ chê cười sao?” Không dấu vết kiểm tra mạch đập của Kỉ Ngâm Phong, trong lòng lược định.

“Lần này chỉ là một chút thủ pháp tầm thường.” – Hắc bình thần nói – “Lần sau sẽ không đơn giản như vậy nữa.”

Tô Doanh Tụ mâu quang căng thẳng: “Lời này là có ý gì?”

“Người thông minh như Tô cô nương chẳng lẽ còn không rõ hàm ý trong câu nói đó hay sao?”

“Vân Phi Lai, ta hiện tại đã gả vào Kỉ gia, dùng ‘cô nương’ để xưng hô e là không ổn.” – nàng khiêu khích nói.

“Người đang ép ta sao?” – Hắc sắc từng bước dài.

“Ép người thì sao?” – Tô Doanh Tụ nửa điểm cũng không hề sợ hãi.

Vân Phi Lai hung hăng trừng mắt nhìn kẻ vẫn còn gần sát trong lòng giai nhân một cái, thẳng tay đánh ra một chưởng.

Song chưởng đụng nhau, song phương đều thối lui từng bước. Vân Phi Lai nhướn mày, tựa hồ cảm thấy kinh ngạc, “Võ công của người lại tiến bộ.” Mới hơn một năm không thấy, không thể tưởng được võ nghệ của nàng lại tiến bộ nhanh như vậy.

Tô Doanh Tụ mỉm cười, “Tạ lâu chủ khách lệ. Tiến bộ thế nào thì chưa nói tới, so với lâu chủ thì thiếp thân tự nhận vẫn còn kém xa.”

“Tô Doanh Tụ, người nhớ kỹ cho ta, nếu không muốn nhìn hắc bị thương thì tốt nhất hãy rời xa hắc.” Hắc lưu lại một câu cuối cùng, phi thân theo lối cửa sổ rời đi.

“Người nói thì ta nhất định phải nghe sao?” Tô Doanh Tụ lè lưỡi làm cái mặt quỷ, căn bản không để tâm tới lời nói của hắc. Nàng bữa bãi giang hồ lâu như vậy cũng chưa từng nghe qua ai ra lệnh cho nàng, ngay cả đôi cha mẹ dờ hơi của nàng cũng đừng mong là nàng sẽ nghe mệnh.

Thân thủ võ võ mặt Kỉ Ngâm Phong, dấu hiệu thanh tỉnh nửa điểm cũng không có, nàng không khỏi cảm khái một câu: “Cần gì đến ba chén, rõ ràng là hai chén đã đủ a.”

“Tự nhi ...” Người nào đó say rượu ý thức nỉ non, càng hướng về phía bộ ngực mềm mại mà cọ cọ.

Tô Doanh Tụ mắt phượng không khỏi trừng lớn, khó có thể tin cái người say đến bất tỉnh nhân sự thế này rồi mà cũng không quên trộm hương thiết ngọc, vươn tay muốn ném hắc văng ra ngoài lần nữa, nhưng đúng lúc ấy lại nghe hắc nói mê: “Không cần rời đi ta, ta yêu nàng a.” Thoáng chốc mọi hờn giận đều tan biến không còn chút dấu vết, còn lại chỉ là tràn đầy vui sướng.

“Tử thư ngọc!” Nhẹ nhàng mắng một tiếng, nàng nâng hắc đi ra phía ngoài. Tình trạng thế này thì nói cái gì cũng phải đi tìm một địa phương để dừng chân.

Khi xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa “Thu Phương viện”, biểu tình của xa phu chỉ có thể dùng cụm từ “trợn mắt há hốc mồm” để hình dung. Kỉ phu nhân đến thanh lâu làm gì?

Tô Doanh Tụ đem tiền xe giao cho hắc, quay đầu lại bữu môi nói với hai nữ tử trang điểm xinh đẹp đang kinh ngạc đứng ở cửa nhìn: “Còn nhìn cái gì, lại đây giúp ta một phen a.”

Hai nữ nhân lập tức chạy vội lại, cướp đi phù sau Kỉ Ngâm Phong.

“Xuống dòng lí.” (Quân: Hiếu chết liền =.) Tô Doanh Tụ lập tức mang theo trượng phu vọt qua một bên, “Đây là trượng phu của ta, các người chẳng lẽ cũng muốn nhúng chàm hắc sao?”

Hai nữ tử ha ha mà cười, “A, Tô đại cô nương của chúng ta mà cũng biết ghen a, thật không đơn giản.”

“Ta còn tưởng nàng cả đời chỉ biết giễu cợt người khác làm vui cơ đấy.”

“Thật sự là đại khoái nhân tâm a.”

Không để ý tới các nàng trêu chọc, Tô Doanh Tụ ôm lấy trượng phu đi vào bên trong, một đường quen thuộc đi thẳng tới sân viện sau cùng, nhìn đến cửa viện đóng chặt, không nói hai lời liền một cước đạp mở ra.

“Tô Doanh Tụ, người không cần mỗi lần đến đầu bắt ta phải sửa cửa có được không?” – Có người phát ra tiếng nói bất bình.

“Có thể được ta lâm môn một cước là vinh hạnh của cái cửa.” Tô Doanh Tụ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Người sao có thể lãng phí khuôn mặt nhân tinh tú nhã kia như thế chứ, đừng nói với người ngoài là ta quen biết người.”

“Như nhau, ta cũng không muốn thừa nhận ta quen biết người.” Tô Doanh Tụ không chút khách khí thẳng bước tiến vào, ngoài miệng vẫn không một tiếp tục đấu đá.

Chú thích:

(1) Mao cốt từng thiên: nổi hết cả da gà, dựng tóc gáy

(2) Mơ ước chi tâm: trong lòng nổi lên mơ ước, ham muốn chiếm đoạt

Sắc phôi: bằng sắc lang, kẻ hao sắc, yêu râu xanh, ...

6. Chương 6

Đệ lục chương

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng nói thanh linh quen thuộc, tựa hồ như đang thúc giục hẩn tỉnh lại. Chậm rãi chớp động hàng mi, Kỉ Ngâm Phong từ từ mở mắt.

Mạn giường xanh lam, phóng mắt ra xa lại thấy một tấm bình phong họa tứ đại mỹ nữ ngăn cách giữa trong và ngoài thính phòng, thanh âm quen thuộc đúng là theo từ gian ngoài truyền đến, ngoài ra còn có thanh âm của một nam tử xa lạ nào đó. Bọn họ hình như đang tranh chấp cái gì.

“Ta nói này Tụ nhi, tuy lần trước Vân Phi Lai thay người xử lý đám cường đạo kia, nhưng điều đó cũng không có nghĩa hẩn là người tốt.”

“Lời này người đã nói một trăm lần, ta nghe mà cũng mòn vẹt lỗ tai rồi.”

“Người cho rằng võ lâm Vạn Sự Thông như ta chỉ là hữu danh vô thực thôi sao? Người không biết mấy năm nay hẩn là như thế nào đi nơi nơi hỏi thăm hành tung của người, chỉ kém nước đem giang hồ lật tung lên để tìm thôi.” – Trong thanh âm của nam tử khó nén nổi sự lo lắng.

“Hẩn nếu có bản lĩnh đó thì đã tìm được rồi. Trên thực tế, hẩn vẫn không tìm được, cho nên ta cũng không việc gì phải bận tâm.” – Đây là thanh âm chẳng buồn để ý của Tô Doanh Tụ.

“Nhưng hiện tại người không phải là độc hành, mà còn có trượng phu của người.”

“Nói cũng đúng, cái tên thư ngọc kia quả là rất dễ làm bại lộ tung tích.”

Hẩn thế nhưng lại thành gánh nặng cho người khác? Trong lòng Kỉ Ngâm Phong nhất thời trở nên tối tăm.

“Ta nghe bọn hẩn nói người đi giải trừ hôn ước, như thế nào lại thành thân? Người có phải thấy người ta là người độc sách dễ bắt nạt nên nổi lên ý bất lương, quyết định giữ ở bên người để bắt nạt người ta cả đời?”

“Ta có ác liệt như vậy sao?” – Tô Doanh Tụ không hài lòng.

Kỉ Ngâm Phong có chút cười ra tiếng. Nếu chân tướng thật sự như những gì Vạn Sự Thông nói thì hẩn cũng rất vui vẻ. Nhưng, nói thế nào thì đối thoại với sanh cữu mà vậy thì quả là cũng có chút khô hài.

“Đúng rồi, Lâm Nam Anh không có tới tìm người sao?”

“Người cái tên bất hiếu này như thế nào lại tìm phiền toái cho cậu mình như vậy chứ?” – Vạn Sự Thông nhất thời bốc hỏa.

“Là người làm cậu như người bắt lương khai đoạn trước, người hại ta bại lộ hành tung, thiếu chút nữa đã đem đến phiền toái cho Kỉ gia rồi. Ta dù sao cũng mới lập gia đình, người làm vậy rõ ràng là muốn ta ở nhà chồng hồ nháo không yên mà.”

“Ta là giúp người a. Ta nghĩ như vậy có thể giúp người giải trừ hôn ước nhanh một chút, ai biết chọn tới chọn lui mà thời gian vẫn là chậm một bước chứ. Biết như vậy ta đã để cho Huyết Kiếm Vô Tình đánh tới cửa sớm hơn rồi.” – Vạn Sự Thông vô hạn hồi hận nói.

“Phải rồi, người cả đời khôn khéo, riêng chuyện này là thất bại. Cả đời ta liền như vậy bị hủy trong tay người rồi, phá hư có hai cánh cửa của người đã là nể tình lắm rồi.”

Nàng đá hỏng hai cánh cửa của người ta, chẳng lẽ sanh cừu hai người đang thảo luận vấn đề về hai cánh cửa đó sao? Kỉ Ngâm Phong nhất thời đầu đầy đại hận, hai kẻ dở hơi!

“Thư ngọc tương công của người tỉnh rồi, đến hỏi thăm một tiếng đi.”

Hắn làm sao mà biết mình tỉnh rồi? Kỉ Ngâm Phong nhất thời hoảng hốt.

“Kỉ Ngâm Phong người tự mình ra đi, ta sẽ không vào phù người đâu.” – Tô Doanh Tụ ngữ khí nhẹ nhàng nói.

“Người làm thê tử của người ta như vậy sao?” – Vạn Sự Thông bắt công thay người ta.

“Người ngay cả vợ cũng chưa thú, làm sao biết làm thê tử người khác là thế nào. Ai mà cần cái biểu tình thực hiểu biết đó của người, rất đối trá.”

“Tô Doanh Tụ, cái xú nha đầu nhà người! Từ nhỏ đến lớn người chẳng biết cái gì là tôn ti trật tự, kính trên nhường dưới, thật muốn đánh người một trận cho hả giận.”

“Có bản lĩnh thì đánh đi, ta mà sợ người mới là lạ.” – Tô đại tiểu thư hoàn toàn vô pháp vô thiên đáp lại, quả thực là muốn tức chết cậu của mình.

Kỉ Ngâm Phong vẫn như trước có chút choáng váng đầu óc, chậm rãi đi ra nội sảnh. Lúc nhìn đến người đang ngồi nói chuyện cùng thê tử của mình thì lập tức trừng lớn mắt. Đó là một nam tử phi thường trẻ tuổi, cùng niên kỷ của Tô Doanh Tụ tựa hồ không khác biệt lắm. Nếu không phải đã biết trước quan hệ của Vạn Sự Thông cùng thê tử mình, hắn nhất định không tiếp thu nổi vị nam tử trẻ tuổi này lại là cậu của thê tử mình.

Cậu phi thường trẻ tuổi, khó trách hai người nói chuyện lại hoàn toàn không có ngăn trở gì như thế.

Nhìn đến biểu tình khiếp sợ của hắn, Tô Doanh Tụ bĩu môi: “Không có gì hay mà phải giết mình. Cậu ta trời sinh đã có cái mặt như oa nhi, đã không còn trẻ trung nữa rồi mà vẫn là đối tượng tư xuân của các thiếu phụ khuê trung.”

“Cái gì thiếu phụ chứ, chẳng lẽ không thể là cô nương sao?” – Vạn Sự Thông đối với cách nói này cực kỳ bất mãn.

“Có thiếu phụ tư xuân là tốt lắm rồi, còn trèo cao đòi tơ tưởng cô nương nhà người ta, lão già người không thử nhìn lại mình xem.”

Mắt thấy hai kẻ dở hơi kia lại chuẩn bị bắt đầu một vòng khắc khẩu mới, Kỉ Ngâm Phong trong lòng đại thán. Hắn bây giờ đã có thể tưởng tượng nhạc phụ nhạc mẫu chưa thấy mặt sẽ là cá tình cùng bộ dạng gì, tám chín phần mười chắc không khác thế này là mấy.

“Cậu, xin nhận của Ngâm Phong một lạy.”

Vạn Sự Thông thấy có người hành lễ với mình, lập tức tươi cười rạng rỡ: “Ngoan, thật sự là đứa nhỏ thông thư đạt lễ, kết đôi với nha đầu vô pháp vô thiên này thật sự là đáng tiếc. Trong Thu Phụng viện của ta loại nữ tử nào cũng có, người cứ chọn tự nhiên để mà mở rộng tầm mắt a.”

“Vạn Thi Lễ!” – Tô Doanh Tụ rống to – “Người dám dạy hư hắn? Tin hay không ta sẽ hủy cái Thu Phụng viện này của người?”

“Tin.” – Vạn Thi Lễ nói càng lớn hơn.

Kỉ Ngâm Phong tả hữu đánh giá đôi sanh cữu này một chút, không nói gì nhìn trời.

Gọn gàng ngã chén nước đưa cho trượng phu, Tô Doanh Tụ lập tức lại chạy về phía trước mặt cậu: “Cuối cùng hỏi một câu, Phi Nguyệt giáo cùng Huyết Kiếm Vô Tình có ra tay quá nặng không?”

“Nếu có, người nghĩ trên giang hồ còn có thể bình lặng như thế này sao?”

“Cái đó không thành vấn đề, nếu bọn họ lặng lẽ quyết đấu thì người được xưng là Vạn Sự Thông như người cũng phải biết chứ.” – Tô Doanh Tụ không cho là đúng nói.

Kỉ Ngâm Phong đem chén không đặt trên bàn, mở miệng nói: “Nương tử, cậu là trưởng bối.”

Vạn Thi Lễ giống như tìm được người tri âm, hưng phấn nói: “Vẫn là ngoại sinh nữ tế(1) nói chuyện tri tâm a. Về sau nếu muốn tìm ngoại thất(2) thì cứ tới tìm cậu, ta nhất định sẽ giúp người tìm được đóa giải ngữ hoa.”

Một cái ghế dựa ngay lập tức ném về phía người nào đó nói chuyện mà không dùng đầu óc.

Vạn Thi Lễ né qua một bên, kêu to: “Tự nhi, người mưu sát trưởng bối nha.”

“Ta thật sự rất muốn giết người.” – Tô Doanh Tụ thành thật thừa nhận.

Kỉ Ngâm Phong lắc đầu thở dài: “Cậu, ta sẽ không muốn tìm ngoại thất, hảo ý của người vẫn bối lĩnh tâm.” Nhân sinh đến nay từ khi gặp được Tô Doanh Tụ hẳn liền thường xuyên gặp được những người làm việc cổ quái, thật không hiểu là tốt hay xấu nữa.

“A, công tử tỉnh! Người có chỗ nào không thoải mái không?” – Một nữ tử kiều mỹ từ ngoài cửa bước vào, vẻ mặt thân thiết đi về phía Kỉ Ngâm Phong.

Bóng trắng chợt lóe, Tô Doanh Tụ đã chắn ngang đường đi của nàng, cười nói: “Ngọc Nương, tin hay không người gần hẳn thêm nửa bước nữa ta sẽ phá hủy khuôn mặt người gặp người thích này của người?”

“A!” Ngọc Nương hé lên một tiếng, lập tức lui về phía cửa, hai tay bịt mắt, oán hận nhìn nàng: “Tô đại cô nương, người không thể lần nào cũng đem việc hủy dung ra uy hiếp ta có được không.”

“Ta cao hứng.”

Kỉ Ngâm Phong bật cười. Lúc này Tô Doanh Tụ nghịch ngợm tùy hứng chẳng khác gì tâm tính hài đồng, tựa như một ngoan đồng ác liệt chọc ọi người phát hỏa mà lại vô kế khả thi làm gì nàng.

“Cữu, cảnh cáo thủ hạ của người, ai dám đánh chủ ý với trượng phu của ta thì đừng có trách Tô đại cô nương ta thủ hạ không lưu tình.” – Tô Doanh Tụ một bộ dáng cộc mẹ hung hãn nở nụ cười với Vạn Thi Lễ cùng thủ hạ của hắn.

Kỉ Ngâm Phong cười khê: “Tự nhi, bộ dáng người lúc này hẳn là có thể dùng từ ‘đồ kị’ để hình dung a, có biết hay không?”

Mọi người kinh hô một tiếng, một thân ảnh bay ra cửa phòng, “choang” một tiếng, bồn hoa bên cạnh vỡ tan.

“Thật là mỹ nam tử đáng thương, sao lại thú một nữ tử như Tô đại cô nương làm vợ chứ. Đúng là luẩn quẩn trong lòng a.”

“Ai nói không phải đâu.”

“...”

Chỉ trong chốc lát, chỗ Kỉ Ngâm Phong ngã xuống đã được vây quanh bởi một đám oanh yến yển yển cảnh xuân tươi đẹp, thất chủ bất thiết(3) nói cái gì đó không ngừng.

Đẹp bên phải, xấu bên trái, thật vất vả mới đem trượng phu kéo ra khỏi đám oanh yến nồng mùi phấn son đó. Tô Doanh Tụ rất là tức giận, tay chống thắt lưng mắng: “Này, các cô nương của Thu Phượng viện không phải là cần tiếp khách sao? Ở trong này chảy nước miếng ngắm nhìn trượng phu của người khác làm cái gì.” Đối với trượng phu của người khác chảy nước miếng nàng không có ý kiến gì, nhưng đối với trượng phu của Tô Doanh Tụ nàng mà chảy nước miếng thì tuyệt đối không thể được.

“Nam nhân ngoài kia mười người thì cũng có đến chín người là vợ của người khác a.”

“Chúng ta chỉ là lấy hấn ra để luyện tập kỹ xảo câu dẫn khách nhân một chút thôi mà.”

“Phải a, vị công tử này bộ dạng phong lưu phóng khoáng như thế, cùng hấn ân ái thật sự là chuyện nhân sinh tối may mắn a.”

“...”

Nói một thôi một hồi, bỗng có người phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tô Doanh Tụ một cước đạp thẳng vào bộ ngực sữa của nữ tử đang nói chuyện quá mức rõ ràng nọ, nghiêng rằng nghiêng lợi trườn mắt nàng: “Ái ân? Tin hay không hiện tại ta cho ngươi hương tiêu ngọc vãn?”

“Nói giỡn thôi mà.” – Nữ tử kia cười lấy lòng, một chút cũng không có thần sắc hờn giận vì bị người khác bắt nạt.

Tô Doanh Tụ thu hồi liên chương, thuận tay huy huy.

Lập tức một nữ tử khác phát ra tiếng kêu thảm thiết thứ hai: “Đại cô nương, ta vừa mới đổi bộ đồ mới a, còn chưa kịp huy thỏ, ngươi cư nhiên huy hài?” (Quân: Ai biết, giúp ta với =.=)

“Ta thay ngươi huy a.” – Tô Doanh Tụ thản nhiên nói.

Một câu nói này đổi lại cả tràng cười của tất cả những người ở đây, nhất thời toàn trường một mảnh tiếng cười rộn rã.

Vài ngày sau, Kỉ Ngâm Phong đối với những chận tranh cãi đánh nhau âm ỉ, đấu võ mồm làm như không thấy, nhất là đối với việc thê tử của mình cùng một đám thanh lâu kỹ nữ cười mắng đùa giỡn nhau nhìn mãi cũng thành thói quen. Trong mắt những nữ tử lưu lạc phong trần kia, Tô Doanh Tụ giống như là một tiểu muội muội đáng yêu. Bởi vì nàng đối xử với các tỷ muội vô cùng thân thiết, nửa điểm cũng không cảm thấy các nàng không trong sạch, lại càng không khinh thị các nàng.

Nhưng đối với tình hình trước mắt lúc này thì hấn cảm thấy có điểm không thể chịu đựng được.

Áo trắng như tuyết, mạo tựa Phan An, tuấn mỹ như Tống Ngọc, giơ tay nhắc chân đều thi triển hết thảy phong lưu, toát ra khí thế một vị trọc thế vũ y giai công tử, đang ngồi giữa đồng lớn yên hoa nữ tử nói cười tự nhiên.

“Tự nhi!” Hấn ở trong lòng thầm than. Đám yên hoa nữ tử này cũng thật kỳ quái, cố tình giành lão bà với hấn, mà còn làm không biết mệt. Suốt năm ngày nay, hấn chưa từng tới gần thê tử mình trong phạm vi năm thước.

Tô Doanh Tụ ra vẻ thân nam nhi hướng hấn vẫy vẫy tay: “Kỉ ngâm Phong, lại đây cùng ngồi a.”

Tình cảnh như vậy, hấn làm sao có tâm tình đi qua đó cùng nhau ngồi a.

“Các tỷ muội có khách đến rồi, đi ra ngoài tiếp đón một chút đi.” Tú bà trên khuôn mặt vẫn còn chút phong vận của một giai nhân thời trẻ từ ngoài cửa đi vào, nhẹ phát cây quạt tròn nói.

Các nữ tử lập tức giải tán, đi ra ngoài đón khách.

“Mama, thời tiết thế này rồi mà ngài không lạnh sao? Còn dùng quạt làm cái gì.” – Tô Doanh Tụ không cho là đúng bĩu môi.

“Tiểu nha đầu, thế này mới thể hiện là mama ta cùng bọn chúng bất đồng a.”

“Phải phải, ngài đặc biệt ngại đông lạnh.” – Tô Doanh Tụ tự biên tự diễn.

Kỉ Ngâm Phong phì cười, vội vàng lấy tay che miệng lại, nhưng đầu vai run run vẫn tiết lộ tâm tình rất muốn cười lúc này của hấn.

Tú bà giống như tiểu cô nương bĩu môi, nói: “Không đùa với ngươi nữa. Mặc thành như vậy là tính đi gây tai họa phương tâm cho cô nương nhà ai đây?”

“Ta nào có?” – Tô Doanh Tụ kêu oan.

“Còn chổi? Mấy năm gần đây các hoa khôi không phải đều bị bộ dạng giả nam tử của người mà phương tâm âm đậm sao? Người cư nhiên còn muốn quýt nợ.” – Ngử điệu của tú bà khó nén ý cười.

Tô Doanh Tụ nhất thời mất mặt sờ sờ cái mũi.

Kỉ Ngâm Phong đến bên người thê tử, tò mò hỏi: “Người làm cho hoa khôi đổi người nhất kiến chung tình?” – Coi bộ dạng nàng khi cải nam trang thế này thì cũng dễ lắm.

“Chung quy so với làm nam nhân đối ta nhất kiến chung tình tốt hơn nhiều.” – Nàng tự an ủi mình.

Hắn không khỏi phụ họa thêm một câu: Nói cũng đúng, nữ tử ái mộ thì không sao, nhưng nếu nhiều nam tử ái mộ thì kẻ làm trượng phu như hắn chắc ngày nào đó sẽ chết trong bể dấm chua mất.

“Người mặc thế này là muốn xuất môn sao?”

“Phải! Cả ngày cứ đội đầu lạp phiến muốn chết.” nàng sờ sờ khăn thư sinh trên đầu, bày ra vẻ mặt sĩ tử ngạo mạn: “Đệ tử này sương có lẽ.”

Kỉ Ngâm Phong lại bật cười ra tiếng.

oOo

Một thanh một bạch, đồng dạng nhỏ y phương khăn, đồng dạng phong lưu phóng khoáng, đồng mặc mặc hương Doanh Tụ, đồng dạng nhã nhặn thanh tú. Hai nam tử tài mạo xuất chúng như vậy mà cùng đi du ngoạn, nói thế nào cũng là chuyện cực kỳ gây chú ý.

Nhưng hai nam tử phong thần tuấn tú như vậy mà ở giữa đường bị người ta đánh trộm ngấm hạ sát thủ thì cũng không phải cảnh đẹp ý vui chút nào.

Mười mấy hắc y vô sĩ đao kiếm nhất tề đâm tới nam tử áo xanh, thống nhất đến không chệ vào đâu được.

Ổng tay áo nam tử áo xanh vung lên đã đem năm sáu bả đao cuốn vào trong tay áo, lại vung tay lần nữa, đao kiếm nhất tề bay lên không.

“Phi Lai lâu mà cũng làm những chuyện hạ lưu như vậy sao?” – Nam tử áo xanh cười hỏi, hai tay áo tung bay lại cuốn đi lợi khí của hắc y nhân, vẻ mặt tiêu sái, ngữ khí thoải mái tự nhiên như đang bàn luận vấn đề thời tiết.

“Người là Tô Doanh Tụ!” – Cuối cùng cũng có người suy nghĩ cẩn thận.

“Chính là ta.” Cải nam trang Tô Doanh Tụ giơ chân đá một người bay đến tận trên nóc nhà, tay vẫn không quên ôm quyền thi lễ.

“Cẩn thận!” Kỉ Ngâm Phong ở bên cạnh chỉ nhìn thôi cũng đủ kinh hồn táng đảm, nhưng chung quy cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách đứng nhìn, một chút cũng không giúp được. nguyên bản hắn không rõ vì sao nàng lại muốn cùng mình đổi quần áo, nhưng hiện tại hắn đã hiểu, trong lòng cũng vì thế mà càng phát ra lo lắng trầm trọng. Rốt cuộc có cái nguy hiểm gì mà mình không thể biết đến? Nàng một mình gánh vác như vậy sẽ chỉ làm hắn càng thêm lo lắng mà thôi.

Mất thấy phi đao ngênh diện mà tới, Kỉ Ngâm Phong lại tránh không nổi.

Tô Doanh Tụ giơ chân lên, một cước đá bay gã hắc y vô sĩ gần đó, vừa lúc đánh chệch hướng phi đao.

Nàng cười nói: “Bắt nạt một văn nhược thư sinh tay trái gà không chặt là cường hạng của Phi Lai lâu sao?”

Một thân áo xanh di chuyển chớp nhoáng, hắc y nhân nếu không bị đánh bay thì cũng bị đá bay.

“Người không có việc gì chứ?” – Nàng cười thản nhiên quay lại hỏi hắn.

“Người thì sao?” – Hắn xem kỹ toàn thân nàng.

“Có việc là bọn họ a.” – Nàng cười đáp.

Mười mấy hắc y nhân tựa như phi tiểu bắn ra tứ phương, mỗi người ngã một chỗ: mái hiên, quầy hàng, mộc dũng, xe đẩy tay ... Buồn cười nhất là có người còn ngã vào thủy đàm của một khách điểm.

“Chúng ta trở về đi.” Bị hắc y vô sỉ vây đánh một hồi như vậy, hắc một chút tâm tình du ngoạn cũng không có.

“Cũng tốt.” Nàng cũng không có hứng đi tiếp. Cái tên Phi Lai lâu chủ kia thật sự rất kém cỏi kinh nhi.

Trở lại Thu Phương viện, Kỉ Ngâm Phong về mặt đông lạnh ngồi ở trong phòng, không nói được một lời.

Có chút dăm chiêu đánh giá về mặt hắc, Tô Doanh Tụ kéo ghế dựa ngồi trước mặt hắc, thanh thanh yết hầu nói: “Ta cũng không phải là không muốn nói cho ngươi, chỉ là sợ ngươi sẽ lo lắng sợ hãi mà thôi. Ngươi tức giận?” Xem ra là rất tức giận, vì từ khi quen biết đến giờ, hắc chưa từng để lộ ra vẻ mặt thế này.

“Ta là thượng phu của ngươi.” – Hắc nói.

“Đúng vậy.” Sự thật vốn là như thế, không cần phản bác.

“Hơn nữa người bọn họ muốn giết là ta, ngươi sao có thể không nói cho ta biết nguyên nhân?” Hắc không hy vọng làm một thượng phu vô năng yếu nhược, đó là chuyện tối giẫm đạp lên lòng tự tôn của hắc.

Tô Doanh Tụ trầm mặc một chút, cười cười: “Bởi vì ngươi không phải người giang hồ, nói cho ngươi cũng vô dụng.” Tên gốc tử này, chuyện giang hồ không thể dễ dàng nói rõ, mà nàng cũng thật sự lười mở miệng.

“Là Phi Lai lâu chủ sao?” – Tuy là câu hỏi, nhưng hắc đã có chín phần nắm chắc suy đoán của mình rồi.

“Ừ!” – Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Hắc vẫn không muốn buông tay sao?” – Kỉ Ngâm Phong trong lòng có chút động khí. Nàng nếu đã gả vào Kỉ gia, vì sao nam nhân kia vẫn không chịu buông tay?

Nàng nhún nhún vai cũng cảm thấy bất đắc dĩ: “Vân Phi Lai là người quá mức chấp nhất, cá nhân ta thì cảm thấy hắc là người điên. Mà đối với người điên thì chúng ta cũng không tất yếu phải điên theo hắc.”

“Nhưng đối tượng của kẻ điên đó là ngươi.” – Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

“Chẳng lẽ ngươi muốn đem kẻ đường đường đứng đầu một lâu đến bệnh viện tâm thần sao?” – Nàng trêu chọc nói. (Quân: Thề với trăng, cái cụm từ “bệnh viện tâm thần” là nguyên gốc, ko có chắt chém gì hết.)

“Có khả năng sao?” – Hắc nhướn mày.

Tô Doanh Tụ lắc đầu: “Người nằm mơ chắc nhanh hơn đấy.” Vân Phi Lai võ công cao cường là chuyện người giang hồ ai ai cũng biết, người có thể đả bại hắc nghe nói khắp giang hồ cũng chưa vượt qua con số năm, tuy rằng nàng cũng rất hoài nghi điều này.

“Nếu vậy thì có gì là tốt.” – Hắc vô thức thở dài. Một nam nhân tâm tính không bình thường đối với thê tử của mình lúc nào cũng như hổ rình mồi, cho dù là ai cũng không thể không lo lắng.

“Lo lắng cũng vô dụng, cái gì đến sẽ đến. Chúng ta ăn cơm đi thôi.” – Nàng cười, kéo hắc đi về phía nhà ăn.

“Có đôi khi thực đoán không ra ngươi đang suy nghĩ cái gì.” – Hắc cảm thán một tiếng.

“Ngươi cũng không phải con giun trong bụng ta, đoán không ra cũng là điều tất nhiên thôi.” Nàng cười, giả làm cái mặt quỷ, ấn hắc ngồi xuống ghế, đem bát cơm nhét vào trong tay hắc.

Cho dù trong lòng có rất nhiều phiền não, nhưng nhìn đến nàng kiều nhan như hoa, Kỉ Ngâm Phong cũng chỉ có thể quẳng tất cả ra sau đầu. Có lẽ nàng đã có biện pháp giải quyết rồi cũng nên.

Trăng treo đầu cành, canh hai đã qua.

Một thân ảnh phi thân ra khỏi Thu Phương viện, trong nháy mắt liền biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Phi Lai lâu – vô lâm đệ nhất lâu, tọa ở phía trên một ngọn núi cách Kim Lăng thành ba dặm, luôn khiến giang hồ nhân sĩ tâm sinh e ngại, không dám sinh sự.

Dưới ánh trăng, một bóng hình xinh đẹp lặng yên không tiếng động xuất hiện ở Phi Lai lâu, gió đêm thổi bay tấm lụa mỏng của đầu lập, lộ ra dung nhan thanh tuyệt như ảo mộng, làm người ta cứ ngỡ như tiên tử nguyệt cung hạ phàm.

Cửa Lâu chậm rãi mở ra, Vân Phi Lai một thân hắc y đi ra.

“Người quả nhiên tới đúng hẹn.” – Hắc đối với việc này thực vừa lòng.

Tô Doanh Tụ cười nói: “Có thể được lâu chủ đích thân mời là chuyện bao nhiêu người giang hồ tha thiết ước mơ, thiếp thân làm sao có thể không đến.”

“Mời.”

“Lâu chủ khách khí.”

Hai bóng người một trước một sau đi vào Phi Lai lâu, cánh cửa yên lặng khép lại, tựa như chưa từng có người đến đây vậy.

Vách tường phía trên được khảm một viên dạ minh châu lớn, đem nội lâu chiếu rọi sáng như ban ngày.

Khách và chủ ngồi vào chỗ của mình, hương trà tản mát trong không khí.

“Lâu chủ mời ta đến đây không biết là có chuyện gì?” – Nàng đi thẳng vào vấn đề, không muốn trì hoãn thêm.

Đôi mắt Vân Phi Lai thâm u như đáy đại dương nhìn về mỹ dung như hoa của nàng: “Cần gì biết rõ còn cổ hủ.”

“Lâu chủ.” – Tô Doanh Tụ dung nhan nghiêm lại – “Thiếp thân đã có phu chi phụ, lâu chủ cần gì phải si mê như cũ.”

“Đây là chuyện của ta.” – Hắc cười lạnh.

“Nếu lâu chủ nói vậy, ta đây cũng không còn gì để nói. Chẳng qua, tranh chấp giữa người giang hồ như chúng ta vẫn không nên liên lụy đến bá tánh bình dân thì tốt hơn.”

“Người lo lắng cho hắc sao?” – Hai tay nhanh nắm chặt vào tay vịn của ghế tựa, tay vịn bằng đàn mộc nháy mắt đã hóa thành bột phấn.

Tô Doanh Tụ nhẹ nhàng băng quơ liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Thê tử lo lắng cho an nguy của trượng phu là lẽ nhân chi thường tình, lâu chủ hà tất phải phản nộ như thế.”

Hắc vừa động, nàng liền động. Hai người trong lúc đó chung quy cách nhau một khoảng chừng một trượng.

“Người muốn ép ta giết hắc?” – Hắc giống như con dã thú bị thương gầm nhẹ.

“Giết hắc, hắc cũng như trước là vong phu của ta.”

“Nhưng hắc khi đó đã là người chết.”

“À!” – Nàng làm như không có việc gì lên tiếng, “Ta vừa lúc đối với chuyện thủ tiết rất có hứng thú. Nếu triều đình có thể lập cho ta cái đền thờ trinh tiết, kể ra mà nói cũng không tệ.”

Vân Phi Lai gân xanh nổi dữ dội, thiết quyền nhanh toả: “Giang hồ đặt cho người danh hào Đạp Nguyệt Vô Ngân – Quý Kiến Sầu, quả nhiên là danh phù kỳ thực.” Đây là nỗi đau của toàn bộ nhân sĩ giang hồ, lại là bất hạnh vô kể khả thi. Nhìn khắp giang hồ, kẻ thù của nàng lẫn khắp thiên hạ, bằng hữu của nàng cũng tương đương như vậy trải khắp bốn phương, là người luôn khiến kẻ khác đau đầu, cũng là nhân vật luôn khiến họ bất đắc dĩ chẳng thể làm gì được.

“Đa tạ lâu chủ tán thưởng.” – Tô Doanh Tụ chấp tay nói lời cảm tạ.

“Người nghĩ để hắc ở Thu Phượng viện thì có thể bình an vô sự sao?” – Hắc tươi cười thị huyết.

Tô Doanh Tụ trong lòng căng thẳng, trên mặt lại vẫn là biểu tình trấn tĩnh, khẽ cười nói: “Lâu chủ nói như vậy, ta đây cũng không có biện pháp gì, dù sao hiện tại ta đã ở trong thể nước xa không cứu được lửa gần.” Sớm biết như vậy thì nàng đã dẫn hắc đi, đáng chết.

“Người hiểu được là tốt rồi.” – Khóe môi hắc khẽ nhếch, lộ ra vài phần đắc ý.

“Lâu chủ định lấy trượng phu của ta ra để uy hiếp ta sao?” – Nàng nhướn mày.

“Việc này hữu dụng sao?” – Hấn hỏi lại.

“Chỉ sợ vô dụng.” – Nàng buông tay – “Nếu ta vì hấn mà ủy thân cho người, chỉ sợ tướng công nhà ta cũng tự tuyệt hậu thế. Kết quả vẫn là giống nhau thôi.”

“Cho nên, ta cũng không tính làm như vậy.”

“Nói vậy, thủ đoạn của lâu chủ nhất định là vượt ra ngoài ý liệu của người khác.” – Nàng một bộ biểu tình tò mò.

“Người hành tẩu giang hồ lâu như vậy, có từng nghe qua ‘xử nữ lệ’ chưa?” – Hấn cười tà tứ, phản thân ngồi xuống, vẻ nhàn hạ như đang cùng nàng nhàn thoai việc nhà.

Tô Doanh Tụ mâu quang xẹt qua một tia thiểm điện, trong lòng hoảng hốt. “Xử nữ lệ” – nước mắt xử nữ, là loại độc được tối ác liệt thúc giục tình tề giang hồ thịnh truyền. Nam nhân ăn phải xử nữ lệ nếu không cùng xử nữ giao hoan, nhất định kinh mạch sẽ bạo liệt mà chết. Nghe nói người nào nếu ăn xử nữ lệ mà có thể sống sót thì cuộc đời này đối với được vật kích tình cả đời miễn dịch.

Chẳng qua nghe truyền miêu nữ năm đó nghiên cứu chế ra loại được này bởi vì được tính quá mức ác độc, vẫn chưa lưu lại đơn thuốc. Nhưng là nàng năm đó dùng thừa một nửa, sau lại không biết tung tích gì, không thể tưởng được nửa còn lại đó lại đến tay Vân Phi Lai, cũng lấy đến để đối phó một văn nhược thư sinh.

“Ta không biết hấn, nhưng ta tin tưởng, cho dù hấn có thể sống sót, chỉ cần là đã dính qua nữ tử khác hấn cũng sẽ không đáng để người lưu luyện nửa phần nữa.” – Hấn cười ác độc.

Tô Doanh Tụ trừng mắt hấn. Chắc hấn hấn nghĩ rằng nàng gả cho người ta thì không còn là thân trinh bạch nữa mới có thể dùng loại xuân dược ác độc như vậy. Chẳng qua, bên trong tất thấy đều có an bài độc đáo của nó, là thứ mà loại phạm nhân như hấn không thể đoán trước được.

“Cáo từ.” Nàng nói xong liền đứng dậy, không chút khách khí đá bay cửa sổ lầu ba của Phi Lai lâu, phi thân ra ngoài, rồi sau đó biến mất trong ánh trăng mờ ảo.

Lấy tốc độ cực nhanh chạy vội về Thu Phượng viện, bước vào tiểu viện mình ở tạm, còn chưa tới gần cửa phòng đã nghe được tiếng rên rỉ thống khổ, nàng lập tức mũi chân, theo cửa sổ bay vào trong phòng.

Trên giường, Kỉ Ngâm Phong nguyên bản đang ngủ say bị nhân trối gô vào đầu giường, vẻ mặt tình dục bành trướng thống khổ không chịu nổi. Xem ra Vân Phi Lai nghĩ rất chu đáo, còn lưu lại cho nàng không gian tự hỏi, để chính nàng quyết định xem có muốn trượng phu đi chạm vào khuê nữ khác hay không. Nàng hội nhớ rõ sẽ đăng môn bá tị.

Đem cửa sổ khép lại, cửa phòng khóa chặt, nàng bước nhanh đến gần giường.

Thân thủ đem dây thừng trối chặt hấn cởi ra, không nghĩ tới dây thừng vừa rơi xuống đất, thân mình nóng bỏng của Kỉ Ngâm Phong liền nhào tới làm Tô Doanh Tụ té lăn trên đất.

“Này, không cần loạn xạ a.” Nàng khẽ gọi, trời ạ! Xử nữ lệ này rốt cuộc là dùng thứ gì chế thành a, hấn như thể nào đột nhiên biến thành đại lực sĩ chứ. Oa, quần áo của nàng, vừa mới mặc có một ngày mà thôi a.

“Roạt rào” không ngừng bên tai, Tô Toanh Tụ nhìn những mảnh vải phi vũ đầy trời không tiếng động cảm thán, nàng tự thoát có phải tốt hơn không, ít nhất sẽ không lãng phí như vậy a.

Cho dù nền nhà có phủ một lớp thảm thật dày, nàng vẫn cho rằng cái giường có vẻ thoải mái mềm mại hơn.

Một chương đẩy hấn ra, nàng vừa mới nhảy đến trên giường, hấn liền bỏ nhào tới, quả thực so với cao thủ võ lâm còn lợi hại hơn.

Khó trách tên là xử nữ lệ! Tô Doanh Tụ có chút sở ngộ, nam nhân trúng phải loại độc này căn bản là mất hoàn toàn lý trí, tựa như một con dã thú chỉ biết đến tình dục. Ác độc ở chỗ cho dù hấn cùng với nữ tử giao hoan, nếu nàng kia không phải xử nữ thì hấn nhất định sẽ bỏ mạng mà chết.

Đủ ác độc!

7. Chương 7

Đệ thất chương

Lỏa trình tương đối, nguyên bản vốn là một chuyện lãng mạn mà duy mỹ, nhưng ở dưới tình huống có người bị trúng xuân dược thế này thì mọi duy mỹ đều không còn sót lại chút gì, tất cả chỉ là tình dục trần trụi.

Không có nhu tình âu yếm, càng không có những lời nói tình cảm sẵn sóc, Kỉ Ngâm Phong gọn gàng dứt khoát tiến vào nàng, xuyên thấu hết thấy mọi trở ngại.

Lạc hồng xử nữ cọ rửa qua, lý trí của hắn từng chút lại từng chút hồi phục, đầu đầy đại hân chậm rãi thấy rõ người bị mình áp dưới thân, nhất thời cứng họng.

“Kỉ Ngâm Phong!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi tròng mắt hắn, chỉ kém nước giơ quyền đánh hắn. Đau chết nàng a, cái gì mà xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, căn bản chính là gạt người. Rõ ràng là thống khổ không chịu nổi, là địa ngục trần gian.

Cảm giác được phân hạ thân sưng nóng lên, hắn gầm nhẹ một tiếng, mãnh liệt co rút, để mọi luồng cuồng trong cơ thể phát tiết đi ra ngoài.

Tiềm chí như ngọc ở trên cái lưng bóng loáng mà như trẻ con của hắn di chuyển khơi dậy kích thích, đau nhức lúc mới đầu từ từ biến mất, thay thế vào đó là niềm vui thích thần nhiên dâng lên. Ngón tay ngọc trượt dần xuống thắt lưng, dùng sức một chút làm cho hai thân hình càng thêm gần sát nhau.

Nam tử ồ ồ thở dốc cùng nữ tử yêu kiều uyển chuyển rên rỉ giao tạp lại một chỗ, sau màn trướng là ái dục giằng giụa, muốn ngừng mà không được.

“Tự nhi ...”

Ngủ mà như không ngủ, tỉnh mà như không tỉnh, Tô Doanh Tự mở ra đôi mắt mờ sương, nhìn đến khuôn mặt tuần tú phóng đại của Kỉ Ngâm Phong, theo bản năng nhú mày lại: “Đừng ầm ỹ.”

Kỉ Ngâm Phong cười cười, đem thân mình nàng chỉnh lại, một lần nữa áp dưới thân, cúi người hôn lên xương quai xanh trần cảm của nàng, “Tự nhi, đừng ngủ ...” Giọng nam tử trầm thấp mơ hồ đứt quãng truyền vào trong tai nàng.

Sự trêu chọc quen thuộc làm cho Tô Doanh Tự vốn đang buồn ngủ mơ mơ màng màng nháy mắt đã thanh tỉnh, hoảng sợ tròng mắt cái người dư thừa tình lực này. “Xử nữ lệ” này đúng là rất ác độc, quả thực muốn ép chết nhân mệnh a. Trước kia nghe nói có một đêm bảy lần lang, nàng còn cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng hiện tại nàng nghĩ người nọ nói không chừng chính là do trúng xuân dược mà thành.

Canh năm gà gáy, sắc trời đại lượng.

Trong viện vang lên tiếng bước chân vụn vặt, chứng minh rằng mặt trời khăng định đã lên cao ba sào, bởi vì người ở chốn thanh lâu kĩ quán thế này bình thường không ngủ đến lúc mặt trời lên cao sẽ không dậy.

Thủy mâu mờ sương, hàng mi cong khẽ chớp – Thật sự là đáng sợ!

Cảm giác buồn ngủ dày đặc làm nàng thật muốn tiếp tục ngủ, nhưng cước bộ đã tới gần cửa phòng, thiết nghĩ có người không muốn cho nàng ngủ an ổn đây.

“Tự nhi, vợ chồng các người còn không tỉnh rồi giường sao? Cho dù là người trẻ tuổi cũng phải biết kiềm chế a.” – Thanh âm ẩn hàm ý cười của Vạn Thi Lễ theo ngoài cửa truyền tới.

Xem đi, thật sự là một chút tự giác của người làm trưởng bối cũng không có, lại còn nói cái loại ngôn từ kích thích văn bối như thế, Tô Doanh Tự nhin không được đáp lại một cách xem thường.

“Cửu, không nói lời nào ta cũng sẽ không cho rằng người cầm điếu. Đến ầm ỹ ta như vậy, tin hay không ta một phen hỏa thiêu chỗ này của người?” – Tô Doanh Tự mày liễu dựng thẳng, thật muốn lao ra người đá cho người nào đó vài cái cho hả giận.

“Được được, ta không nói nữa, các người tiếp tục ... ngủ.” Để lại một trận cười to, Vạn Thi Lễ cất bước đi xa dần.

Thực đáng đánh đòn!

Tô Doanh Tụ vừa mới đứng dậy, một cánh từ đã từ phía sau vòng qua eo nàng, đem nàng một lần nữa trở lại trong ổ chăn, nhiệt độ cơ thể ấm nóng tiếp xúc với thân thể nàng khiến cho nàng một trận run rẩy.

“Tụ nhi, ta rút cuộc hiểu được nguyên nhân vì sao quân vương lại tham luyện phù dung trường, không chịu lâm triều.” – Nhiệt khí ấm áp phun lên phía sau tai nàng, làm cho nàng nhin không được rứt đầu vai lại. Rất ngứa!

“Nàng thật đẹp.” – Hắc gần sát bên tai nàng – “Một đêm xuân mất hồn tận xương như vậy làm cho ta khắc cốt minh tâm.” Đã mơ hồ đoán ra tối hôm qua mình thất thường như vậy là vì có người hạ thuốc vào chén nước trà, nhưng hắc lại thẳm nghĩ cảm tạ người kia.

Lửa nóng nhất thời thổi quét toàn thân Tô Doanh Tụ, nghĩ đến một đêm qua điên cuồng, nàng thật muốn tìm cái hố mà chui vào.

Thân thủ xoay đầu vai nàng, bốn mắt nhìn nhau, ái muội nháy mắt lại lan tràn.

Tô Doanh Tụ mặt đỏ như con tôm, hai tay chống trước ngực hắc, thanh âm yếu ớt như muỗi nói: “Không cần ...” Nàng toàn thân đều đau nhức, thật sự không thể lại gánh vác thêm nhiều vui thích. Hiện tại nàng rút cuộc hiểu được cái tên gọi “xử nữ lệ” do đâu mà tồn tại, xử nữ thật sẽ rơi lệ đến chết. May mắn nàng thưở nhỏ tu tập võ công, nội lực thâm hậu, nếu không nhất định sẽ chết trên giường chỉ vì giao hoan.

Mặt Kỉ Ngâm Phong cũng đỏ ửng, ngón tay theo từ đầu vai nàng uốn lượn trượt xuống u cốc rậm rạp, ngứa quen đường cũ tìm u tham mật. Cảm giác nước mật tinh mịn trào ra, ngón tay rời khỏi, hạ thân nóng rực từ từ xâm nhập u cốc, lập tức liền cảm giác bị vách tường của nàng gắt gao vây trụ, hưng phấn bốc lên trong đầu.

“Tụ nhi ...” – Hắc kịch liệt luật động, trong miệng thấp hô tên thê tử.

Nàng theo hắc luật động mà trầm luân trong bể dục, nước chảy bèo trôi.

Hết thấy trần về trần, thổ về thổ, hồi phục bình tĩnh.

Tiếng hít thở vững vàng đều đều ở trong phòng phiêu đảng.

Đó là một loại trực giác, trực giác của người học võ.

Tô Doanh Tụ tuy đang mệt mỏi không chịu nổi, nhưng trực giác vẫn làm cho nàng thanh tỉnh đúng lúc. “Ai?”

Sao một hồi tĩnh lặng, người tới rốt cục lên tiếng, “Sao có thể là người?” Hắc không tin, hắc đau khổ bày ra mưu kế, vậy mà lại tính sai.

Tô Doanh Tụ đùa cợt giương lên khóe môi: “Vân đại lâu chủ không thể tin được đúng không? Mà cũng đúng thôi, bất luận là kẻ nào cũng không tin được ta lập gia đình đã mấy tháng, lâu như vậy mà vẫn một thân trong sạch như trước.”

“Vì sao lại như vậy?” – Vân Phi Lai phát ra tiếng rống như con dã thú bị thương.

“Bởi vì ta còn chưa xác định rõ có phải thật sự muốn cùng một văn nhược thư sinh sống cả đời hay không.” – Nàng lửa cháy đổ thêm dầu.

“Là ta, cư nhiên là ta tự tay đem người đẩy vào trong lòng một nam nhân khác.” – Vân Phi L trong lòng đau nhức, thân hình lay động một chút, một ngụm máu nóng từ cổ họng trào lên đến miệng, chậm rãi tràn ra khóe môi.

“Tướng công nhà ta hắc là phải mang tiệc rượu đến để đáp tạ một mảnh hảo ý thành toàn của lâu chủ.”

Vân Phi lai đánh ra một chưởng, chưởng phong đánh thẳng về phía giường, màn trướng tung bay.

Ngân quan chợt lóe hướng thẳng vào mặt mà lao tới, Vân Phi Lai không thể không lắc mình tránh né, màn trường một lần nữa buông xuống.

Nhưng vừa mới kia thoáng nhìn kinh hồng cũng đã đủ làm cho hắc khí huyết lộn một vòng. Cho dù bọn họ vẫn đang nằm trong chăn gấm, nhưng cứ theo cánh tay lơ lửng ra ngoài là có thể nhìn ra dưới lớp chăn gấm kia là hai thân thể trần trụi.

Tiếng bàn bị đập nát vang lên trong phòng, Vân Phi Lai phát ra một tiếng rống to, tựa như con dã thú bị thương chạy vội ra khỏi phòng.

Tô Doanh Tụ kinh ngạc mở to mắt. Hắc không phải là đã điên rồi chứ?

“Tụ nhi ...” – Kỉ Ngâm Phong nói mê một tiếng, thân thủ lại vòng qua thắt lưng ôm lấy nàng.

Nhìn nam nhân ngủ như chết này, Tô Doanh Tụ chỉ có cười khổ một tiếng. Hắc còn ngủ thực kiên định a, cũng không hề biết rằng mình mới vừa từ quỷ môn quan trở về.

oOo

Thời điểm Tô Doanh Tụ ngủ dậy giấc sau bước ra cửa phòng liền nhìn đến cậu mình biểu tình quái dị đang ngồi ở sân nhà nhìn nàng.

“Đột nhiên phát hiện ta đẹp hơn sao? Cữu.” – Nàng trêu chọc nói.

“Vân Phi Lai điên rồi.” – Vạn Thi Lễ nói xong liền chờ mong đáp án của nàng.

“Thật sao?” – Nàng lấp bắp kinh hãi – “Thật sự đã điên rồi sao?” – Đường đường là người đứng đầu một lâu mà lại yếu ớt như vậy? Chẳng lẽ những người cổ chấp thật sự không thể chịu nổi kích thích, hay là việc này đối với hắc mà nói thật sự là một đòn đả kích trí mạng?

“Nói cho ta biết tiền căn hậu quả một chút đi.” – Sắc mặt bà tám của hắc lập tức xuất hiện.

Tô Doanh Tụ mày liễu giương lên: “Ta vì sao phải nói cho ngươi?”

“Bởi vì ta là cữu của ngươi.” – Hắc cố gắng bày ra bộ dáng trưởng bối.

“Ngươi chẳng những là cữu của ta, mà còn là nam nhân lưỡi dài nổi danh thiên hạ, cho nên ta sẽ không nói cho ngươi.” – Bất kể là tin tức gì, một khi hắc đã biết liền đại biểu cho việc toàn thể giang hồ đều biết, nàng mà nói cho hắc thì chẳng khác nào viết cái bố cáo chiêu cáo cho toàn thiên hạ.

Nhìn ngoại sinh nữ nghênh ngang mà đi, Vạn Thi Lễ muốn giận mà không nổi, đem ánh mắt phóng tới người ở bên trong, vẻ mặt cười đến là gian tà đi vào căn phòng vợ chồng Kỉ thị ở lại.

Kỉ Ngâm Phong vừa mới đem vật áo chỉnh trang lại bỗng chốc nhìn người đi vào trong phòng: “Cữu, có việc sao?”. Nên nói thế nào đây, hắc trên mặt tựa hồ tràn ngập vẻ không có hảo ý, không biết nói như vậy có tính là xuyên tạc tưởng không nữa.

Vạn Thi Lễ vẻ mặt hiền lành tiêu sái đến gần, giọng điệu thâm thúy nói: “Ngâm Phong a, buổi tối hôm kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tụ nhi chưa nói sao?” – Kỉ Ngâm Phong mày kiếm khẽ nhếch, cười hỏi lại một câu.

Vạn Thi Lễ sờ sờ cái mũi: “Chưa nói! Ngươi nói đi, hai người các ngươi ở trong phòng một ngày hai đêm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lòng hiếu kỳ có thể giết chết cữu mệnh miếu, huống chi hắc đây là Vạn Sự Thông lấy việc buôn bán tin tức mà nổi danh võ lâm.

Kỉ Ngâm Phong cúi đầu cười cười, che dấu đi vẻ mặt hạnh phúc, ngẩng đầu lên thần sắc đã khôi phục như bình thường: “Cũng không có chuyện gì to tát cả, chẳng qua buổi tối hôm kia ta bị nhân ép uống một ly nước trà mà thôi.” Lát nữa Tụ nhi đến nhất định phải hỏi rõ xem rốt cuộc trong nước trà có thả dược gì mà làm cho hắc biến thân thành sắc quỷ không biết thỏa mãn, cứ quần quít lấy nàng cầu hoan.

“Đêm hôm kia?” – Vạn Thi Lễ tròng lớn mắt – “Thì ra dạ hành nhân kia là cố ý dẫn ta rồi đi.”

“Cữu?”

“Người thì bị người ta hạ được, Tụ nhi đi phó ước, sau đó ngày kế tiếp Phi Lai lâu chủ lại phát điên ...” – Vạn Thi Lễ lăm bằm lầu bầu, rơi vào trong ý nghĩ của bản thân, một lát sau thì lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, vỗ song chưởng nói: “Ta biết rồi, nhất định là Vân Phi Lai không biết tự lượng sức mình, tự chuốc lấy cực khổ mới có thể đưa mọi chuyện tới hậu quả xấu thế này. Nhưng ...” – Ánh mắt nghi hoặc nhìn Kỉ Ngâm Phong từ trên xuống dưới – “Người đến tốt cùng bị người ta hạ được gì?”

“Ta không biết.” – Đây là lời nói thật.

Nhưng hiển nhiên Vạn Thi Lễ không cho rằng hắn nói thật.

“Người thật sự không biết?”

“Hắn không biết.” – Một thanh âm thản nhiên bay tới.

Vạn Thi Lễ quay đầu lại mới phát hiện Tô Doanh Tụ không biết đã quay lại từ lúc nào, trong tay còn bưng một khay đồ ăn, vẻ mặt hứng thú nhìn hắn.

“Là cái gì?” – Hai nam nhân trầm miệng một lời hỏi.

Tô Doanh Tụ chậm rãi đem đồ ăn đặt lên bàn, không chút để ý nói: “Xử nữ lệ.”

Kỉ Ngâm Phong vẻ mặt mê mang.

Vạn Thi Lễ nghe xong lại như hít vào một ngụm khí lạnh.

“Ngâm Phong, ăn cơm.” – Nàng thẳng tiếp đón trượng phu ăn cơm, đối với ánh mắt trở nên quỷ dị của cậu mình xem như không thấy.

“Thành thân lâu như vậy, hai người cư nhiên chưa có viên phòng?” – Hắn rất tò mò, rõ ràng bọn họ bình thường đều biểu hiện rất là ân ái a.

Chiếc khay lên tiếng trả lời thay cho chủ bằng cách trực tiếp bay thẳng vào mặt người nào đó.

Hắn bổ nhào một cái nhảy ra khỏi phòng, bất mãn kêu lên: “Tô Doanh Tụ, người rất là không tôn trọng trưởng bối.”

“Dù sao người cũng không có thói quen đấy, chẳng phải sao?” – Nàng nhàn nhạt ứng thanh, đem bát cơm vừa xới xong đưa cho trượng phu.

“Ta không có thói quen không có nghĩa là người có thể tiếp tục như vậy.”

“Nếu đã không phải thói quen, ta chỉ sợ vạn nhất nếu ta thay đổi thái độ thì ngược lại người còn cảm thấy không thoải mái nữa kia. Đây là ta rất hiểu thuận a, cừu.” – Tô Doanh Tụ mặt không đỏ, khí không suyễn nói ra lý do.

Kỉ Ngâm Phong buồn cười, cúi đầu dùng sức và cơm. Cuộc đối đáp giữa đôi bảo bối sanh cữu này quả thực là món khai vị rất tuyệt.

Cơm mới ăn được một nửa thì Vạn Thi Lễ hứng thú vạn phần vọt tiến vào.

“Cừu, có tin tức?” – Tô Doanh Tụ mắt phượng khinh dương, thuận miệng hỏi.

“Huyết Kiếm Vô Tình bị người của Vô Tình môn tróc trở về chịu thẩm, khó trách hắn không có tới tìm ta.” – Hắn dương dương tự đắc nhìn tờ giấy trên tay, nói.

Ngay sau đó Tô Doanh Tụ mặt hạnh không tự chủ trừng lớn, tin tức này quả thật làm cho nàng lắp bắp kinh hãi, lập tức buông bát cơm trong tay, đoạt lấy tờ giấy.

“Ngâm Phong, chúng ta cơm nước xong sẽ lên đường.” Nàng xem xong nội dung trên tờ giấy, tùy tay chà xát một hồi, sau đó lại bưng bát lên.

oOo

Không rõ, thật sự có điểm không rõ. Kỉ Ngâm Phong nhíu mày, tiếp tục trầm tư đau khổ suy nghĩ.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” – Theo ngoài cửa sổ xe thu hồi lại tầm mắt, Tô Doanh Tụ quay qua nhìn kỹ nét mặt của hắn rồi hỏi ra miệng.

“Cửu của nàng đốt pháo trúc tiễn nàng.” – Hắn nói.

Nàng gật đầu: “Đúng rồi.”

“Có ý tứ gì?”

“Tiễn ôn thần.” – Nàng một chút ngưng ngừng cũng không có, trực tiếp nói ra đáp án.

Hắn cứng họng nhìn nàng. Ôn thần? Ở trong mắt Vạn Thi Lễ thì nàng có lẽ thật sự xứng với cái danh ôn thần. Nghe nói nàng mới chỉ ở nhờ Thu Phương viện có hơn mười ngày, mà sinh ý của Tần Hoài thanh lâu giảm đi thấy rõ, không vì cái gì khác mà bởi vì các nữ quan nổi danh có họ, vinh quang tột đỉnh đều chạy đến Thu Phương viện nói chuyện phiếm đánh cờ với nàng, bỏ ngoài tai mọi lời nói của tú bà nhà mình.

“Không có biện pháp, đây là lệ chất trời sinh đã có a, ta là Tô đại cô nương người gặp người thích thôi.” – Tô Doanh Tụ cười hì hì nhìn hắn, bày ra động tác tao thủ làm tư, hỏi – “Có hay không một chút phong trần vị?”

“Không có.” – Hắn trực tiếp phủ định. Nàng vốn một thân khí chất u nhã, muốn học được tư vị nữ tử phong trần thật sự là học không nổi.

Nàng bĩu môi, con mắt vòng vo xoay chuyển, đột nhiên tựa đầu phát buông, vạt áo nửa hé mở, lộ ra bờ vai trắng nõn nhẵn nhụi, mắt phượng bày ra tư thái mỉa mai hoặc, dùng giọng điệu mềm nhẹ đặc thù của đất Giang Nam mà nói: “Hiện tại có hay không?”

Kỉ Ngâm Phong ánh mắt căng thẳng, thanh âm trở nên thô ráp, “Tự nhi ...” Giai nhân la sam che đây, kiều dày tán, đôi mắt đẹp phong tình vạn chủng, hơn nữa lại gần trong gang tấc, máu trong người hắn thật như muốn sôi lên rồi.

Ngay khi nhận thấy sự khác thường trong ánh mắt hắn, Tô Doanh Tụ nhanh tay kéo lại xiêm y, vọt đến một bên: “Ta chỉ là hỏi ngươi có vị phong trần hay không, không có đánh tính yêu thương nhưng nhớ.”

“Ta không ngại.”

“Sự thật chứng minh, biện pháp các nàng dạy quả nhiên hữu hiệu.” – Nàng lộ ra vẻ mặt đắc chí.

Hắn đột nhiên có dự cảm không hề tốt chút nào.

Quả nhiên, câu kế tiếp mà nàng nói đã lập tức chứng minh ý tưởng của hắn. “Muốn cho nam nhân cầm giữ không chừng thì chiêu này rất có ích.”

Thân thủ lau một phen mồ hôi lạnh, hắn có chút vô lực: “Nàng học cái này để làm gì?”

“Chẳng vì gì cả, chỉ là tò mò thanh lâu nữ tử làm thế nào mà câu dẫn được trượng phu của người khác thôi mà.”

“Nàng ...” – Kỉ Ngâm Phong đột nhiên không biết nên nói gì với nàng.

Nàng ngồi trở lại bên người hắn: “Ngâm Phong, chúng ta đến kinh thành đi dạo đi.”

“Được.” Tay hắn vòng qua thắt lưng nàng, đầu chậm rãi tới gần cổ áo tỏa ra hương thơm của nàng.

“Ba.” Một tiếng vang nhỏ khiến cho vẻ mặt hắn bình thường trở lại, tâm trí cũng thanh tỉnh.

“Nếu ta nhớ không nhầm thì thánh nhân có giảng qua bậc quân tử không thể tham luyến khuê phòng chi nhạc mà quên đi trách nhiệm của mình.” Khổng lão thánh nhân giảng qua rất nhiều, tùy tiện trích dẫn một câu đều có thể dùng đến.

“Có chừng có mực là tốt rồi.” – Hắn ủy khuất bĩu môi.

“Cho nên, ngươi lại muốn ra khỏi xe để thanh tỉnh đầu óc một chút có phải không?” – Nàng không có hảo ý xem xét hắn.

“Đương nhiên không phải.” – Hắn lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng như hòa thượng nhập thiền.

Tô Doanh Tụ phì cười vui vẻ.

oOo

Kinh đô từ trước đến nay vẫn luôn là chốn phồn hoa tụ tập khắp thiên hạ.

Vừa đặt chân tới tiểu điểm hẻo lánh, thậm chí chưa kịp nghỉ ngơi, vừa vào đêm là Tô Doanh Tụ liền tính ra khỏi cửa do thám tin tức.

Kỉ Ngâm Phong kéo lấy tay áo nàng, biểu tình quyết tuyệt yêu cầu nàng phải cho hắn đi cùng.

“Ta đi Âm U môn a, người đi theo không thích hợp.” – Nàng thấp giọng cự tuyệt, không nghĩ sẽ kinh động tới những khách nhân khác trong điểm.

“Âm U môn? Không phải Vô Tình môn sao?” – Hắn nhớ rõ mình nghe được là Vô Tình môn.

“Chuyện giang hồ, người giang hồ, người không hiểu.”

“Không! Ta tuyệt đối không nghĩ lại để người ta ép uống được trà một lần nữa.” – Đây là lý do của hắn.

Tô Doanh Tụ trầm mặc, rồi sau đó bất đắc dĩ gật đầu.

Tổng bộ của một tổ chức sát thủ sẽ ở kinh thành? Chuyện này vô luận thế nào cũng đều làm Kỉ Ngâm Phong không thể tin được. Nhưng hắn lại không thể không tin, bởi vì hiện tại bọn họ đang ở trên đỉnh tổng bộ của người ta hóng gió. Nói thật, thời tiết rét lạnh như vậy mà chạy lên nóc nhà hóng gió thì quả thật là phi thường không thoải mái.

“Đã sớm nói là người không cần theo tới a.” – Tô Doanh Tụ nhìn hắn phi thường bất đắc dĩ, thân thủ cởi xuống áo choàng màu trắng của mình khoác thêm cho hắn.

Kỉ Ngâm Phong nhìn nàng, trong lòng lại thở dài, không phải hắn muốn nói a, ban đêm tham nhập vào tổng bộ sát thủ của người ta mà nàng còn mặc một thân áo trắng chói mắt, thực sự là quá kiêu ngạo!

“Quần áo của ta khó coi lắm sao?” – Nàng hơi hơi nghiêng đầu, biểu tình mang theo vài phần hoang mang.

Kỉ Ngâm Phong lắc đầu, “Đẹp lắm.” Tự như tiên tử đạp nguyệt lâm phàm.

“Vậy người tức giận cái gì?” – Nàng càng không hiểu.

“Người mặc như vậy đến dò đường, có phải hay không rất ...” Hắn hàm súc nhìn quần áo của nàng, cho dù hắn không phải người giang hồ cũng biết bình thường khi đi đêm đều là một thân hắc y.

Tô Doanh Tụ “phì” một tiếng nở nụ cười: “Ngốc tướng công của ta, ta vốn dĩ cũng không muốn che dấu a, nếu không đã chẳng cho người cùng theo tới.”

Kỉ Ngâm Phong vẻ mặt mờ mịt. Đây là ý gì?

“Bởi vì người không có võ công, cho nên mang người theo nhất định sẽ bại lộ hành tung.” Cho dù nàng một mình đến cũng sẽ không có ý định đi thay quần áo.

Hắn cái hiểu cái không.

Nguyên bản khoảng sân rộng được bao phủ trong bóng tối, đột nhiên đèn đuốc sáng trưng.

“Bằng hữu đêm khuya đến thăm, không biết là có gì chỉ bảo?” – Thanh âm từ phía dưới truyền đến, người nói chuyện là một vị trung niên nam tử cầm y ngọc đá, mang theo vài phần tư vị tiên phong đạo cốt.

“Không có gì chỉ bảo, vợ chồng chúng ta chỉ là cảm thấy kinh thành về đêm phá lệ mê người, thế nên mới muốn thưởng cảnh đêm trăng, mượn chỗ này của các vị một chút mà thôi.” – Tô Doanh Tụ thần sắc tự nhiên trả lời.

“Đạp Nguyệt Vô Ngân Quỷ Kiến Sầu Tô đại cô nương, từ bao giờ lại khiêm tốn như vậy?” – Trung niên nam nhân trên mặt mang theo nụ cười nhưng là ánh mắt lại lợi hại như đao, băng hàn thấu xương.

Là tên hiệu của nàng sao? Kỉ Ngâm Phong trong lòng nói thầm, nếu thật sự là vậy thì quả là rất chuẩn xác.

“Đâu có đâu có, ngay cả Âm U môn môn chủ đại nhân mà còn có thể biến hóa nhanh chóng thành kinh thành phú cổ, ta khiêm tốn một chút cũng là bình thường.”

“Cô nương là vì Lâm Nam Anh mà đến.” – Hần đi thẳng vào vấn đề.

Tô Doanh Tụ sờ sờ mái tóc dài, cắn cắn môi dưới, biểu tình mang theo mấy phần phức tạp: “Thật tò mò nha, vì sao ta rõ ràng đã thành thân rồi mà ai nhìn thấy ta cũng vẫn như trước bất khuất xưng ta là cô nương vậy?”

Kỉ Ngâm Phong ngửa đầu bắt đầu nhìn một vòng trăng tròn treo cao phía chân trời. Tụ nhi lại muốn làm người ta đầu óc choáng váng sao?

“Đây là việc nhà của tề môn, chỉ sợ Tô đại cô nương nhúng tay vào sẽ không thích hợp.” – Trung niên nam nhân phi thường hòa khí tiếp tục nói, hiển nhiên định lực thập phần thâm hậu, không hổ là người đứng đầu một môn.

Tô Doanh Tụ phi thường đúng ý hợp tình đáp lại: “Đúng vậy, là gia sự a. Người Lâm Nam Anh yêu là muối kết bái của ta, người đem em rể tương lai của ta bắt lại, người làm tỷ tỷ như ta đương nhiên là muốn đến xem hần một chút, thuận tiện đưa khẩu lao cơm cũng coi như là không quá phận đi.”

Kỉ Ngâm Phong bả đầu chuyển qua một bên, trong lòng thầm thấy buồn cười.

“Kẻ vi phạm sư huấn hần là nên bị trừng phạt.”

“Nói cũng đúng.” – Tô Doanh Tụ đồng ý gật đầu, nhưng chỉ một khắc sau ngữ phong lại thay đổi – “Nhưng cái này cũng còn phải tùy xem người làm sư phụ hạ mệnh lệnh là đúng hay sai a. Rõ ràng là ân oán của bậc bề trên các người...” – nàng biểu tình suy tư, sau đó tiếp tục nói – “Ta nghe nói là vì môn chủ cầu yêu bất thành, bị Phi Nguyệt giáo tiên nhiệm giáo chủ cự tuyệt, nhất thời cảm thấy khó chịu, từ đó về sau kết thù kết oán ...”

Ngay cả Kỉ Ngâm Phong cũng có thể cảm nhận được rõ ràng bầu không khí bắt đầu ngưng trọng, nhưng thê tử của hần lại vẫn thao thao bất tuyệt, muốn ngừng mà không được, cứ như là năm đó đã tận mắt nhìn thấy toàn bộ cục diện vậy.

Dưới ngọn đèn chiếu rọi, Kỉ Ngâm Phong rõ ràng thấy được trên mặt trung niên nam tử lúc xanh lúc trắng cảm xúc dao động, nghĩ đến lời Tụ nhi nói có thể là đúng sự thật thì có thể hiểu được, một là vì hần bị người ta nói toạc ra chân tình, mất mặt không nhịn được, hai là bị chọc tức đến mức cả người phát run.

“Giết!” – Hần nghiêng răng nghiêng lợi hạ lệnh tất sát, có vài bóng đen đã từ chỗ tối lao thẳng mà tới.

“Oa! Một chút cũng không hảo ngoạn, môn chủ tu dưỡng quá kém, chỉ đùa một chút mà đã hạ lệnh sát nhân a ...” – Tô Doanh Tụ trước đem Kỉ Ngâm Phong kéo đến bên người, thân hình tránh được mấy đòn rồi nhảy xuống, hiện thân trong đình viện.

“Tô Doanh Tụ chính là Tô Doanh Tụ. Có thể công khai xông vào Âm U môn như vậy mà mặt không đổi sắc, chuyện trò vui vẻ, người là người đầu tiên.” – Trung niên nam nhân mâu quang đã xuất hiện chuyển biến vi diệu.

Tô Doanh Tụ đột nhiên cười cười: “Nếu ta nói ta sớm đã tới, môn chủ có phải hay không sẽ đặc biệt tức giận?”

Trung niên nam nhân sắc mặt nhất thời đại biến, Kỉ Ngâm Phong nghĩ nếu dùng cụm từ mặt trầm như mực, âm hàn khủng bố để hình dung cũng không quá lời.

Có người lại như không thấy lửa cháy tuyệt không cam tâm, tiếp tục nói: “Cũng không nhiều lắm, chỉ có ba lần thôi mà, hơn nữa lần này không vượt quá ngũ căn, môn chủ không cần quá tức giận.”

Không tức giận? Kỉ Ngâm Phong dường như có thể thấy đỉnh đầu vị môn chủ kia ửng ửng bốc lên khói lửa vô hình rồi.

“Người đây là đang uy hiếp ta sao?” – Trung niên nam nhân lại một lần nữa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“A!” – Tô Doanh Tụ một bộ biểu tình kinh sợ - “Làm sao có thể? Ta chỉ là muốn môn chủ nể mặt mà tha cho Lâm Nam Anh lần này thôi, sao lại dám uy hiếp môn chủ đại nhân chứ.”

Trung niên nam nhân càng thêm phần nộ trừng mắt nhìn nàng. Giờ này khắc này, hấn rốt cuộc hiểu vì sao toàn giang hồ đều gọi nàng là Quý Kiến Sầu, nàng căn bản chính là lấy chuyện chọc cho người ta tức chết làm nghiệp cả đời.

“Người đã tới ba lượt, đều là tay không mà quay về sao?” – Nghĩ như thế nào cũng không có khả năng này. Nghe nói Tô Doanh Tụ cũng không phải tay không mà phản, nhưng cũng không lưu lại tung tích gì làm cho người ta muốn truy cũng không được, cho nên giang hồ mới đặt cho nàng danh hào Đạp Nguyệt Vô Ngân.

Tô Doanh Tụ một bộ biểu tình bị vũ nhục: “Nhập bảo sơn tay không mà quay về, chỉ có ngốc tử mới làm thế. Ta lại không ngốc, nhưng cũng chỉ là thuận tay nhập cư trái phép vào trong phòng người lấy chút đồ đem ra ngoài thưởng thức mà thôi.”

Oanh một tiếng, trung niên nam nhân ngón tay phát run chỉ vào nàng: “Thì ra là người đem “Nhất mệnh đường” ta tần tần khổ khổ luyện chế ...”

Cái gọi là “chút đồ” kia nhất định là rất quý, nếu không hấn cũng sẽ không hỗn hển như vậy. Kỉ Ngâm Phong cũng bắt đầu tò mò rốt cuộc thứ kia có công hiệu gì?

Mất mặt sờ sờ cái mũi, nàng lẩm bẩm: “Nhỏ mọn như vậy làm gì? Cùng lắm cũng chỉ là hai mươi viên hoàn đan thôi mà.”

Còn nói “thôi mà”? Âm U môn chủ thiếu chút nữa đã vì lời nói của nàng mà trúng gió ngã xuống đất. Hấn khổ luyện ba năm, tổng cộng cũng chỉ mới luyện ra ba mươi viên, nàng lấy hai mươi, vậy mà còn nói “thôi mà”?

Kỉ Ngâm Phong giật nhẹ vạt áo thê tử, nhẹ lắc đầu nhìn nàng, ý bảo nàng không cần bức người ta tới phát điên. Bức Phi Lai Lâu lâu chủ giận đến phát điên đó là bất đắc dĩ, phàm là sự vẫn là không nên quá mức.

Tô Doanh Tụ đáp lại hấn bằng một nụ cười quyến rũ, làm cho tâm hấn lập tức dồn dập nhảy liên hồi.

“Cho nên nếu môn chủ thật muốn để ta tự mình đi tìm nơi Lâm Nam Anh bị giam thì đường như quá lãng phí thời gian của chúng ta rồi.” – Nàng rốt cuộc nói ra mục đích của mình.

Âm U môn chủ khước mắt giật giật vài cái, tuy đã nhận thức đây là sự thật nhưng lại cực độ không cam lòng: “Thiên hạ làm gì có thể có chuyện tiện nghi như vậy.”

“Nói cũng đúng.” – Tô Doanh Tụ gật đầu đồng ý – “Cho nên ta lại muốn mượn gió bẻ măng, nhân thể lấy luôn cái gì mà “Hoa khiên ngư cầm” của quý môn, môn chủ xin mời tự nhận xui xẻo.”

Âm U môn chủ khước miệng bắt đầu động kinh, nhất thời muốn nói mà không thành lời.

“Tự nhi.” – Kỉ Ngâm Phong thở dài – “Người đến tốt cùng là tới dò đường hay là đùa?” – Theo hấn thấy thì về sau có vẻ giống hơn.

“Đùa a.” – Đương nhiên đáp án này là không cần hỏi cũng có thể khẳng định.

Hấn không nói gì.

“Chúng ta không ở phía trước ngoạ, Linh muội muội sao có thể đi cứu người trong lòng của nàng được.” – Nhìn phía xa xa nơi thiên không có đóa yên hoa, nàng tươi cười tuyệt mỹ.

Yên hoa: yên ở đây là khói, mình nghĩ có lẽ nó gần giống với pháo hoa nhưng được dùng như pháo hiệu

“Tô Doanh Tụ ——” Âm U môn chủ giận dữ. Nàng cứ nhiên dùng kế điệu hổ ly sơn? Mà hấn đường đường là môn chủ một môn, lão đại của một tổ chức sát thủ, cứ nhiên lại quên đề phòng chi tâm, thật sự là không thể tha thứ cho chính mình.

Tay trái bảo vệ Kỉ Ngâm Phong, tay áo phải lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, dáng người mạn diệu dưới ánh trăng khiêu vũ tựa như đào kép vũ kĩ cao siêu đang thông dong hiển nghệ, làm cho người ta không kìm lòng được mà nhìn chăm chú vào từng chuyển động của nàng.

Chỉ một tay mà có thể đối phó nhất môn chi chủ (môn chủ một môn), công lực này đã không phải thứ mà có thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Mọi người trong Âm U môn trong lòng đều phát lạnh, khó trách môn chủ quá mức tập trung vào năng mà sơ sót sự tình khác.

Âm U môn chủ ngừng tay, hồ nghi nhìn người nọ thủy chung vẫn mang khuôn mặt tươi cười: “Đây đến tột cùng là dạng công phu gì?”

“Lưu Phi Vân Tụ chiêu bảy mươi hai, Vân Vũ Thất Thường.” – Tô Doanh Tụ cười meo meo nói ra đáp án.

Kỉ Ngâm Phong chỉ cảm thấy cái tên này thập phần lịch sự tao nhã, còn Âm U môn chủ thì lại quá mức sợ hãi. Quả nhiên là tuyệt thế võ công trong truyền thuyết đã thất truyền ba trăm năm về trước, khó trách năng hành tẩu giang hồ lâu như vậy mà tới nay vẫn như đi trên đất bằng, hữu kinh vô hiểm.

“Các người đi đi.” – Hấn vẫy tay thả bọn họ đi, bởi hấn biết mình căn bản không có khả năng lưu lại bọn họ.

“Chúng ta sau này còn gặp lại.” – Nàng cười hì hì nói.

“Không gặp vẫn tốt hơn.” – Âm U môn chủ sắc mặt càng trở nên âm trầm, còn tái kiến nàng thì hấn nhất định sẽ mạch máu bạo liệt mà chết.

“Cũng tốt.” – Tô Doanh Tụ biết nghe lời phải, phi thường vui vẻ với hành động phó chú.

8. Chương 8

Đệ bát chương

Hỏa lò thiêu đốt làm cho căn phòng trở nên ấm áp, bầu không khí hòa thuận vui vẻ khác hẳn với vẻ băng thiên tuyết địa bên ngoài.

Thoải mái nằm trên nhuyễn tháp, mắt nhắm hờ hưởng thụ trượng phu mát xa với lực tay vừa phải, Tô Doanh Tụ có chút buồn ngủ.

“Nàng đã liên hệ với nàng ta khi nào?” – Hấn có chút tò mò. Rõ ràng hấn vẫn đi theo bên người nàng, vậy sao đến cuối cùng cũng không biết nàng đã thông đồng với người ta khi nào, cảm giác có chút buồn bực.

“Có cái gì hay ho đâu, người không phải người giang hồ đương nhiên sẽ không biết trên giang hồ có thuật dịch dung. Xa phu của chúng ta đã sớm đổi người rồi.” – Nàng một chút cũng không cảm thấy có cái gì đáng ngạc nhiên.

Là như vậy sao? Một người có thể dịch dung thành một người hoàn toàn khác? Hấn vẫn không rõ.

“Phía dưới một chút ... ừ ... thật là thoải mái ...” – Nàng vừa lòng dật ra một tiếng ngâm nga thỏa mãn.

Kỉ Ngâm Phong cười lắc đầu, sủng nịch nhìn nàng. Lúc này nàng tựa như một con mèo nhỏ đang hưởng thụ sự vuốt ve cùng che chở của chủ nhân vậy.

Cảm giác bàn tay đang mát xa trên người chậm rãi dao động đến chỗ mẫn cảm, Tô Doanh Tụ mạnh mẽ mở mắt, nắm chặt cái tay không thành thật của hấn, lại “dâng tặng” hấn một cái trừng mắt rất rõ ràng.

“Tụ nhi — “ – Hấn gắt gáo dính chặt vào nàng, trong giọng nói ẩn chứa ý làm nũng.

“Rất lạnh.” – Nàng kéo lại cổ áo, kiên quyết không ột tia lãnh khí nào chạm đến thân thể. Loại thời tiết thế này, ăn mặc ấm vẫn là thoải mái nhất.

“Qua tam cửu, mùa đông cũng hết rồi. Hơn nữa trong phòng rất ấm áp nha.” – Hấn oán giận, hơn nữa nàng không phải đã nói người trong võ lâm có nội lực trợ thân sẽ không sợ lạnh sao? Căn bản chính là lấy cớ thoái thác mà thôi.

Tô Doanh Tụ che miệng, ngáp một cái thanh tú, nhu nhu mắt, một lần nữa nằm úp sấp trên nhuyễn tháp, lẩm bẩm nói: “Gần đây thực không muốn vận động chút nào.” Nàng rõ ràng không phải là kẻ lười vận động, chuyện này thật sự là kỳ quái.

“Nàng biến lười.” – Hấn cười, đưa tay vén lọn tóc mai ra sau tai nàng, lộ ra hai má tuyết trắng phấn nộn.

“Nói cũng đúng.” – Nàng thừa nhận chuyện này là thật.

“Xuất môn đi lại đi.” – Hấn đề nghị. Cứ bị nhốt trong phòng thể này thì quân tử mấy cũng nảy sinh ý nghĩ kỳ quái, rất dễ đi vào con đường tà đạo. (Quân: À, ra là ăn chay nhiều nên chán, muốn ăn thịt lại sợ bị “cản”. Chậc chậc! *vỗ vỗ vai* Phong ca vất vả rồi!T_T)

“Kinh thành thật sự rất nhàm chán.” – Nàng càng phát ra bất mãn. Nếu không phải trời đổ trận tuyết lớn thì nàng một chút cũng không muốn ở lại kinh thành.

“Không phải là vì nàng vừa mới chọc vào Âm U môn – tổ ong vò vẽ to đùng nên sợ người ta trả thù chứ?” – Hấn trêu ghẹo hỏi.

Giương mắt nhìn hấn, Tô Doanh Tụ bĩu môi nói: “Ai sợ ai còn chưa biết đâu.” Nếu không ngoài cái tên Đạp Nguyệt Vô Ngân, nàng đã chẳng có danh hiệu Quỷ Kiến Sầu.

“Đứng dậy, đi ra ngoài một chút đi.” – Hấn kéo nàng, giúp nàng chỉnh sửa lại y phục, rồi đem khăn che mặt mang cho nàng.

“Chán ghét.” – Nàng bất mãn lắm lắm, nhưng vẫn để mặc hấn lôi kéo mình ra khỏi cửa phòng.

Bởi vì tuyết đã rơi nhiều ngày liền nên nhiệt độ không khí giảm đi không ít, khách đến nghỉ trọ cũng giảm hẳn, cơ hồ có thể dùng từ thưa thớt để hình dung, thoạt nhìn thật có chút tiêu điều.

Tới mấy khách điểm nơi ngã tư đường thì người qua kẻ lại mới dần dần nhiều hơn, khi tới tửu lâu phố xá lại là cảnh tượng khí thế ngất trời, cứ như chỗ này căn bản không hề bị hàn lưu đột kích vậy.

“Đi uống một ly đi.” – Hấn cười hỏi, nhìn về phía nàng.

“Tốt, có thể làm ấm người.” Đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, nàng hơi nhú mày, mắt phượng tà nghệ nhìn hấn: “Không phải người không uống rượu sao?” Đêm động phòng hấn đã có nói qua lời này, ký ức trong nàng vẫn còn mới mẻ lắm.

Kỉ Ngâm Phong bực môi khinh dương, tràn ra một cái lúm đồng tiền mê người: “Ta nói là không muốn uống, cũng không nói là không thể uống hoặc sẽ không uống.” Đối với những gì mình từng nói qua hấn cũng không quên.

Không chút khách khí dâng tặng hấn một cái liếc mắt xem thường, thuận tay rút khỏi bàn tay dày rộng ấm áp của hấn, nàng đi về phía tửu lâu.

Kỉ Ngâm Phong cười lắc đầu, tính tình của nàng càng ngày càng trẻ con. Nhưng mà, điều này chỉ làm cho hấn càng yêu nàng hơn mà thôi.

“Hai vò nữ nhi hồng, càng lâu càng tốt.” – Tô Doanh Tụ vừa ngồi xuống một cái bàn trong tửu lâu liền mở miệng nói như vậy làm cho tiểu nhị lấp bắp kinh hãi.

“Một vò là được rồi.” – Kỉ Ngâm Phong đúng lúc này đi vào, thuận tiện sửa lại quyết định.

Ánh mắt tiểu nhị lưu chuyển qua lại giữa hai người này một lúc, cuối cùng quyết định nghe theo vị tuần mỹ thư sinh đây.

Rượu và thức ăn vừa được bày lên, Tô Doanh Tụ nâng tay tháo khăn che mặt xuống, nhưng lại có một cánh tay khác ngăn cản: “Không cần gây sự chú ý cho người khác.” Dung mạo xinh đẹp của nàng hấn chỉ muốn một mình trân quý thưởng thức, không muốn chia sẻ với ai khác.

Tô Doanh Tụ bĩu môi, dư quang nơi khóe mắt quét nhìn bốn phía, xác thực là có không ít người đang nhìn về phía họ rồi xì xào bàn tán. Trên đời này, người tò mò vinh viễn nhiều như lá cây trong rừng, thật khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Ba chén rượu nhanh chóng trôi qua cổ họng, vừa muốn châm chén thứ tư thì bị ngăn lại, nàng nhú mày nhìn hấn: “Làm gì?”

“Uống xoàng có thể được, quá mức sẽ không tốt cho thân thể.” – Hấn khẩu khí chậm rãi thản nhiên nói.

“Ba chén?”

“Ba chén!” – Hấn kiên trì.

“VẬY CHỖ CÒN LẠI?” – Bọn họ gọi những một vò a.

“CẦM VỀ TỪ TỪ UỐNG.” – Hấn cười.

Tô Doanh Tụ buồn cười cũng không được. Cầm về từ từ uống? Nếu một lần chỉ uống ba chén vậy một vò đủ uống rất lâu nha.

“Ăn nhiều đồ ăn đi.” – Hấn gấp rau vào bát nạng.

Thật sự rất muốn trợn trắng mắt, nhưng nạng đành nhìn xuống, lắc đầu, cầm lấy chiếc đĩa dùng bữa. Được rồi, nghe hấn vậy. Nhưng thật sự rất khó chịu nga, giang hồ chính là tận tình bữa bãi tiêu sái sống qua ngày, đại khối ăn thịt, mồm to uống rượu a! Thật đúng là con mọt sách, một thân văn nhân toan khí. Nhưng mà ... ai bảo hấn lại là trượng phu của mình chứ, đành chấp nhận thôi.

Kỉ Ngâm Phong buông đĩa xuống, đáy mắt xẹt qua một tia ý cười như có rắp tâm khác.

...

Quả thật cần từ từ uống. Nhìn hơn mười vò nữ nhi hồng ủ lâu năm bày trước mặt, Tô Doanh Tụ mắt sắc như đao không lưu tình chút nào bay về phía vị hôn phu của mình: “Người muốn nhiều rượu như vậy làm gì?”

“Uống xoàng mấy chén a.” – Diêm nhiên trả lời.

“Uống xoàng thì được, rượu quá hại thân.” Lấy gậy ông đập lưng ông.

“Ta thích nhìn bộ dáng vi huân của nạng.” Hấn thích bộ dáng nạng ba phần kiêu diễm, ba phần say lòng người, ba phần làm nũng bạc túy. Lúc vi huân nạng còn có bốn phần ý vị mê người làm người ta say mê nói không nên lời, giống như nét bút phác trên trang giấy, rót cho bức sơn thủy nhất tịch một cổ linh khí vậy.

“Không muốn thì đừng uống.” Nạng trừng mắt hấn, lướt qua vò rượu, đi thẳng đến nhuyển tháp ngồi xuống.

“Uống rượu làm ấm người cũng tốt.” – Hấn không vội không nóng nảy nói.

“Có hỏa lò.” – Nạng chĩa chĩa hỏa lò dưới chân, lấy ánh mắt khiêu khích nhìn thoáng qua hấn.

Thật sự là tiểu nữ nhân hay ghi hận a, Kỉ Ngâm Phong cười lắc đầu. “Hờn đối với ta như vậy thì có ý nghĩa gì?”

“Trong lòng có vẻ thoải mái.” – Đáp án lại càng đơn giản đến cực độ.

Hấn bật cười, cầm một chén rượu đi tới bên nhuyển tháp rồi đặt xuống kỷ trà bên cạnh.

Tô Doanh Tụ xoay đầu qua một bên, ánh mắt chợt lay chuyển. Có người, hơn nữa số lượng không ít. Phương hướng của bọn họ là nơi này, nghe cước bộ đoán chừng công phu cũng không phải loại yếu kém.

“Kỉ công tử ở bên trong sao?”

Nàng nhướn mày, thấp giọng hỏi: “Người có bằng hữu ở kinh thành?” Hay là bằng hữu vô lâm?

Kỉ Ngâm Phong lắc đầu, biểu tình hoang mang nhìn cửa phòng, “Xin hỏi là vị nào tìm tại hạ?”

“Tĩnh Di công chúa thỉnh công tử quá phủ một chuyện.”

Tô Doanh Tụ ban đầu chính là buồn bực vì sao người này nói chuyện lại có chút the thé, hiện tại rốt cục hiểu được, là thái giám. Khó trách!

Kỉ Ngâm Phong trong mắt hiện lên một chút phiền chán. Sao nạng ta vẫn chưa từ bỏ ý định?

Đánh giá về mặt của hấn, Tô Doanh Tụ vượt cảm, có chút đắm chiêu. Trong giây lát đã hiểu mình bạch, xoay người lại, nhẹ giọng hỏi: “Là người mà hoàng đế định tứ hôn cho người năm đó?”

Nhìn vẻ mặt hấn giật mình nhìn nạng, nạng hiểu mình đã đoán đúng, nhìn không được bĩu môi.

“Tự nhi ...” Nàng không phải là hiểu lầm gì chứ?

“Ta không hiểu lầm.” – Nàng giành trước trả lời, rồi sau đó ngữ phong vừa chuyển, thần sắc biến hóa kỳ lạ nhìn hẳn – “Ta chỉ là lo lắng người rơi vào miệng cạp.”

Kỉ Ngâm Phong thiếu chút nữa thì bị sắc nước miếng. Rơi vào miệng cạp?

Tô Doanh Tụ trong lòng thầm than, mời người ta quá phủ một chuyển mà lại phát ra không dưới hai mươi vị cao thủ võ lâm, thật sự thỉnh ý này có hơi “cường” a. Mà những cao thủ này không nghi ngờ gì, chính là dùng để kiềm chế nàng. Tuy rằng nàng không để ở trong lòng, nhưng biết có người nhớ thương trọng phụ của mình như thế, quả thật không thể nào vui vẻ được.

“Công tử đã thu thập xong rồi chứ? Có thể đi được chưa?” – Ngoài cửa truyền đến tiếng thúc giục.

“Đi.” – Kỉ Ngâm Phong thân thủ kéo theo.

“Muốn ta cùng đi?” – Tô Doanh Tụ cười mà như không cười nhìn hẳn – “Thật sự thích hợp sao?”

“Vợ chồng lười tiến có nhau, nàng là thê tử của ta không phải sao?” – Hẳn nhíu mày nhìn nàng.

“Nói cũng phải.” Chỉ sợ là có người sẽ không vui vẻ như vậy thôi.

Vừa ra khỏi cửa phòng, Kỉ Ngâm Phong đã bị số lượng lớn thị vệ cung đình trước mắt làm hoảng sợ. Bọn họ thật là đến mời hẳn dự tiệc sao?

“Công tử, công chúa điện hạ chỉ mời một mình ngài, tôn phu nhân ở lại khách sạn là tốt rồi.”

Dùng từ “lóa loét” để hình dung người kia thì có lẽ quá mức, nhưng Tô Doanh Tụ cảm giác hẳn thực quá mức nữ tính hóa, ngay cả lúc nói chuyện cũng ... thật có điểm muốn ói.

“Không thoải mái sao?” – Hẳn miễn cảm nhận thấy thê tử không khỏe, lo lắng hỏi.

Lắc đầu, nàng cười cười đáp: “Ngực có chút không ổn, nhưng không đáng ngại.”

“Thỉnh cầu công công chuyển cáo cho công chúa, thê tử của thảo dân thân mình không khỏe, ngày khác thảo dân lại dâng môn bái phỏng.” – Kỉ Ngâm Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh uyển chuyển cự tuyệt.

Công công sắc mặt thay đổi, ánh mắt như dao bắn về phía Tô Doanh Tụ thân hình yếu đuối tựa thiên tiên. Nữ nhân này sẽ là kinh địch của công chúa. Hẳn bao năm nay đã nhìn công chúa từ từ trưởng thành, vì công chúa, hẳn sẽ không tiếc hết thảy.

Tô Doanh Tụ buông mắt, trong con ngươi xẹt qua một tia khả nghi. Vị công công này dường như có chút lai lịch.

“Tướng công, người đi đi. Thiếp ở trong phòng nằm nghỉ một chút là ổn ngay thôi.”

Kỉ Ngâm Phong nhìn về phía nàng, cảm giác được bàn tay nàng lạnh lẽo nhéo hẳn một phen, sau đó chậm rãi gật đầu: “Cũng tốt, phải cẩn thận thân mình.”

“Thiếp thân biết.” – Nàng biểu hiện dụ ngoạn nhân lương, tựa như một con thỏ vô hại.

Nhìn theo bóng trọng phụ bị mười mấy cái thị vệ tiền hô hậu ủng mang đi, trên gương mặt vốn điềm tĩnh của Tô Doanh Tụ chậm rãi hiện lên một chút thâm trầm. Tĩnh Di công chúa rốt cuộc là người như thế nào?

...

Ở một khu nhà trong ngôi miếu đồ nát, Tô Doanh Tụ rốt cục tìm được một đám khát cái.

Màu trắng của tuyết, màu trắng của người, đại địa Thương Mang gian phẳng phất như hết thảy đều là một mảnh ngân bạch.

Mùi thịt phiêu tán trong gió, dẫn dụ đám khát cái thêm đến nhỏ dãi, ánh mắt rốt cục dừng ở một người áo trắng không biết từ khi nào thì vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mình.

Đem hai cái giỏ trúc đựng bánh bao để ở bậc thang phía trên, Tô Doanh Tụ mỉm cười mở miệng: “Liệu ta có thể hỏi thăm một việc này không?”

Nhìn cổ tay nữ tử này trong lơ đãng để lộ ra một miếng ngọc phù, nắm khít cái thần sắc nhất tấc, gật đầu: “Cô nương xin cứ hỏi.”

“Tĩnh Di công chúa.” – Người nọ nhẹ nhàng thần nhiên phun ra cái tên này.

Chừng nửa nén nhang sau, Tô Doanh Tụ cảm thấy mỹ mãn rời đi ngôi miếu đồ nát, không hề để lại một dấu chân nào trên nền tuyết trắng tinh.

“Đạp Nguyệt Vô Ngân, quả nhiên danh bất hư truyền.” – Cầm đầu nắm khít cái nói nhỏ. Có được hàn ngọc phù ngàn năm của Cái Bang chỉ có vài người, cũng chỉ có Đạp Nguyệt Vô Ngân Tô đại cô nương khinh công mới có thể đạt đến cảnh giới như thế, muốn phân thân e cũng chẳng phải việc gì khó khăn.

Tuyết bay đầy trời, khuất lấp dấu chân của người đi đường, lại che không được sát khí âm lãnh như trời đông giá rét. (Thế có tuyết rơi chẳng lẽ ko phải mùa đông =.=)

Tô Doanh Tụ chậm rãi ngừng lại, lẳng lặng đứng ở một gốc cây đại thụ đã chết héo.

Gió lạnh căm căm từ xa xa thổi tới, mang theo một phiến lá khô xoay động không ngừng. Bỗng nhiên, phiến lá vỡ thành ngàn phiến vụn phiến, tán nhập trong gió bay đi vô ảnh vô tung, tựa như trong đất trời này chưa từng tồn tại một mảnh lá cây như vậy.

“Công công còn không nguyện ý hiện thân sao?” – Thanh âm thần nhiên tựa như bông tuyết nhỏ không tiếng động rơi xuống đất.

Hắn cũng là một thân bạch y, thân thể già nua run run để lộ ra dưới lớp áo choàng một thân ám hoàng cung phục.

“Nghe nói Kỉ đại công tử cưới một vị nữ tử giang hồ làm phu nhân, nay ta mới tin tưởng phu nhân thật sự là cao thủ khó gặp.” – Hắn thanh âm tiêm tể như trước, nhưng không làm cho người ta buồn nôn, mà lại có một loại trầm ổn cùng khí thế khiếp người.

Tô Doanh Tụ nhàn hạ thoải mái sửa sang lại tay áo, mắt phượng vì mị nhìn về phía người nọ cách mình ba trượng: “Cũng vậy.”

“Ánh mắt của phu nhân quả là lợi hại.”

“Có thể hỏi công công một chuyện không?”

“Nói.”

“Phò mã của công chúa nhà người đã chết, chẳng lẽ vì thế mà lại mơ tưởng đến trượng phu của người khác sao?” – Thanh âm khinh蔑, từng từ lại như đao đâm thẳng vào ngực người nào đó.

Công công vẻ mặt bình tĩnh thoáng chốc trở nên dữ tợn, oán giận: “Nếu năm đó không vì tên tiểu tử Kỉ Ngâm Phong, công chúa đã chẳng phải ủy khuất gả cho hắn. Giết người nọ xem như tiện nghi cho hắn rồi.”

“Nga.” – Nàng thần nhiên ứng thanh – “Thì ra người nọ quả nhiên là công công giết. Trượng phu của công chúa chết, trượng phu của ta lại làm người thay thế, vậy nếu ta không có trượng phu thì phải đi tìm ai bây giờ?”

“Đó là số mệnh của người.”

“Đối với loại người như người ta lại không tin đó là mệnh.”

“Vậy một lần nữa đầu thai làm người cũng không tệ đâu.” – Công công thanh âm chưa dứt, thân đã động.

Đất trời một màu trắng xóa, hai bóng người triển đầu cùng một chỗ, từ chậm đến mau, nhanh đến mức không còn phân biệt nổi thân ảnh của hai người. Lại từ nhanh đến chậm, chậm rồi đến yên lặng bất động.

Nhiều điểm đỏ sẫm tích đọng trên tuyết, giống như đóa hồng mai nở rộ giữa trời đông giá rét, đỏ đến chói mắt.

...

Xuyên qua tầng tầng hành lang gấp khúc, lướt qua vô số đình thai lầu các, cuối cùng, ở một sân viện hẻo lánh yên tĩnh thì dừng lại.

Kỉ Ngâm Phong đánh giá quang cảnh xung quanh, vứt bỏ hoàn toàn sự xa hoa phồn phú của lúc trước, làm nhạt đi khí thế ngạo nhân của hoàng gia, tất cả dung hợp thành một mảnh thanh bình mà ý vị thần nhiên.

Hoa mai nở rộ trong tuyết mang đến sinh cơ dạt dào, lại thêm mấy phần ý họa tình thơ.

Sắc mặt tái nhợt như tuyết, dung nhan tây tửu duyên hoa, hai tròng mắt trong trẻo khi nhìn đến thân ảnh đi vào trong sân viện liền hiện lên kinh hãi. Là hắn! Là Trọng nguyên năm đó vẫn thả phong lưu, ngạo thị thiên hạ, là nam tử tựa như hồi mộng quanh quẩn trong lòng đêm khuya ấy.

Thời gian trôi nhanh, hắn vẫn là phong thái ấy, vẫn là khí chất thư sinh vẫn nhả năm nào. Thanh sam như cũ, không vương chút thế tục.

“Thảo dân Kỉ Ngâm Phong tham kiến công chúa điện hạ.”

Cước bộ vốn vội vàng chợt dừng lại, sắc mặt vui mừng cũng đậm đi. Cái thân phận hoàng gia này là thứ làm nàng chán ghét nhất, chính nó đã khiến cho nàng cùng người nàng yêu thương trùng trùng xa cách.

“Bình thân.” – Thanh âm thần nhiên mang theo bi thương vang lên.

“Tạ công chúa.” – Hắn khom người đứng thẳng – “Không biết công chúa triệu thảo dân đến đây là có chuyện gì?”

“Là Tề công công đưa ngươi đến?” – Chua xót ẩn hiện nơi đáy mắt. Lão nhân yêu thương của nàng a!

“Không lẽ công chúa không hề biết?” – Kỉ Ngâm Phong nhướn mày, không dám tin nói nhỏ.

“Mấy năm nay ngươi thế nào?” – Tĩnh Di công chúa nhẹ nhàng hỏi.

“Đa tạ công chúa quan tâm, thảo dân vẫn khỏe.”

“Nghe nói ngươi cưới vợ.”

“Phải.”

“Nàng là nữ tử như thế nào?” – Biết là không nên hỏi, nhưng nàng vẫn không tự chủ được hỏi ra miệng.

“Một người làm cho thảo dân nguyện ý cả đời yêu thương.”

“Các ngươi rất yêu nhau?” – Nhìn vẻ mặt hắn, nàng lại càng thêm ảm đạm.

“Phải.”

Nói đã hết, nhưng cũng không muốn thả hắn đi. Người mà nàng tưởng niệm nhiều năm rốt cục cũng đang đứng trước mặt, nàng muốn ở bên hắn lâu hơn, dẫu chỉ là một khắc thôi cũng được.

“Phân phó xuống dưới, chuẩn bị thiết yến khoản đãi Kỉ công tử.”

“Tuân mệnh.”

“Công chúa ...” – Hắn định cự tuyệt.

“Coi như bồi một bằng hữu lâu ngày mới gặp đi.”

Giọng điệu ai oán của nàng làm hắn không đành lòng nói thêm gì nữa.

Kim trăn cúp bạc, nền đỏ cao nhiên.

Món ngon rượu ngon lục tục được bày lên, nhưng người đang ngồi đó nửa điểm thèm ăn cũng không có.

Tiếng bước chân hỗn độn theo từ xa tới gần, nội thị vẻ mặt bối rối đi vào phòng: “Khởi bẩm công chúa, Tề công công ... Tề công công ...”

“Hắn làm sao vậy?” – Tĩnh Di công chúa bỗng nhiên đứng dậy.

“Hắn bị trọng thương.”

“Là ai lớn mặt đả thương hần?”

Nội thị cúi đầu: “Là công công cố ý đi tìm Kỉ phu nhân, kết quả lại hấp hối té ngã ở trước cửa phủ.”

“Kỉ phu nhân ..” – Nàng kinh cựa nhìn về một bên.

Kỉ Ngâm Phong sắc mặt cự biến: “Tự nhi làm sao vậy?”

“Thì ra tướng công còn nhớ đến ta a.” – Thanh âm mang theo một tia tức giận truyền đến, chọc cho những hộ vệ chung quanh vẻ mặt nhất thời khấn trương lên.

Chậm rãi đi từ đám người ra, thân ảnh tuyệt mỹ tựa thiên tiên phiêu nhiên trong mưa tuyết xuất hiện trước mắt, vạt áo trắng xóa loang lổ vết máu làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người.

“Tự nhi ...” – Kỉ Ngâm Phong nhe răng trợn mắt, con ngươi phun hỏa bắn về phía Tĩnh Di công chúa.

Nàng trong lòng đau nhức. Hần không tin nàng!

Chậm rãi nhìn xung quanh một vòng, Tô Doanh Tự khẽ nhếch khóe môi, hai tròng mắt sắc bén nhìn về phía người nọ đang bối rối chạy tới gần mình: “Ta cứ tưởng nơi này là Hồng Môn Yến, thì ra lại là ôn nhu hương. Xem ra ta nhiều chuyện rồi.”

Nhìn tay mình bị một cỗ lực lượng nhu hòa hất văng ra, Kỉ Ngâm Phong trong lòng giống như bị người ta chém một vết, tê thanh nói: “Tự nhi ...” Hần thấy được sự thương tâm của nàng, đôi mắt lúc nào cũng phẳng phất tiêu ý ngạo thị thiên hạ kia lúc này lại hiện lên vị chua xót vì bị người phản bội.

“Đạp Nguyệt Vô Ngân tiểu thiên hạ, người giang hồ xưng Quỷ Kiến Sầu. Hát hay múa giỏi thư vấy dài, thiên sơn vạn thủy mình ta độc hành.” – Nàng chậm rãi lộ ra tươi cười, nhưng không hiểu sao trong mắt Kỉ Ngâm Phong nó lại hết sức đau lòng. “Ta chúc các người trăm năm hảo hợp.”

Thuận phong hồi hê, phúc đến không hẹn.

Gió lạnh phần phật, một bóng trắng nhanh nhẹn tung bay giữa cả trời tuyết bay, tựa hăng nga bên nguyệt biến mất trong thiên hạ mờ mịt.

“Tô Doanh Tự ...” – Kỉ Ngâm Phong tê tâm liệt phế kêu gào. Hần biết lần này từ biệt, chỉ sợ không hẹn ngày tái kiến. Hần không có tam bang tứ phái, bảy mươi hai đồng nhân có thể nhờ giúp đỡ, mà hành tung của nàng thì lại luôn mờ mịt khôn chừng.

Từng hạt tuyết nhỏ vụn vẫn cứ rơi, nương theo gió tung bay giữa đất trời bát ngát mênh mông.

...

Giang Nam tháng ba, oanh phi thảo dài.

Một con lạc đà từ xa xa nơi chân trời đi tới, ngồi trên bướu lạc đó là một vị nữ tử áo trắng, duy mạo che khuất dung nhan. Gió thổi, nhắc lên một góc mạo sa, lại thấy có một lớp lụa trắng trên mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt trong trẻo như nước hồ thu, sáng lên tựa sao trời.

Ồn đảo trong một sa mạc mênh mông vô bờ, giữa cánh đồng hoang vu là một thành trấn cực kỳ náo nhiệt.

Lạc đà dừng lại trước cửa một khách điếm, quỳ gối cho chủ nhân bước xuống.

Bước vào khách điếm, nhìn quanh một vòng, ngồi xuống một chiếc bàn trống, thuận tay tháo duy mạo, khăn lụa che mặt cũng bỏ xuống.

Vừa nhìn đến tướng mạo của nàng, tiểu nhị có điểm thất thần. Một vị nữ tử phi thường xinh đẹp, cho dù lặn lội đi xa mà đến cũng không có cảm giác phong trần mệt mỏi, chỉ thấy thanh nhã thông dong.

“Hai lượng thịt, một hồ nước ấm, một đĩa bánh, một tô mì nước.” – Ngắn gọn phân phó xong, Tô Doanh Tự đem ánh mắt nhìn về phía dòng người qua lại bên ngoài điếm.

Tiểu nhị giật mình hồi thần, vội vàng đi báo cơm.

Rời đi trung nguyên mấy tháng, ký ức càng muốn phai nhạt lại càng thêm rõ ràng. Như vậy tao nhã, cũng là như vậy tùy hứng ác liệt ... Chậm rãi ngẩng đầu lên, đem những giọt lệ châu chực trào nơi khóe mắt cưỡng ước trở về.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, một nụ cười nhạt nhẽo mà hạnh phúc hiện lên trên khóe miệng. Nơi đó có cốt nhục của hắn và nàng, cho dù lại nhiều oán hận cũng không thể làm cho sinh mệnh bé nhỏ vô tội này phải chết non mà đi. Nàng sẽ nuôi nó, làm cho nó khoái hoạt hạnh phúc trưởng thành. Tại nơi đại mạc này, người ở rất thưa thớt, tuyệt đối là địa phương tốt nhất để dưỡng thai.

Rời xa ân oán giang hồ, cũng rời xa trung nguyên phồn hoa, chỉ có một chút tưởng niệm khắc khoải làm bạn cùng nàng lưu lạc thiên nhai.

Chậm rãi cắn cái bánh dày lớn, tinh thần thần nhiên hồi tưởng lại đất Giang Nam liễu xanh rủ bóng cùng mưa bụi mỗi khi chiều về.

Một giọt hai giọt, rốt cục hai mắt đầm lệ. Rút từ thắt lưng ra một chiếc khăn quyen lau đi nước mắt trên mặt, hít một hơi thật sâu, nàng lại lần nữa chấn định tâm tình, chậm rãi ăn tô mì nước.

Thanh toán tiền đi ra khỏi điểm, lại đột nhiên nhìn thấy một người từ đầu phố bối rối chạy tới, miệng hô to: “Cường đạo sa mạc đến đây, chạy mau a.”

Cường đạo sa mạc? Thời vận thật đúng là không đông đảo a, trốn đến nơi xa thế này rồi mà còn có thể đụng tới loại sự tình này. Tô Doanh Tụ nhất thời cảm khái vạn phần.

Lặng lặng đứng bên lạc đà, cùng đợi phiến hoàng vân từ xa xa kia thổi đến. Đoàn hoàng vân kia đúng là đám cường đạo phi ngựa khiến cát vàng tung bay mù mịt, đại biểu cho hung tàn cùng giết chóc.

Mã đội đột nhiên dừng lại cách nàng hai trượng.

Một tên râu quai nón tựa hồ là thủ lĩnh đánh ngựa đi qua đó, vây quanh nàng hai vòng rồi sau đó ngửa mặt lên trời cười to: “Đây là thê tử trời ban cho ta a.”

“Người điên rồi.” – Thanh âm của nàng rất nhẹ, rất đậm, nhưng lại thập phần rõ ràng truyền vào tai thủ lĩnh đám thổ phỉ.

Hai, ba mươi cường đạo đem lạc đà bao quanh vây khốn, Tô Doanh Tụ lại nhìn như không thấy, tiếp tục vội vàng dắt lạc đà đi về phía trước.

Đó là một nữ nhân thực đặc biệt, đặc biệt đến mức đám cường đạo sa mạc nhất thời không biết có nên ra tay với nàng hay không.

Đợi khi bọn họ động thủ thì chỉ trong nháy mắt liền hiểu được một sự kiện, lui từng bước có khi lại phi thường trọng yếu. Nhưng bọn họ đã không còn cơ hội nữa.

Đầy trời bay tới không phải ong vàng không phải lợi khí, mà là đồ ăn vặt tầm thường tốn hơi thừa lời – hoa sinh cùng hạt dưa. Nhưng chính những thứ phi thường tầm thường đó cũng đủ làm cho nhóm cường đạo trợn mắt há mồm, người duy trì đủ loại tư thế ngồi kiểng đáng buồn cười, người thì ngay lập tức té rớt.

Nhìn trong tay mình còn lại hoa sinh cùng hạt dưa, Tô Doanh Tụ nhẹ nhàng nhột nhạt nở nụ cười: “Một người một, phi thường hợp lý.” – Nhìn ngã tư đường không có một bóng người, bỗng dưng giương giọng – “Muốn bọn họ sống hay chết đều từ các ngươi quyết định đi.” Trước kia không sát sinh, hiện tại lại càng không muốn sát sinh, nàng sẽ làm mẫu thân a.

Đại mạc này không được yên ổn cho lắm, vậy sẽ thay đổi địa phương. Nàng hiện tại thâm nghĩ tìm một chỗ thanh tĩnh để nghênh đón đứa nhỏ này chào đời.

Dọc theo hướng tây lướt qua hoang mạc dằng dặc, đi tới dưới chân Thiên Sơn phồn thịnh.

Ban đêm bên đồng lửa trại, nàng ngồi trên thảm cỏ ngắm nhìn bầu trời sao tựa như cách mình rất gần, nghe tiếng ca xa xưa tung bay trong không trung, tâm tình thư sướng vô cùng. Thật muốn sống hết quãng đời còn lại nơi Thiên Sơn này, không về trung nguyên.

Một bóng trắng giữa đêm hè bay qua, nàng hứng thú giương mi, ngón giữa khinh đạm, nhất lữ kinh phong đánh thẳng lên trời. Bóng trắng từ từ rơi xuống, Tô Doanh Tụ nhẹ nhảy lên bắt được nó.

Quả nhiên là bồ câu đưa tin.

Rời xa giang hồ hồi lâu, thật có chút tưởng niệm với những thứ này. Nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì đi! Nàng cười, sau đó an tâm thoải mái mở tờ giấy viết cột vào chân bồ câu đưa tin.

Vừa thấy, không khỏi cười đến chảy nước mắt.

Quả nhiên là việc lạ hàng năm đều có, cứ nhiên có người lấy bồ câu đưa tin để truyền thư tình. Thư tình a!

Để sát vào đồng lứa, tâm tình vui vẻ thường thức thư tình của người khác, thuận tiện trấn an một chút con bồ câu không ngừng giãy dụa trong ngực. Yên tâm, xem xong rồi liền trả lại cho người, gấp cái gì a.

Sau một lát nhìn bồ câu bay về phía xa, dần dần biến mất, Tô Doanh Tụ ôm bụng bắt đầu cuồng tiếu.

“Cực cực, người có tin không, ngày mai nhất định sẽ có người tìm tới cửa.”

Cảm giác cái bụng động một chút, nàng tiếp tục nói: “Người cũng đồng ý phải không? Vậy chúng ta ngày mai sẽ chờ khách nhân tới cửa.”

Đợi cho đồng lứa chậm rãi tắt ngấm, Tô Doanh Tụ một bên đánh cái ngáp, một bên đi vào trong lều trại, thì thảo luận: “Thể lực mỗi ngày lại giảm sút, cực cực a, người trưởng thành sẽ không phải là cái đồ lười biếng chứ.” Thực không phải chuyện đáng chờ mong gì a.

Trời chưa sáng, chính xác ra mà nói thì là trời còn lâu mới sáng, cũng chính là lúc Tô Doanh Tụ mới tiến vào mộng đẹp không lâu, một thanh âm nổi giận theo từ ngoài trường truyền đến.

“Tô Doanh Tụ, người đi ra cho ta!”

Nhìn đến áo xanh nam tử nổi trận lôi đình, nàng mắt phượng vi mị, cười ha ha nói: “Liễu đại chương môn làm sao lại tức giận đến vậy a?”

Thì ra là Thiên Sơn chương môn đến khởi binh vấn tội. Hắn trừng lớn mắt như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào cái bụng nhô lên của Tô Doanh Tụ, cứng họng nửa ngày không nói nên lời.

Rốt cuộc là ai dừng cảm như vậy a? Trong lòng chỉ nổi lên một câu hỏi như vậy.

9. Chương 9

Đệ cửu chương

Đồng đi xuân đến, liễu thụ thành âm, tử yến bay tới, người chưa về.

Nhìn chim én bay qua cửa sổ, Kỉ Ngâm Phong thở dài, nhìn về nơi chân trời xa phía biển người mờ mịt, đôi mắt như không có tiêu cự.

Không ít lần lang thang nơi đầu đường hỏi thăm đám khát nhi về tin tức của giai nhân, nhưng chung quy cũng không có tin tức nào xác thực làm cho hắn không thể không hoài nghi bọn họ căn bản là không muốn nói cho hắn biết đến tột cùng là Tụ nhi đang ở phương nào. Hắn vẫn nhớ rõ, nàng từng nói nếu muốn biết hành tung của nàng thì chỉ cần hỏi khát nhi đầu đường nhất định sẽ biết.

Đối với cảnh xuân vô hạn ngoài cửa sổ, oanh ca yến hót, ánh mắt hắn dù thế nào cũng không thể khơi lên ý vui mừng.

Tình đến khi nùng tình chuyển bạc, tình thiên nan bỏ hận hải ba(*). Không phải sao?

(*) nghĩa câu này: khi tình cảm đến cao nhất là lúc bắt đầu nhạt dần, trời tình khó mà lấp được biển hận

Tiếng thở dài vang lên.

Kỉ Ngâm Phong nhào người ra ngoài cửa sổ, vội vàng gọi: “Tụ nhi, là nàng sao?”

Ngoài cửa sổ chỉ có cơn gió nhẹ nhàng phẩy qua, một bóng người cũng không có.

“Con một sách kia, ta giống nữ nhân lắm sao?” – Ngay tại thời điểm hần thất vọng thu người lại, một thanh âm từ trên nóc nhà vọng xuống.

Kỉ Ngâm Phong nhìn chằm chằm vào một khối nhi phong thần như ngọc đang ngồi trên nóc nhà đối diện với cửa sổ phòng mình. Đúng vậy, dung mạo của khối nhi này tuyệt đối có thể dùng cụm từ “phong thần như ngọc” để hình dung. Không thể tưởng được thiên hạ lại có người thần tuấn như thế.

“Kỉ đại tài tử, ta là Phong Thần Ngọc.” – Khối nhi hào phóng báo danh tính.

“Người cũng như tên.”

“Phải không? Cuối cùng cũng tìm được tri âm.” – Phong Thần Ngọc vẻ mặt cảm khái như thể thiên nhai ngộ tri âm – “Lão bà của ta cùng lão bà của người nửa điểm cũng không cho là như vậy, từ nhỏ đến lớn toàn nhận định ta là cái gối thêu hoa.” Thật sự là đau lòng a.

“Người biết Tụ nhi?” – Kỉ Ngâm Phong vui sướng nhìn hần – “Người có biết hiện tại nàng đang ở nơi nào không?”

“Cho dù ta có thể trả lời vấn đề của người hay không, người cũng nên mời ta uống chén trà trước đã.” – Người nào đó cà lơ phát phơ nói, lộn nhào một cái đã từ cửa sổ tiến vào trong phòng.

Kỉ Ngâm Phong lập tức bưng tới một ly trà.

“Ngốc tử, người có một viên thật tình, một bộ nhu tràng, một khối tình si không?” – Phong Thần Ngọc đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

Kỉ Ngâm Phong kinh ngạc nhìn hần, không rõ câu này có dụng ý gì.

Phong Thần Ngọc lau mặt một phen, mở miệng nói: “Thất Xảo nhà ta nói chỉ cần người có đủ ba thứ trên là có thể nói cho người biết Tô Doanh Tụ ở chỗ nào. Còn nếu không, thì quên đi.”

Kỉ Ngâm Phong im lặng.

“Kỉ thư ngốc, người bị cầm điếc sao?”

“Nếu tôn phu nhân nhận định rằng ta không có thì sẽ không để người đến tìm ta.” – Hần nói như vậy.

Vẻ mặt Phong Thần Ngọc ngay lập tức hiện lên biểu tình như bị sét đánh. Thì ra là thế ...

“Tụ nhi đến tốt cùng đang ở phương nào?”

“Tái ngoại.”

“Tái ngoại nơi nào?”

“Nghe nói nàng đi qua Ngọc Môn quan ra ngoài, sau đó nán lại ở một ốc đảo trên sa mạc một hồi, rồi sau đó biết mất vô tung.”

Đây mà cũng tính là tin tức? Kỉ Ngâm Phong thật muốn kháp trụ yết hầu của hần hỏi một chút.

Phong Thần Ngọc sửa sang mấy lọn tóc dài không quá tán loạn, bình thần nói: “Không ai thấy nàng rêu rao khắp nơi trở về thì khẳng định là vẫn còn tái ngoại tiêu dao khoái hoạt. Cho nên ta kết luận rằng nàng khẳng định đang tái ngoại nơi nào đó.”

“Người dựa vào cái gì mà nhận định như vậy?”

“Trên cơ bản thì đó chính là cá tính của Tô đại cô nương, thập phần tự đại kiêm đáng đánh đòn. Cho dù nàng có đắc tội toàn bộ cửu đại môn phái, nàng vẫn có thể bình thần chạy đến trước mặt người ta mà rêu rao, rồi khi người ta huy đao điên cuồng đuổi theo thì nàng lại càng vui vẻ vô cùng.”

Là thế này sao? Kỉ Ngâm Phong có chút lo lắng, cá tính như vậy quả thật rất nguy hiểm.

“Nhưng phóng mắt khắp giang hồ mà nhìn thì bằng hữu cùng địch nhân của nàng nhiều như nhau, cho nên muốn chết cũng không dễ dàng.”

Nếu câu này mà tính là an ủi thì Kỉ Ngâm Phong cho rằng nửa điểm hiệu quả cũng không có, hấn ngược lại còn càng lo lắng hơn.

“Hơn nữa, theo như phân tích của Thất Xảo nhà ta thì nàng vô cùng có khả năng chơi chán rồi sẽ tự động xuất hiện, khuyên người tốt nhất ôm cây đợi thỏ, miễn cho tới khi nàng đi xa trở về lại không thấy người đầu, nổi giận lên thì phỏng chừng thật sự sẽ hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.”

“Là ... là như thế này Hấn đến bây giờ vẫn nhớ rất rõ ánh mắt nàng năm đó, đau xót là thế, tan nát cõi lòng như vậy.

“Hấn là vậy. Thất Xảo hiểu biết nàng như vậy thì sẽ không làm đâu.” Phong Thần Ngọc cũng không xác định. Lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy biển. Dù sao đời này hấn cũng không muốn làm rõ tâm tư Trầm Thất Xảo, quá mệt mỏi, mà thành tựu lại chẳng đáng nói.

Nghe hấn nói như vậy, Kỉ Ngâm Phong một lòng lại trầm xuống đáy cốc. Nàng có khả năng vĩnh viễn sẽ không trở về.

“Ta muốn đi tìm nàng.” – Hấn ngữ khí kiên quyết nói.

“Vậy sao.” – Phong Thần Ngọc chân chờ - “Vậy người đi đi.”

Kỉ Ngâm Phong rốt cục có thể khẳng định người này tuyệt đối là bằng hữu của Tô Doanh Tụ, hơn nữa còn là loại tối thân thiết. Bọn họ đều có cá tính làm người ta phát điên.

...

Kỉ Ngâm Phong quyết định đi xa tít ngoại tìm thê, nhị lão Kỉ gia lo lắng không thôi.

Trái lại khát nhi đang nửa nằm trong phòng khách nhà bọn họ lại rất an tâm, vừa ăn vừa nói: “Không có việc gì đâu, ta cùng gia đình đệ ven đường sẽ chiêu cổ cho hấn.”

“Cùng gia đình đệ?” – Kỉ gia hai lão hồ nghi nhìn hấn.

“Ta chưa nói sao?”

“Người khẳng định là chưa nói.” – Kỉ Ngâm Phong lại muốn thử dài, đoạn đối thoại này hấn cũng từng cùng Tụ nhi nói qua.

“Ta là đương nhiệm bang chủ thiên hạ đệ nhất bang – Cái Bang a.” – Phong Thần Ngọc không chút để ý nói, thuận tay lấy qua một ly trà nhuận hầu.

Người của Kỉ gia nhất thời lộ vẻ mặt kinh dị.

Tô Doanh Tụ đã từng nói qua, trong chốn võ lâm bang phái lớn nhất chính là Cái Bang, không thể đắc tội nhất là Cái Bang, nhưng cũng không có nói cho bọn họ biết kỳ thật đương nhiệm bang chủ Cái Bang lại là một khát nhi trẻ tuổi anh tuấn như thế.

“Cho nên, Kỉ thư ngọc khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì.” Phong Thần Ngọc uống xong ngụm trà cuối cùng liền phi thân ra khỏi phòng khách, nhảy lên nóc nhà, phiêu nhiên như gió.

Đây là cái gọi là người giang hồ?

Hình như chỉ cần dính dáng đến Tô Doanh Tụ thì khẳng định là thứ bất bình thường.

“Phong nhi, người nếu đã kiên quyết muốn đi thì chúng ta cũng không ngăn đón người. Nhưng mọi sự phải cẩn thận a.” – Kỉ lão gia nói.

“Mấy tháng không gặp, vi nương thật sự rất nhớ Tụ nhi. Nha đầu kia thật sự là rất vui vẻ a.” – Kỉ lão phu nhân hoài niệm vô hạn.

Kỉ Ngâm Phong gạt đầu: “Ta nhất định sẽ mang nàng trở về.”

...

Thiên Sơn phái có thêm một vị khách quý, chẳng qua vị khách quý này hình như đối với chưởng môn đại nhân tôn quý của bọn họ luôn luôn đối đầu không dứt. Đệ tử Thiên Sơn phái cứ khoảng một lúc là lại nghe thấy chưởng môn sư huynh trung khí mười phần của bọn họ phát ra tiếng hét điên cuồng.

Cùng với tiếng hét điên cuồng của chưởng môn sư huynh hình thành tiên minh đối lập là một chuỗi tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc, phiêu đảng trên bầu trời Thiên Sơn.

“Ba” Một tiếng nổ, trên chiếc bàn gỗ tảo dày đã in một dấu tay khá sâu của Liễu Ti Thành.

“Oa! Ngũ trảo kim long của Liễu chưởng môn quả nhiên là khác người nha.” – Tô Doanh Tụ cười hì hì ca ngợi.

Đến lúc này, sắc mặt Liễu Ti Thành càng trở nên khó coi.

“Nếu không vì người sắp lâm bồn, ta thật muốn một cước đá người xuống Thiên Sơn.” Hắn chỉ có thể nghiêng rằng nghiêng lợi phát tiết sự bất mãn của mình, cũng không thể làm gì một phụ nữ đang có thai được a. Cái này rất là vô nhân đạo!

“Đá đi! Ta tin tưởng người trên giang hồ đối với hồng nhan tri kỷ của chưởng môn Thiên Sơn phái nhất định sẽ phi thường có hứng thú. Người có nghĩ vậy không?” – Nàng không có hảo ý nhìn hắn.

Tựa như con mèo bị người khác dẫm lên cái đuôi, Liễu Ti Thành nhảy dựng lên, ngón tay phát run chỉ vào nàng: “Người người ... Ta năm đó sao lại có thể cùng người kết giao bằng hữu chứ, quả thực là mắt bị mù.”

“Nói cũng đúng nha.” – Tô Doanh Tụ đồng ý gật đầu – “Năm đó người không nhận ra ta là nữ, thật sự khiến ta rất giận mình. Thì ra ta còn có thiên tư về thuật dịch dung.”

Ngay sau đó, Liễu Ti Thành không thể không thừa nhận một chuyện: cùng Tô đại cô nương giảng đạo lý không khác gì tự chui đầu vào rọ.

Nhìn hắn hỏn hển rồi đi, tươi cười của nàng càng trở nên sáng lạn. A, thì ra thế giới vẫn tốt đẹp như vậy, tiếng hoan hô cùng những chuyện vui cười cũng như trước đây tùy ý là có thể thấy được.

Thản nhiên ưu tư đưa tay sờ lên bụng, ánh mắt nàng trở nên thương cảm. Nhưng ... vì sao một cổ ràng buộc trong lòng kia luôn đuổi mãi không đi a?! Nàng không tự chủ được lại nghĩ đến thân ảnh cao to mà cô tịch nơi phương trời Giang Nam tươi đẹp thủy quang sơn sắc.

Kỳ thật, rồi đi không lâu nàng liền thấy hối hận, nhưng lại không có dũng khí quay đầu. Thì ra yêu một người lại khiến cho ta nóng ruột nóng gan như vậy, nhu tràng trăm chuyển, trăm vị tạp trần a ...

Một trận đau đớn truyền từ dưới bụng lên, lòng của nàng đột nhiên hồi thần. Đưa tay vuốt ve bụng, nhẹ nhàng nói: “Đứa nhỏ, người thật sự muốn đi ra sao? Làm gì mà đạp đau như vậy a.

Hít thở thật sâu, ý đồ giảm bớt đau đớn, nhưng lúc này đây công hiệu lại không lớn. Từng trận từng trận đau đớn lại như gió gào thổi quét mà đến.

“Liễu Ti Thành, ta muốn sinh ...”

Thanh âm trong trẻo lại mang theo thống khổ truyền khắp Thiên Sơn phái.

...

Bà đỡ, nước ấm, khăn sạch ... tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là ... chưởng môn sư huynh trẻ tuổi của họ tâm thần không yên vẫn đang đi tới đi lui bên ngoài phòng sinh, cứ như là một người cha vừa lo lắng vừa hưng phấn chờ đợi tiểu sinh mệnh ra đời từng giây từng phút. Nhưng đứa nhỏ này thật sự là của sư huynh sao? Nghi vấn nổi lên trong phòng mọi người ở Thiên Sơn phái, quanh quẩn trong óc thật lâu cũng không đi.

“Quá xấu!” – Đây là câu đầu tiên mà sản phụ nói khi ôm lấy đứa nhỏ mình thiên tân vạn khổ mới hạ sinh được.

“Phu nhân, đứa nhỏ lúc mới sinh mà xấu như ngưi thì sau này lớn lên lại càng xinh đẹp.” – Bà đỡ cười ha ha giải thích.

Nhưng dù xấu thì sao chứ, nàng vẫn sẽ yêu thương sinh mệnh bé nhỏ này như bình thường. Nghĩ rồi, Tô Doanh Tụ nhanh chóng ôm đứa nhỏ nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Một ngày lại một ngày qua đi, Kỉ Lăng nguyệt cũng một ngày lại một ngày lớn lên, rốt cục cũng tròn trĩnh ngày kể từ ngày hân hạ sinh.

Thiên Sơn phái cao thấp đều được bao phủ trong một mảnh vui mừng.

Tô Doanh Tụ áo trắng như tuyết ôm ấu tử đứng ở dưới hiên nhà, thấy thế nào cũng là một bức họa yên bình cảnh đẹp ý vui, làm ọi người ở khắp nơi không khỏi nhỏ thanh cảm thán.

“Phu nhân của Liễu chương môn thật giống như là tiên nữ a.”

“Phải phải, hai người đứng chung một chỗ chẳng khác nào một đôi kim đồng ngọc nữ.”

“...”

Mấy người ở một bên thấp giọng nghị luận rõ ràng đã truyền vào tai mỡ nhân.

Tô Doanh Tụ nhú mi liếc mắt một cái, Liễu Ti Thành khóe mắt cũng run rẩy nhìn lại nàng. Hân cùng nàng? Thà giết hân đi còn hơn.

“Đây là Kỉ gia thiếu phu nhân, bằng hữu của tại hạ, chỉ là mượn tạm nơi này tổ chức yến tiệc mừng đứa nhỏ tròn trĩnh ngày mà thôi.”

Thanh âm rõ ràng truyền vào trong tai làm cho hạ nhân cùng tân khách bưng tỉnh đại ngộ. Khó trách bọn họ không nhận được thiệp cưới của Liễu Ti Thành lại trực tiếp được mời đến uống rượu trăm ngày.

“Tiểu tử này càng lớn càng thấy xinh đẹp.” – Liễu Ti Thành nghiêng ngẫm nhìn tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài quần trong tã lót, vô cùng cực kỳ hâm mộ.

“Hân là nam.” – Tô Doanh Tụ nhắc nhở hân. Chỉ có nữ hài tử mới có thể dùng từ “xinh đẹp” để hình dung.

“Trưởng thành nhất định sẽ là tai họa của thế nhân.” – Khẩu khí rõ ràng có chứa sự ghen tỵ.

“Hân là con ta.” – Nàng không chút khách khí cảnh cáo hân.

Hai người gần bó, ôm ấu tử vui đùa, nhìn thế nào cũng thấy hình ảnh một gia đình hòa thuận vui vẻ.

Phong trần mệt mỏi đi từ trung nguyên đến Mạc Bắc, kết quả lại nhìn đến hình ảnh làm mình đau lòng thế này. Khuôn mặt vì phơi dưới ánh mặt trời chói chang mà trở nên ngăm đen của Kỉ Ngâm Phong giờ đây hiện lên một chút bi thương.

Bàn tay nắm chặt khung cửa sổ, trong lòng một trận co rút, hai mắt dần trở nên tối tăm. Hân trải qua thiên tân vạn khổ tìm đến nơi này, không phải vì muốn nhìn nàng lập gia đình sinh con a!

Như là cảm nhận được cái gì đó, Tô Doanh Tụ chậm rãi ngẩng đầu lên. Thời điểm ánh mắt dừng lại trên thân ảnh phía xa xa kia, trong lòng chợt động. Là hân!

Lướt qua đám người, bốn mắt nhìn nhau.

Môi mấp máy một lúc lâu cũng không nói được gì, hân vẻ mặt buồn bã, chậm rãi xoay người. Hiện tạ dù nói cái gì cũng là quá muộn màng.

Một bóng trắng vọt đến trước người hân, cản bước hân đi.

“Người cứ vậy mà đi?” – Nàng nhướn mày.

Hân cười khổ nhìn nàng sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt mỉm cười, trong lòng lại càng thêm chua xót: “Chẳng lẽ còn muốn ta nói tiếng chúc mừng sao?” Hân rất muốn mình có thể rộng lượng như vậy, nhưng thật sự là làm không được.

Tô Doanh Tụ nghiêng đầu nhìn hân, khóe môi nghiêng ngẫm giương lên: “Người cho là nơi này đang làm cái gì?”

“Khánh yến mừng hài tử của chúng môn Thiên Sơn phái.” – Hắc nhện xuống cảm giác tê tâm liệt phế, chậm rãi nói ra tin tức mà mình nghe được.

“Ta còn chưa có thành thân, người không thể phá hư giá trị của ta trên thị trường a.” – Người nào đó oa oa kêu to, không hề có phong độ của chúng môn một phái.

Lại là một quái nhân! Đây là cảm xúc lớn nhất trong lòng Kỉ Ngâm Phong lúc này.

“Đến đây rồi mà không nhìn con một cái đã rời đi, sau này nó không nhận người làm cha cũng đừng có chỉ trích ta.” – Tô Doanh Tụ về mặt bắt đắc dĩ nhìn ấu tử trong lòng, thở dài – “Hài nhi đáng thương của ta!”

Không dám tin ngẩng đầu lên, hắc nhện như điên nhìn về phía đứa trẻ đang ở trong lòng nàng. Nó mở to một đôi con ngươi linh tinh đen láy, trong ngần như ngọc mã não, chậm rãi nở nụ cười.

“Ta xem người lâu như vậy mà cũng chưa từng thấy người cười với ta a. Tiểu tử không có lương tâm, so với nường người thực đáng giận như nhau.” – Liễu Ti Thành ở một bên oán giận.

“Ta ... ta ôm nó một cái ...” – Kỉ Ngâm Phong do quá kích động mà thanh âm cũng có chút phát run.

Tô Doanh Tụ đem con cẩn thận để vào trong lòng hắc nhện, nhìn hắc nhện ôm đứa nhỏ mà mặt mày xuân sắc, nhện không được “phì” một tiếng bật cười.

“Kỉ công tử, nó đâu phải là oa nhi trắng men, người cần gì phải cẩn thận như vậy.” – Liễu Ti Thành ở một bên trêu chọc, sớm đem biểu tình của hắc nhện lúc mới nhìn đến đứa nhỏ quên sạch.

Tô Doanh Tụ con mắt sáng trong như nước nhìn về phía hắc nhện.

Liễu Ti Thành đầu tiên là vẻ mặt mạc danh kỳ diệu, rồi sau đó bình tĩnh đại ngộ, bằng tốc độ nhanh nhất biến mất khỏi hiện trường. Nguy hiểm thật!

Tiếp nhận lại đứa nhỏ, Tô Doanh Tụ hôn lên khuôn mặt phấn nộn của nhi tử, cười nói: “Vẫn nên để ta ôm thì hơn. Cánh tay của người chắc cũng sắp cứng ngắc rồi.” – Ngay cả động cũng không dám động, thật buồn cười.

“Nàng không tức giận?” – Kỉ Ngâm Phong cẩn thận đánh giá vẻ mặt của nàng.

“Tức giận cái gì?” – Nàng hỏi lại.

“Lúc ở kinh thành ...” – Hắc nhện do dự.

“Kỳ thật chỉ là một nữ tử thương thất ý muốn gặp người mà mình từng phương tâm thôi, không có gì quá phận cả.” – Tô Doanh Tụ tự cho là ngữ khí của mình thực vân đạm phong khinh.

Nhưng là khẩu khí của người rõ ràng là rất tức giận! Kỉ Ngâm Phong không dám đem lời này nói ra, hắc nhện sợ người nào đó sẽ trở mặt.

“Có quá phận thì cũng là thủ hạ của nàng ta, cư nhiên muốn giết ta.” Mỗi khi nhớ tới cái tên thái giám hỗn đản đó là nàng lại thấy phần hận không thôi. Nếu không phải nàng thấy máu thì nôn mửa, hắc nhện làm sao có thể nhẫn thương nàng. Nói đi nói lại, nguyên nhân đều từ nam nhân trước mắt này mà ra. Nếu không phải hắc nhện biết tiết chế nàng sẽ không mang thai, không mang thai sẽ không thấy máu là nôn mửa, đương nhiên lại càng không thể bị người khác đánh thành trọng thương như thế. Sau đó, nàng lòng như lửa đốt đến cứu hắc nhện lại thấy cảnh dùng cơm hài hòa, nếu không phải như vậy thì nàng cũng chẳng giận dữ phát tay áo bỏ đi.

Nhìn trên mặt nàng biểu tình thay đổi liên tục, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thẳng mình, Kỉ Ngâm Phong đột nhiên có loại cảm giác bị giận chó đánh mèo. (=giận cá chém thớt)

“Nếu không phải ta không muốn sát sinh thì đã sớm làm thịt cái tên bắt nam bắt nữ kia rồi.”

Hắc nhện trong lòng dậy lên một chút ý cười. Quy củ không sát sinh này của nàng thực phù hợp với thiện ý của phật gia, thiện nhân thiện quả. Cho nên dù nàng đôi khi vô pháp vô thiên nhưng cũng như trước có thể sống tự tại an tường.

Ba ngày sau, Liễu Ti Thành khẩn cấp tiễn khách ra khỏi cửa làm cho Kỉ Ngâm Phong kinh ngạc không thôi.

Nhớ lúc trước khi rời đi Kim Lăng, Vạn Thi Lễ đốt pháo trúc vui vẻ đưa tiễn Tụ nhi, không ngờ lần này chương môn Thiên Sơn phái lại càng nhiệt tình hơn, bắn pháo hoa cả đêm để chúc mừng.

Vì muốn ở lại ngắm pháo hoa nở rộ phía chân trời huyền lệ rực rỡ, Tô Doanh Tụ lưu lại dưới chân Thiên Sơn một buổi tối.

“Chúng ta nên trở về nhà đi. Cha mẹ ở nhà đã trông mòn con mắt rồi.” – Kỉ Ngâm Phong có chút buồn cười nhìn nàng dừng cước bộ lên núi.

Lưu luyến nhìn phương hướng yên tiêu tiền thất, hồi tưởng lại cuộc sống thích ý của mình ở Thiên Sơn nửa năm qua, Tô Doanh Tụ không khỏi bùi ngùi thở dài: “Thiên Sơn cảnh sắc rất đẹp a, hơn nữa còn có thể thường xuyên nhìn thấy bộ mặt như bị tảo bón trường kỳ của Liễu Ti Thành, thật sự là thoải mái!”

Gió nhẹ phất qua tai, Kỉ Ngâm Phong phảng phất nghe được tiếng gió thở dài. Phong Thần Ngọc nói đúng, Tụ nhi tuyệt đối là loại người đã đắc tội người ta lại còn ở trước mặt người ta rêu rao. Phi thường ... đáng đánh đòn.

“Nàng thật sự chưa từng nhớ tới ta sao?” – Hắc nhẹ nhàng hỏi ra miệng như tự nói với bản thân, vừa muốn nghe lại sợ nghe được đáp án.

Tô Doanh Tụ giương mắt nhìn núi xa, trước mắt là một màu xanh tươi trải rộng, im lặng một lúc sau mới nói: “Nếu không nhớ người thì ta làm gì phải chạy đến nơi lạnh khủng khiếp này.” Chỉ tiếc cho dù chạy tới nơi chân trời góc bể, một mối tương tư vẫn đeo bám trong lòng, hướng về đất Giang Nam.

Tay áo tuyết trắng ở trong gió tung bay như sóng, tựa như tiên nhân phiêu dật xuất trần tùy thời có thể bay lên trời, thoát tục mà cũng nhiễm thượng mảy mạt đau thương.

Kỉ Ngâm Phong lặng yên thùy hạ mi mắt. Tuy rằng lời nàng nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng ánh mắt kia lại thoáng qua nét ưu thương thần nhiên làm cho hắc nhìn thấy mà ghê người. Hai tay ôm lấy mẫu tử hai người, nói như một lời cam đoan: “Chúng ta sẽ không tách rời nhau nữa, tuyệt đối không.”

Tô Doanh Tụ gật đầu. Nàng cũng không muốn lại tách rời lần nữa. Tương tư thật khổ!

“Một người văn nhược như ngươi mà xuyên qua sa mạc khăng định là đã chịu không ít khổ cực.” – Nàng đưa tay lên vuốt ve màu da rám nắng của hắc, thương tiếc nói.

“Không có gì.” – Hắc cười đáp. Vất vả thì sao, thời điểm nhìn thấy nàng tất cả đều như tro bụi tan biến, không còn tồn tại nữa.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt nhau có nhiều lắm tình ý, không khỏi bật cười vui vẻ, vui vẻ và hạnh phúc.

...

Kinh thành vẫn phồn hoa như trước, thương đội lui tới nối liền không dứt.

Đó là một gia đình nhỏ ba người hạnh phúc. Nam chủ nhân tao nhã, nữ chủ nhân phiêu dật như tiên, khi cúi xuống nhìn ngắm ấu tử trong lòng lại tỏa ra quang mang ôn nhu mẫu tính làm cho người ta không đành lòng đem ánh mắt rời đi.

Bọn họ dắt lạc đà đi qua con phố mang theo không ít ánh mắt hâm mộ.

Dưới cửa thành có dán một tờ hoàng bằng bố cáo thiên hạ, dân chúng vây xem phần đông đều nghị luận với vẻ thương tiếc.

“Đáng thương cho Kỉ đại nhân lương thiện, cả đời giúp mọi người làm điều tốt, nay lại rơi vào kết cục như thế này.”

“Nghe nói là vì con của hắc cự tuyệt hoàng gia gả công chúa cho.”

“Tuy nói là công chúa nhưng dù sao cũng là người thủ tiết. Người như Kỉ công tử muốn kết hôn thì có dạng nữ nhân gì mà không có a.”

“Ai nói không phải đâu.”

“Nghe nói Kỉ công tử đi xa tìm thê, căn bản không ở nhà. Nhưng cũng vì không người tiếp chỉ làm Hoàng Thượng giận dữ, bởi thế mới đem cả nhà Kỉ gia sau thu sẽ xử trảm.”

“Thật sự là đáng thương. Con xuất sắc quá cũng thành họa a.”

“ ... ”

Nghe vậy Kỉ Ngâm Phong không khống chế được chen vào trong đám người, sau khi nhìn nội dung bố cáo trên hoàng bảng, hai mắt sung huyết, tiến lên từng bước giật thánh chỉ xuống.

“Người nào dám xé hoàng bảng?” – Thủ vệ trường mâu huy đến.

Mọi người chỉ cảm thấy một bóng trắng chợt lóe trước mắt, bóng dáng vị thư sinh xé hoàng bảng kia đã hoàn toàn tiêu thất, lập tức có người hô: “Thần tiên hạ phàm vì Kỉ gia bất bình.”

Mọi người ngẩng lại mới vừa rồi vị thư sinh kia thần vận tuần tú nên dù không hiểu ra sao cũng bất giác gật đầu thừa nhận.

Trong ngõ nhỏ yên lặng, Tô Doanh Tụ ngăn cản đường đi của trượng phu, vẻ mặt không tán thành.

“Người bây giờ mà đi ra đó thì có thể làm cái gì?”

“Cho dù thiên hạ này đều là của hoàng gia cũng không thể thảo gian nhân mạng như vậy.” – Hắc nắm chặt quyền đầu, lần đầu tiên trong cuộc đời này kích động đến thế.

“Chỉ bằng vào nhiệt huyết của người là có thể cứu được công công bà bà sao?” – Nàng không cho là đúng nói.

“Nhưng ta cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ bị xử tử.”

“Người bây giờ đi ra ngoài cùng lắm cũng chỉ là không duyên có thêm một oan hồn ma quỷ mà thôi.”

“Nhưng ... ”

“Không có nhưng nhị gì cả.” – Nàng nhướn mày – “Nếu thánh chỉ là hoàng đế hạ chiếu, vậy làm cho hắc sửa lại là được.”

Kỉ Ngâm Phong nhìn nàng.

“Đêm nay tham nhập hoàng cung.” – Nàng vãn đạm phong khinh nói ra đáp án.

“Nàng ... ”

“Yên tâm. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

...

Cho dù kinh thành là nơi giàu có và tập trung đông đúc nhất thiên hạ cũng không tránh được việc xuất hiện thân ảnh của những tên khát cái.

Trong ngôi miếu đồ nát, số lượng khát cái nhiều đến độ làm cho Kỉ Ngâm Phong nhất thời trợn mắt há hốc mồm. Càng làm cho hắc giật mình hơn là Phong Thần Ngọc đang ngồi đó, nhìn vẻ mặt mang biểu tình sóng êm gió lặng của hắc phỏng chừng là đã sớm nhận được tin tức bọn họ hôm nay hồi kinh.

“Người muốn làm như thế nào?” – Phong Thần Ngọc nghiêng ngẫm nhìn Tô Doanh Tụ vẫn bất động thanh sắc.

Nàng cười cười, vuốt ve ấu tử trong lòng. “Người thì tính sao?”

“Hiện tại người đã trở lại a.” – hắc đương nhiên nói.

“Ta đang hỏi người nếu ta không trở về thì người tính làm như thế nào?” – Nàng cũng không phải người dễ dàng bị người hù dọa như vậy.

Phong Thần Ngọc cười gượng hai tiếng, mắt mặt sờ sờ cảm: “Diễn xiếc treo đầu dê bán thịt chó thôi.”

“Quả nhiên.” – Nàng mỉm cười.

“Người đoán được?” – Phong Thần Ngọc vẻ mặt đã đổi thành bộ dáng bị đả kích.

Kỉ Ngâm Phong ánh mắt hồ nghi ở trên hai người bọn họ đối tới đối lui. Bọn họ hình như đang nói về chuyện đối với hắn mà nói thì rất trọng yếu.

“Theo như quan hệ của ta và ngươi, Kỉ gia xảy ra sự tình lớn như vậy mà ngươi còn có thể thản nhiên ngồi ở chỗ này uống rượu, vậy đã đủ nói lên vấn đề rồi.”

“Nói cũng đúng.” – Phong Thần Ngọc mắt gật đầu.

“Bọn họ đâu?”

“Ở một nơi phi thường an toàn.”

Kỉ Ngâm Phong xen mồm: “Ngươi là nói cha mẹ ta không có việc gì rồi?”

Phong Thần Ngọc kinh dị nhìn hắn một cái, gật đầu: “Phải! Nếu cha mẹ ngươi mà gặp chuyện không may thì nương tử nhà ngươi nhất định sẽ đem thiên hạ khuấy đảo lên thành gà chó không yên.”

Nàng có thể sao? Kỉ Ngâm Phong ánh mắt hiển lộ ra câu hỏi như vậy.

“Nàng tuyệt đối có thể. Trên giang hồ này người chịu ân huệ của nàng nhiều lắm. Mà bản thân nàng lại quá mức vô pháp vô thiên, ngay cả lão thiên gia cũng không thể biết trước được nàng có thể làm ra chuyện tình kinh thiên động địa gì.” Hắn cũng không phải đang nói chuyện giạt gân.

Kỉ Ngâm Phong nhìn về phía thê tử vẻ mặt vẫn bình tĩnh vô ba.

Tô Doanh Tú nhẹ nhàng cười một tiếng: “Phong bang chủ quá khen rồi, ta thì không dám.”

“Nói đi, vô sự không đăng tam bảo điện, tới đây có chuyện gì?” – Phong Thần Ngọc không cùng nàng nói chuyện vô nghĩa nữa.

Vô sự không đăng tam bảo điện: không có việc sẽ không đến tìm

“Ta để phụ tử bọn họ ở lại chỗ này. Ngươi có thể bảo đảm an toàn cho bọn họ chứ?” – Nàng nhướn mày.

“Ngươi nghi ngờ năng lực của Cái Bang sao?”

“Có lẽ.” – Tô Doanh Tú vẻ mặt cười mà như không cười, người nào công lực thấp kém tuyệt đối sẽ phải học máu tức chết.

“Có việc thì mau cút đi!” – Phong Thần Ngọc hoàn toàn mất hình tượng rổng to.

Kỉ Ngâm Phong lo lắng nhìn thê tử: “Nàng thật sự không có việc gì chứ?”

“Ta sẽ bình an trở về.” – Nàng đem ấu tử giao cho hắn ôm, lắc mình ra khỏi ngôi miếu đồ nát.

...

Màn đêm bao phủ cung điện tĩnh mịch làm người ta có chút kinh rợn.

Một bóng trắng dễ dàng xẹt qua mái nhà, tựa như đóa hoa tắm ánh trăng thoát ẩn thoát hiện.

Canh hai, trong ngự thư phòng đèn đuốc vẫn như trước không tắt.

Một trận gió theo cửa sổ thổi vào, ánh nến lay động không ngừng.

Hoàng đế một thân long bào giương mắt lên nhìn thì thấy một vị giai nhân tuyệt đại dung nhan mang ý cười mờ nhạt đang đứng trước mặt mình.

“Ngươi ...” Giai nhân quý mị đến đây giờ này không khỏi quá đường đột, nhưng là hồ mị lại quá mức tiết độ. Nếu nói là người thì hắn lại cho rằng không có khả năng. Đây chính là hoàng cung cấm vệ sâm nghiêm a, nàng làm sao có thể một đường đi thẳng tới đây là không hề gặp trở ngại, cứ như là ra vào nhà mình như vậy?

“Dân phụ là con dâu Tô Châu Kỉ gia, đặc biệt hướng Hoàng Thượng nhận tội linh tử.”

Linh tử? Hoàng đế căn bản không tin.

“Người chính là thê tử của Kỉ Ngâm Phong xuất thân chốn giang hồ?” Quả nhiên là phong hoa tuyết đại, thể sở hiếm thấy. Hắn đột nhiên có loại cảm khái hận không phân phùng khi chưa gặp.

Không phân phùng khi chưa gặp: không gặp được nhau khi nàng chưa gặp đi. (Quân: Quả nhiên là hoàng đế, hảo sắc thành tính lâu năm khó sửa. =.=)

Nàng gật đầu: “Dân phụ chính là muốn hỏi hoàng gia khinh suất xử trăm Kỉ thị một môn như thế, có phải có chút quá mức không?”

Nghe thanh âm nàng thoảng dương cao dễ nghe, nhìn nàng kiều nhan như hoa mỉm cười, hoàng đế thầm cảm thán trong lòng. “Có người nói với trẫm, người ngày đó bỏ chồng mà đi bốn tẩu thiên nhai, Kỉ khanh chẳng lẽ không phải đã là thân tự do sao? Mà trẫm đem hoàng muội yêu quý gả cho hắn thì có gì không thể?”

“Hoàng thượng, dân phụ hỏi không phải điều này.” – Tô Doanh Tụ thần nhiên nhắc nhở.

“Hiển nhiên điều này căn bản chính là lừa truyền. Người tối nay chính là vì người của Kỉ gia xuất đầu lộ diện đến đây.” – Cẩm vệ trong cung cũng không phải đồ chơi, nàng quả nhiên là cao thủ không xuất thế.

“Hoàng thượng không định giờ cao đánh khê sao?” – Nàng khinh thiên hỏi.

Hắn lại cảm thấy một cỗ hàn ý thấu xương, xem ra thói quen không lấy tính mệnh người khác của nàng rất có khả năng sẽ vì Kỉ gia mà thay đổi.

“Trẫm có đường sống để lựa chọn không?”

Xg nhiên là có, ngài là Hoàng Thượng, thiên hạ ngài lớn nhất.” – Lời của nàng không phải là không có trào phúng.

Hoàng đế đột nhiên cười ha ha. “Đạp Nguyệt Vô Ngân Tô Doanh Tụ Tô đại cô nương, trẫm thầm nghĩ hỏi người một chuyện.”

Thị vệ ngoài cửa nghe được tiếng động lập tức ập tới.

Hoàng đế xoa tay, bọn họ lại lần nữa lui ra ngoài.

“Hoàng thượng cứ hỏi.” – Từ đầu đến cuối Tô Doanh Tụ ngay cả ánh mắt cũng chưa một lần né tránh, nhìn thẳng vào hắn mà nói chuyện.

“Năm năm trước vào đêm Trung Thu, có phải người đã mượn ngọc tỷ thưởng thức một đêm?”

Mi phi mục dương, nàng cười nói: “Hoàng thượng muốn tính sổ với thần sao?” Còn trẻ hết sức lông bông a, loại chuyện này nàng đã sớm quên hết rồi, không ngờ rằng lại có người cố tình nhớ mãi không quên.

“Có gì không thể?” – Hoàng đế nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy.

Phải a, có gì không thể.

10. Chương 10

Đệ thập chương

Kỉ gia mặc danh kỳ diệu bị buộc tội, lại mặc danh kỳ diệu được tha, toàn bộ chuyện này cũng chỉ có thể dùng bốn chữ “mặc danh kỳ diệu” mà hình dung.

Gió thu tiễn bước những ngày hè nóng bức, mang đến không khí mát mẻ của tiết trời thu, suốt mấy ngày liền bầu trời đều trải dài một màu xanh lam trong vắt không một gợn mây.

Mở ra hai cánh cửa sổ gỗ khắc hoa, hít vào một ngụm khí thanh tân, Kỉ Ngâm Phong cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Nhìn đến hai thân ảnh tinh tế ngồi dưới tán cây táo phía xa xa, hần không khỏi nở nụ cười. Nàng a, không biết lại đang làm cái gì nữa.

“Lăng Nguyệt thích ăn táo sao?” – Tô Doanh Tụ chỉ vào một quả táo hồng trên ngọn cây hỏi đứa con nằm trong lòng.

Kỉ Lăng Nguyệt chỉ biết ngây ngô cười, vung đôi tay nhỏ bé phấn nộn, tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy chúng ta cùng ăn.” – Trong mắt hiện lên một chút quỷ dị, tay áo vung lên, nhất lữ kinh phong đánh thẳng vào tàng cây, lập tức hơn mười quả táo to rơi xuống. Ông tay áo nàng lại vung lên, hơn mười quả táo liền bay vọt đi chẳng khác nào phi tiêu.

“Rầm rầm” mấy tiếng, vài cái người giang hồ đã từ chỗ ẩn thân ngã nhào ra.

Đối với tình hình như vậy, hạ nhân Kỉ phủ đã là thấy nhưng không có ý kiến, trên cơ bản có thể làm như không thấy. Trừ bỏ ngẫu nhiên sẽ có người bị dọa nhảy dựng lên thì những người còn lại đã không còn sợ hãi những cao thủ giang hồ đi tới đi lui này nữa. Trên thực tế, thiếu phu nhân nhà bọn họ cũng là cao thủ trong cao thủ. Cứ nhìn nhân số mỗi ngày một tăng là biết. Đương nhiên những người đó không phải người chết, chỉ là nhất thời không thể động đậy mà thôi.

“Tụ nhi!” – Kỉ Ngâm Phong bắt đắc dĩ cười cười nhìn thê tử giờ chân trực tiếp đá bay người ta ra ngoài tường.

Tô Doanh Tụ trên mặt giãn ra nụ cười: “Kỉ Ngâm Phong, chàng không đọc sách sao?”

“Không đọc.” – Hần đưa tay ôm lấy đứa con chơi đùa – “Hôm nay lại có người tới sao?”

“Phải a, bằng hữu nhiều lắm.” – Nàng cười tươi, một chút chột dạ cũng không có.

“Nàng thật là ...” – Kỉ Ngâm Phong than nhẹ một tiếng. Từ khi nàng gả cho hần tới khi định cư ở Tô Châu này, mỗi ngày đều có không ít giang hồ bằng hữu của nàng tới báỉ phỏng, nói liền không dứt. Đương nhiên, những người muốn trả thù cũng theo bốn phương tám hướng mà vọt tới.

Tô Doanh Tụ bĩu môi: “Ta nào có biện pháp gì chứ. Cha mẹ không hy vọng ta mang theo tôn tử của bọn họ chạy ngược chạy xuôi, mà người chết sống cũng không chịu thành thật ở nhà, ta chỉ còn cách xen vào chuyện người khác cho đỡ chán rồi chờ người ta tới cửa đá quán thôi.” Nàng cũng thực vô tội a.

Nói cũng đúng. Kỉ Ngâm Phong trên mặt thoáng phiếm hồng, hần không ly khai thê tử, cha mẹ lại luyện tiết tôn tử nên một người luôn luôn giống cánh chim bay tự do như nàng cũng chỉ có thể ở trong nhà chụp muỗi đùa cho vui — mặc dù mấy con muỗi này hơi lớn một chút.

“Bản sự gây chuyện của nàng thật sự quá lớn.” – Hần thở dài.

Tô Doanh Tụ vuốt tóc, không hé răng. Có đôi khi nàng cũng không muốn, nhưng bỏ mặc phiền toái tìm tới cửa không phải cá tính của nàng.

“Thật không ngờ nàng cư nhiên còn từng trộm ngọc tỷ.” – Đến bây giờ, mỗi khi nhớ tới chuyện này, hần đều toát mồ hôi lạnh toàn thân.

“Ta chỉ tò mò thôi. Hơn nữa ta mượn tạm xem rồi trả lại ay, cái gì cũng không làm a.” – Nàng cảm thấy thực oan uổng. Vậy mà tên hoàng đến kia lại mượn chuyện này mà khai đao với người của Kỉ gia, thật sự rất không có nhân phẩm.

“Nhạc phụ nhạc mẫu thật sự sẽ đến Tô Châu sao?”

“Không biết được.” – Đối với bức thư mấy ngày trước nhận được, nàng căn bản không để ý tới.

“Nàng không nhớ bọn họ sao?”

“Ta chỉ nhớ rõ bọn họ từng đuổi giết ta khắp giang hồ.” Nghĩ đến là lại thấy giận, không phải chỉ là chuyện hôn nhân thôi sao, có đáng để họ đuổi giết nữ nhi của mình như thế không? Nếu không phải nàng võ công rất cao chỉ sợ đã sớm bị trói gô đưa đến Kỉ gia thành thân rồi. Tuy rằng kết quả giống như nhưng cảm giác thì khác biệt một trời một vực.

Kỉ Ngâm Phong cũng thấy buồn cười. Mỗi khi tưởng tượng lại cảnh bọn họ người truy ta trốn là hấn lại muốn bật cười. Quả thực là cuộc truy đuổi đại khôi hài trong chốn giang hồ. Đến nay trên giang hồ vẫn còn truyền tai nhau chuyện này mà đàm tiếu, chẳng qua vẫn không có mấy người biết bọn họ kỳ thật là người một nhà, chẳng hề có thâm cừu đại hận gì cả.

Tô Doanh Tụ cũng có chút buồn bực. Loại sự tình này bị người ta đem ra chê cười, thật sự nàng cao hứng không nổi. Nàng năm đó còn đang lo lẩn trốn hôn sự, làm sao lại nghĩ đến việc làm ra nhiều trường hợp tức cười như thế.

“Tụ nhi, đằng trước hình như rất ầm ỹ.” – Đầu mây hơi nhú, gương mặt nhìn về phía tiền đình, tựa hồ có chút động tĩnh khác thường.

“Quả là vậy.” – Tô Doanh Tụ biểu tình hứng trí.

“Có chuyện ta không biết sao?”

“Chuyện mà chàng không biết có nhiều lắm.” – Nàng tiếp nhận đĩa nhỏ, xoay người đi vào trong phòng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” – Hấn càng ngày càng hiếu kỳ.

“Nghe nói võ lâm đại hội sẽ tổ chức ở Tô Châu thành.” – Nàng bắt đầu đưa ra đáp án.

Hấn nghiên cứu biểu tình của nàng, chần chờ mở miệng, “Nàng dường như không mấy cao hứng.” Bộ dáng có chút bực tức nữa là đằng khác.

Tô Doanh Tụ hừ một tiếng: “Nghe nói lần triệu tập này là bởi vì người giang hồ gần đây đều tụ hội ở Tô Châu thành nên đại hội mới quyết định cử hành ở Tô Châu, tránh cho các anh hùng phải bôn ba lận lội đi lại.” Phiền phức của bọn họ giảm đi, nhưng phiền toái của nàng thì không nhỏ. Võ lâm đại hội a, mọi người sẽ từ tam sơn ngũ hải mà đến, nàng nhất định phải tìm một chỗ trốn đi mới được, tránh cho cảnh đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Kỉ Ngâm Phong rất muốn nhịn xuống, nhưng hấn phát hiện chuyện này thật miễn cưỡng nên không chút khách khí cười to ra tiếng. Chuyện này tuyệt đối là đại phiền toái với Tụ nhi, khó trách gần đây số giang hồ nhân sĩ đăng môn báỉ phỏng ngày càng nhiều.

“Này, chàng như vậy mà là trượng phu của ta sao? Vui sướng khi người gặp họa?” – Nàng mảy liễu dưng đứng, khẩu khí rất là khó chịu.

“Ta muốn giải thích.”

“Không có thành ý.” Đảo mắt nhìn cái khóe miệng đang run rẩy như trúng gió của hấn, Tô Doanh Tụ liếc trắng mắt.

Một đôi tay nhỏ bé trắng nõn quơ lung tung, ý đồ muốn đem mấy tấm vải dẹt ngăn trở mình với “đồ ăn” quảng ra một bên. (Quân: Bé Lăng Nguyệt mới được vài tuổi, mà “đồ ăn” với trẻ sơ sinh là gì? ^^)

“Lăng nhi đói bụng.” – Kỉ Ngâm Phong trừng mắt nhìn con. Tiểu tử này dám đem phúc lợi của hấn bóc lột bằng sạch, hấn thật sự cũng muốn làm trẻ con a.

“Nó tên là Lăng Nguyệt.” – Tô Doanh Tụ sửa lại.

“Gọi Nguyệt nhi nghe rất giống con gái.” – Hấn vẫn muốn đổi tên cho con mình nhưng “bức tường ngăn trở” quá mức hùng hấn nên trước mắt chỉ mới dự định trong lòng mà chưa dám thực thi.

“Ta vẫn luôn muốn sinh nữ nhi a.” Người làm mẫu thân như Tô Doanh Tụ cũng rất oán giận. Nữ nhi trong veo như nước rất là đáng yêu a, chứ như tên tiểu tử này tương lai nhất định sẽ là họa thủy.

Hiển nhiên có người đã quên hồng nhan mới lắm họa thủy.

“Chúng ta sinh thêm một đứa là được.” – Kỉ Ngâm Phong thật ra một chút cũng không lo lắng đến vấn đề này.

“Chàng sinh sao?” – Nàng không chút khách khí đảo mắt liếc hấn một cái.

“Ta làm sao mà sinh được.”

“Cho nên, người đau không phải là chàng.” – Tô Doanh Tụ tròng mắt hẳn – “Ta sẽ không sinh thêm lần nữa.” – Sinh đứa nhỏ rất khổ, một lần là được rồi.

Kỉ Ngâm Phong giương mi, không hé răng.

Nàng tiến vào nội thất, ngồi bên giường, kéo rộng cổ áo để lộ ra bầu ngực đầy đặn cho con bú.

Ánh mắt Kỉ Ngâm Phong dõi tới dõi lui trên đứa con đang liềm mình bú sữa cùng bộ ngực tuyết trắng của thê tử, trong chốc lát nghiêng rằng nghiêng lợi, trong chốc lát lại lộ ra vẻ mặt mơ màng, cũng là việc bất diệc nhạc hồ.

Bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ, miệng nhẹ nhàng ngâm nga khúc hát ru, Tô Doanh Tụ chậm rãi đem đứa con đã ăn no dỗ vào miệng đẹp. Cẩn thận đem con đặt vào trong nôi, chưa kịp đứng dậy đã bị một đôi bàn tay to chặn ngang ôm lấy.

“Buông tay.” – Nàng nhẹ giọng nũng nịu.

“Tụ nhi ——” – Trong thanh âm có vị tình dục khó nén.

“Giữa ban ngày ... chàng quy củ cho ta một chút được không?” – Tô Doanh Tụ từ đầu tới chân đều như bị lửa nóng thiêu đốt.

“Lãng nhi ăn no, nhưng ta còn thấy đói.” – Kỉ Ngâm Phong có chút oán giận nói.

Nàng có chút đỏ khốc đỏ cười, nào có loại phụ thân ghen với con a.

“Đói chết cũng đáng.”

Trong giây lát, xiêm y rơi xuống đất, màn buông xuống, từ trên giường ngẫu nhiên lại truyền đến vài tiếng rên rỉ vừa như thống khổ lại như vui thích.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ dừng ở trên nôi, ấu tử nằm bên trong vẫn ngủ say như cũ, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ hiện ý cười thản nhiên, tựa hồ mơ thấy chuyện gì tốt lắm.

Cánh tay phấn bạch nhấc lên sa trướng, thăm dò nhìn ấu tử nằm trong nôi vẫn ngủ say như cũ thì lộ ra nụ cười an tâm. Đi hải vào, mặc quần áo chỉnh tề một lần nữa rồi kéo cửa đi ra ngoài.

Chờ cho Tô Doanh Tụ bưng một khay đầy thức ăn bước vào phòng thì thấy Kỉ Ngâm Phong đang luống cuống tay chân làm gì đó.

“Làm sao vậy?”

“Lãng nhi đói lắm.” – Kỉ Ngâm Phong thở dài.

“Nó không phải là ngủ trong nôi sao?”

“Ta ôm nó lên giường ngủ với ta a.”

Trong mắt tràn ngập ý cười, bờ môi khẽ nhếch, nàng thanh thanh cổ họng nói: “Được rồi, để đó ta làm cho.”

Gọn gàng thay quần áo sạch sẽ cho con rồi lại để vào trong nôi, quay đầu đem sàng đan ướt đẫm nước tiểu hết thấy bỏ ra gian ngoài rồi kêu nha hoàn ôm đi giặt.

“Quả thật thư sinh là loại trăm việc chỉ dùng được một sao?” – Kỉ Ngâm Phong nhin không được cảm thán.

“Gần như là vậy.” – Nàng cười nghề liếc hẳn một cái.

“Tụ nhi, nàng sao lại còn đá kích ta?”

“Rất vui!” – Nàng đúng lý hợp tình trả lời.

...

Kỉ gia vốn là dòng dõi thư hương gia truyền mấy ngày gần đây lại mở tiệc bày trăm bàn chiêu đãi khách giang hồ đến từ bốn phương tám hướng, nhất thời đã trở thành kỳ quan làm cho dân chúng Tô Châu thêm một đề tài bàn tán lúc trà dư tửu hậu.

Từ khi Kỉ gia cưới về một vị con dâu xinh đẹp như tiên nhân đến nay, có rất nhiều chuyện ngạc nhiên cổ quái đã xảy ra, ngay cả những chuyện nếu là ngày xưa căn bản không có khả năng xảy ra ở Kỉ gia nay cũng đã thành sự thật, hàng xóm xung quanh cứ phải gọi là nhìn không chớp mắt.

Tay trái ôm Lãng nhi, tay phải đốt vàng bạc, vẻ mặt thần thái rất vui tươi.

Kỉ Ngâm Phong từ ngoài đi vào khổ phòng, nhìn đến đầu tiên chính là bộ dáng hạnh phúc khoái hoạt này của thê tử.

“Nàng thật sự thu phí tá túc của người ta a.” Không muốn thở dài, thật sự không muốn, nhưng ... hắn vẫn thở dài.

“Vì sao lại không thu?” – Tô Doanh Tụ một chút cũng không cho rằng chuyện này là không nên.

“Tứ bề giai huynh đệ, không phải sao?”

“Huynh đệ ăn uống cũng cần đến tiền.” – Nàng gương đôi mắt thủy lượng lên nhìn hắn.

Kỉ Ngâm Phong bị câu này này của nàng làm á khẩu không trả lời được.

“Cho nên bắt bọn họ trả tiền trọ là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

“Nhưng thu một ngày mười hai lượng có phải là quá đắt không?” – Hắn rốt cuộc cũng tìm lại được thanh âm của chính mình.

Tô Doanh Tụ dừng lại động tác, nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Nhưng nếu thật sự đắt tiền thì vì sao bọn họ có chết cũng không chịu đi, càng ở càng lâu?”

Nói cũng đúng, hắn lại không còn gì để chống đỡ.

“Cho nên, ta thấy dù có tăng thêm mười hai lượng cũng chưa chắc đã có người chịu đi.”

Kỉ Ngâm Phong chính thức cam bái hạ phong.

“Ta muốn đi, ta nhất định phải đi.” Rốt cuộc có người nghe không nổi nữa. Nếu tiếp tục ở lại hắn sẽ phá sản, có trở về Thiên Sơn được hay không cũng không biết.

Kỉ Ngâm Phong giật mình nhìn trên đỉnh đầu, chưởng môn Thiên Sơn phái – Liễu Ti Thành thần tình kích động đang ngồi ở xà ngang trừng mắt nhìn người phía dưới tính chuyện kiếm tiền.

“Muốn đi thì đi, ta cũng có định giữ người lại đâu.” – Nàng hướng hắn vẫy tay, thái độ như muốn nói ‘Thứ cho không tiễn xa được’.

Hắn tức giận nhảy xuống. “Này, làm người thì phải có lương tâm a. Tô đại cô nương, người lúc trước ở Thiên Sơn của ta mấy tháng liền ăn ở không phải trả tiền, giờ ta đến Tô Châu người cư nhiên lại thu phí tá túc của ta là sao?” Chỉ cần là người, hắn nhất định sẽ kháng nghị. Hắn có thể chịu đến giới hạn tăng tới hai mươi hai lượng mới lên tiếng đã là có điển phạm của thánh nhân lắm rồi.

Tô Doanh Tụ liếc mắt một cái, vân đạm phong khinh cười: “Nói cũng phải, nhưng nếu như ai cũng miễn phí như người thì Kỉ gia chúng ta chẳng phải sẽ bị cánh hiệp khách bụng to các người ăn đến tán gia bại sản sao?”

Liễu Ti Thành sững sốt một chút. Ngẫm lại cũng đúng, nàng một người ăn không phải trả tiền còn được, nhưng mấy trăm người ăn không trả tiền thì dù là ai cũng không chịu nổi.

“Cho nên nếu người không chịu được thì có thể tới khách điểm mà ở.” – Nàng mỉm cười nói.

“Ta hôm nay sẽ chuyển, tiền trọ hôm nay người không được tính a.” – Hắn vừa ra đến cửa lại bổ sung thêm một câu.

“Không thành vấn đề.” – Tô Doanh Tụ cười đến là vui vẻ.

Nhìn theo thân ảnh Liễu Ti Thành biến mất ở ngoài cửa, Kỉ Ngâm Phong nhú mày: “Hắn vẫn luôn ở trong khổ phòng sao?”

“Vừa tới trong chốc lát.” – nàng đáp.

“Cô nam quả nữ như vậy, hắn không thấy ngại sao?” – Càng nghĩ càng thấy không thoải mái.

Tô Doanh Tụ cúi đầu nở nụ cười: “Đó là bởi vì người không biết bên ngoài có ít nhất mười người đang nhìn chằm chằm ta.”

A ...

Kỉ Ngâm Phong đột nhiên bỏ nhào về phía cửa sổ, “bang bang phanh” đem cửa sổ đóng chặt lại.

Tô Doanh Tụ đầu tiên là giật mình ngây ngốc, sau đó thì phát ra tiếng cười thanh thanh như chuông bạc. Tướng công của nàng thực đáng yêu a, nếu làm vậy mà có thể ngăn trở hiệp khách giang hồ thân thủ bất phàm thì cũng quá coi thường bọn họ rồi.

“Không sao, có nhiều người giúp ta trông bạc như vậy cũng tốt. Nếu ngay cả việc này mà cũng không làm được thì chỉ có thể nói bọn họ thật sự không có thực lực gì.”

Kỉ Ngâm Phong lắc đầu thở dài. Có đôi khi hắn thật không hiểu nổi thê tử, nhưng hắn có thể xác định rằng mình yêu nàng.

“Đây rõ ràng là miệt thị a.” – Bên ngoài có người phát ra tiếng nói bất bình.

Kỉ Ngâm Phong cẩn thận nghe một chút, hồ nghi nhìn về phía thê tử: “Thật sự có mười người sao?”

“Chỉ hơn chứ không kém.” - Nàng trả lời như vậy rồi một cước đem rương bạc đá ra ngoài.

“Tô đại cô nương, người liệu mình vợ vết của cải như vậy, chờ khi võ lâm đại hội kết thúc người nhất định sẽ thành người giàu có.” – Có người chua xót nói.

“Vậy lần sau bảo võ lâm đại hội tổ chức ở nhà người, người liền phát tài a.” – Tô Doanh Tụ đưa ra đề nghị.

“Làm sao có thể, mọi người ở lại chỗ này là vì xem diễn a.”

“Phải phải, chúng ta cũng không có nhiều ân nhân kẻ thù tìm tới cửa như vậy, vừa báo ân vừa báo thù, trình diễn đủ các kiểu kỹ năng phản biện đối chiến.”

Kỉ Ngâm Phong hoàn toàn không nói gì. Khó trách Tụ nhi lại lấy tiền trợ cao như vậy, hắn hiện tại cũng muốn tặng tới ba mươi hai lượng một ngày.

“Không nói hai lời, lập tức tặng tiền.” – Tô Doanh Tụ nói rồi rời đi khỏi phòng.

“Tô đại cô nương thực tham tiền a.”

“Chẳng lẽ nữ nhân lập gia đình rồi đều như vậy sao?”

“Nếu nói vậy thì ta cũng muốn cưới vợ, thuận tiện giúp ta để ý quản lý tài sản luôn. Ta sắp điên với vụ này rồi đây.”

“Cái gì? Người cưới vợ là vì muốn có người quản lý tài sản? Đá chết người.”

“ ... ”

Thân ảnh của Kỉ thị vợ chồng dần đi xa.

Soạt soạt ... Hai bóng người một xanh một xám xuất hiện trước mặt hai vợ chồng.

Kỉ Ngâm Phong nhìn thê tử vẫn đang chậm rãi chơi đùa với con, lại nhìn gương mặt hai người kia, cảm giác như đã từng quen biết.

“Thánh nữ của chúng ta năm đó căn bản không chết, là người cứu.”

Ra vậy! Kỉ Ngâm Phong vẽ mặt bưng bình đại ngộ, thì ra là người của Phi Nguyệt giáo, một năm trước đã từng tới đây. Khó trách hắn lại thấy quen mắt như vậy!

“Không phải ta.” – Tô Doanh Tụ không thừa nhận.

“Rõ ràng chính là người.”

“Là Trầm Thất Xảo cứu nàng. Các người cho rằng ta có y thuật cao siêu lắm sao?” – Tô Doanh Tụ nhướn mày – “Ta chỉ cứu nàng từ dưới vách núi đen lên mà thôi. Nàng khi ấy một thân nội thương lẫn ngoại thương, ta có tâm mà không đủ tài cán để chữa cho nàng.”

“Nhưng người lại tới dự lễ tang của thánh nữ.”

“Các người đưa bái thiếp đến, ta không đi cũng không được. Huống hồ lúc ấy Trầm Thất Xảo nói cũng chưa nắm chắc rằng có cứu được hay không.”

“Nếu chúng ta không nhận được thiếp cưới của Âm U môn, thì tới bây giờ vẫn còn không biết thánh nữ cư nhiên lại lập gia đình.”

A, thì ra là cái tên Âm U môn chủ kia giả trò sau lưng ta. Tô Doanh Tụ lưu chuyển đôi mắt đẹp, tựa cười mà như không cười nhìn bọn họ: “Nhưng không có người đưa ta thiếp cưới a, biết đâu Âm U môn chủ vì muốn khích bác người của Phi Nguyệt giáo các người nên cố ý làm ra thiếp cưới giả thì sao?”

Chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không thể! Hai người bắt đầu dao động.

“Huống hồ cho dù muội muội thật sự thành thân, ta là tỷ tỷ kết bái của nàng chung quy cũng phải được thông tri một tiếng chứ. Đẳng này lại chẳng có chút tin tức nào, cho nên nhất định là kế ly gián của Âm U môn chủ rồi. Các người trăm ngàn lần đừng để mắc sai lầm.” – Tô Doanh Tụ không ngừng cố gắng, tiếp tục thuyết phục.

Nhìn đám người kia lại phi thân mà đi, Kỉ Ngâm Phong thần nhiên thở dài: “Bọn họ bị nàng lừa nhiều lần như vậy, về sau khẳng định sẽ không tin nàng nữa.”

“Sẽ không a.” – Nàng lại không cho là như vậy – “Những trường hợp này trong vòng ba năm gần đây đã có vô số lần, bọn họ lần nào cũng tin.”

Kỉ Ngâm Phong nhìn chằm chằm nàng một lát, rốt cuộc rút ra kết luận: “Chỉ trách ông trời cho nàng một tướng mạo thành thực đáng tin.” Nàng cho dù có giáp mặt nói láo thì thể nhân cũng sẽ tin tưởng đó là lời phát ra từ tâm can phệ phổi.

“Ông trời đối với ta thật là bất công, có phải hay không Lăng Nguyệt?” – Nàng hướng về phía con nháy mắt, Kỉ Lăng Nguyệt liền phát ra tiếng cười ‘khanh khách’.

Kỉ Ngâm Phong nhìn một đôi mẫu tử bên người, trong lòng dật ra tiếng than thở thỏa mãn. Kỳ thật canh giữ ở bên người họ chính là hạnh phúc lớn nhất đời này của hắn.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo giữa không trung, Tô Doanh Tụ có chút đắm chiêu.

“Suy nghĩ cái gì vậy?”

“Ngày kia chính là ngày khai mạc đại hội võ lâm. Không biết đến cuối cùng ai sẽ ngồi lên vị trí võ lâm minh chủ đây.” – Nàng có chút tò mò.

“Tóm lại sẽ không phải là nàng.” – Hắn cười. Hắn cũng không hy vọng nàng ngồi lên vị trí đó, nếu không sẽ trở thành nỗi bất hạnh của võ lâm thiên hạ.

“Vì sao không thể là ta?” – Tô Doanh Tụ không phục, một đôi mắt phượng bừng lên hỏa diễm trùng trùng nhìn hắn – “Ta ngày kia phải đi tham gia.”

Không phải chứ? Kỉ Ngâm Phong há hốc mồm, bốn ý của hắn cũng không phải là muốn mọi chuyện đi tới kết quả này a.

...

Dù Kỉ Ngâm Phong ngàn lần vạn lần không tình nguyện nhưng vẫn như trước không thể ngăn cản nổi quyết tâm của thê tử, cuối cùng chỉ có thể ngồi trông chờ nàng ôm con đi lên lối dài vô giúp vui — nàng chính là đi giúp vui mà thôi, nàng đối với quyền lực trước nay vẫn luôn không có hứng thú gì.

Đúng vậy, thời điểm Tô Doanh Tụ phi thân thượng lối dài trong lòng vẫn ôm theo đứa con.

Quần hùng phía dưới vừa thấy bóng người lên đài ngay lập tức một trận xô xao. Có thể thấy được số người nhận thức nàng cũng không ít, hơn nữa mấy vị đại chưởng môn trên mặt còn mang đủ loại màu sắc, như trăm hoa đua nở muôn màu muôn vẻ.

“Tô đại cô nương muốn đánh nhau?” – Vài vị võ lâm tinh tú đức cao vọng trọng đồng thời hỏi ra miệng, xem biểu tình của bọn họ thì có thể thấy rằng bọn họ thật sự không tin nàng sẽ tới võ đài.

Nàng rốt cuộc muốn đùa đến khi nào a? Làm mẹ người ta rồi mà sao một chút ổn trọng cũng không có chút.

“Người sao không nói thẳng ngươi muốn làm võ lâm minh chủ?” – Có người to gan đề nghị.

“Ta chỉ muốn đánh nhau thôi a.” – Tô Doanh Tụ nháy mắt, giống như cũng thực buồn rầu.

Chuyện này ...

“Tô đại cô nương, đến đây, ngồi bên này, uống một ngụm trà đi a.” – Một vị lão ni áo xanh bộ mặt hòa ái dễ gần hướng nàng ngoắc tay, nhiệt tình mời.

Tô Doanh Tụ nhìn quanh phía dưới đài chỉ thấy đám đông nghìn nghịt, có một người lẳng không đứng ra. Nàng đành phải mất mặt gãi gãi đầu, chậm rãi đi tới bên người lão ni, vừa đi, miệng vừa lẩm bẩm: “Thật không có tình người a, ta muốn đánh một chút cho nóng người cũng không cho. Vẫn là Cửu Hoa thần ni tiên bối có lương tâm, nhớ thương đến ta.”

Vài vị ở một bên vẻ mặt cười khở. Ai, đây chính là Tô Doanh Tụ - Tô đại cô nương luôn khiến người ta đau đầu a.

Kỉ Ngâm Phong thật sự không hiểu, tại sao mọi người đều biết Tô Doanh Tụ đã thành thân, đứa nhỏ cũng ôm ở trong lòng, vậy mà vẫn không chịu sửa miệng, cố ý kêu cái gì mà Tô đại cô nương, thật sự là càng nghe càng buồn bực.

“Nghe vậy thấy không thoải mái phải không?”

Hả? Kỉ Ngâm Phong xoay người, thế này mới phát hiện ra không biết từ khi nào bên người mình đã có một khắt cái mặc bách gia y ngồi – Phong Thần Ngọc.

“Người ...”

“Muốn hỏi ta vì sao cũng ở chỗ này phải không?” – Phong Thần Ngọc mang vẻ mặt ‘ta hiểu’ nói – “Ta cũng buồn bực lắm a.”

Đường đường là bang chủ thiên hạ đệ nhất bang thì có cái chuyện gì mà buồn bực? Kỉ Ngâm Phong vẻ mặt hồ nghi.

Phong Thần Ngọc cảm khái vỗ vỗ vai hắn, lấy giọng điệu của người từng trải mà nói: “Thất Xảo nhà ta cũng giống vậy, mọi người chỉ nhớ rõ nàng là Thất Xảo thần y danh mãn giang hồ, lại đem thân phận Phong phụ nhân của nàng quên bằng sạch, cả ngày cứ Trầm cô nương này Trầm cô nương nọ. Trầm cô nương? Tiểu Lại nhà ta lớn như vậy rồi, chẳng lẽ bọn họ nhìn không thấy sao?”

Cùng là người lưu lạc thiên nhai, đồng bệnh tương lân a.

“Tẩu tử cũng đến đây sao?” – Kỉ Ngâm Phong bắt đầu quét mắt nhìn khắp mọi nơi.

Phong Thần Ngọc hữu khí vô lực nói: “Đừng tìm! Ta cũng là vì không biết bộ dáng nàng sau khi dịch dung thế nào mà tìm nên mới ở trong này thờ dài.” Thì ra nhạc phụ đại nhân vẫn còn giấu tài, hắn hiện tại đã hiểu vì sao lúc trước mỗi lần mình dịch dung, vô luận là thành bộ dáng nào cũng bị Thất Xảo nhận ra.

Tô Doanh Tụ ngồi trên khán đài, ánh mắt lơ đãng nhìn về một góc, sau đó ánh mắt hơi hơi mị lên. Hai nam nhân kia đang cùng nhau nói nhỏ cái gì a?

“Có muốn đi xem bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì không?”

Tô Doanh Tụ lạnh nhạt liếc mắt nhìn thần ni ngồi bên cạnh: “Trầm Thất Xảo tài trí vô song chẳng lẽ cũng không đoán ra bọn họ đang nói cái gì sao?”

Thần ni kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng – “Người cư nhiên nhận ra ta!” Nàng vẫn luôn kiêu ngạo với thuật dịch dung của mình a.

“Người giả ai không giả, lại cố tình giả thành Cửu Hoa thần ni. Nàng mà gặp ta nhất định sẽ quắc mắt nhìn trừng trừng, chưa từng hòa ái dễ gần như vậy bao giờ.” – Đáp án kỳ thật đơn giản tới mức phi thường.

“Cũng vì nhân duyên của người kém nên bây giờ mới vô cùng thâm a.” – Trầm Thất Xảo thẳng thắn nhận xét.

“Ai nói?” – Tô Doanh Tụ cảm thấy nhân cách của mình đang bị vũ nhục.

“Ngay cả thần ni mà khi nhìn thấy người cũng phải quắc mắt nhìn trừng trừng chống đỡ, người nói xem người đã bị người người oán trách tới cái trình độ gì rồi?”

Tô Doanh Tụ tự hỏi một chút, rồi sau đó thực xác định nói với nàng: “Hiện tại ta xác định người cũng giống ta nhân duyên rất kém cỏi.” Nhìn thần ni vẻ mặt hoang mang, nàng không chút keo kiệt giải thích: “Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, mọi người đều biết a.”

...

Muốn biết bọn họ nói gì, kỳ thật rất đơn giản.

“Các người vừa rồi nói cái gì?” – Tô Doanh Tụ gọn gàng dứt khoát hỏi người trong cuộc thứ nhất – Kỉ Ngâm Phong.

Trầm Thất Xảo ở một bên bĩu môi: “Người cũng nên cho có ta cơ hội thử xem ‘thành thực phần’ ta mới nghiên cứu chế tạo có linh hay không linh chứ.”

Phong Thần Ngọc ở một bên vẻ mặt nhăn nhó, Kỉ Ngâm Phong thì vẻ mặt mờ mịt.

Tô Doanh Tụ nói phi thường rõ ràng: “Tướng công của ta không phải người thử thuốc cho người. Đương nhiên, ta không ngại nếu người đem Phong bang chủ ra làm vật thí nghiệm, xin mời.”

“Muốn thử cũng phải thử với tướng công của người a.” – Trầm Thất Xảo không yếu thế chút nào.

“Thứ cho ta không phụng bồi.” Tô Doanh Tụ không khách khí kéo trượng phu rời khỏi lôi đài, kiên quyết bảo trì khoảng cách an toàn với nhân vật nguy hiểm kia.

Chẳng qua, giang hồ thiếu đi một hào khách ồn ào nhưng Tô phủ cũng không phải là nơi im lặng.

Vừa mới cất bước tiến vào cửa trước, chợt nghe đến một trận tiếng cười tình cảm thân thiết mà ẩn ẩn lửa giận.

“Làm sao vậy?” – Kỉ Ngâm Phong hồ nghi nhìn thê tử dừng lại cước bộ, vẻ mặt do dự như đang lưỡng lự không muốn đi tiếp.

“Chúng ta đi chu du thiên hạ được không?” – Nàng đề nghị.

“Tại sao?”

“Người không đi thì ta đi.” – Nàng khó chịu quay đầu đi ra ngoài.

“Tự nhi ...” – Hắn đương nhiên không chịu để một mình nàng rời đi, vội vàng chạy theo.

Lúc này, trong Tô phủ đột nhiên vang lên một thanh âm bất mãn: “Nha đầu chết tiệt kia, người tính cả đời này không gặp lại cha mẹ người sao?”

“Gặp lại không bằng hoài niệm, cha mẹ, ta vẫn sẽ hoài niệm các người.” – Thanh âm mang theo ý cười bướng bỉnh của Tô Doanh Tụ từ xa xa vọng lại.

Thì ra nhạc phụ nhạc nhạc mẫu đại nhân đến rồi! Kỉ Ngâm Phong trong lòng giật mình, đáng tiếc, chỉ đành lần sau lại bái kiến vậy.

Núi xanh còn đó, dòng nước vẫn trôi, gặp lại ... không bằng hoài niệm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-tam-khoan-dung>